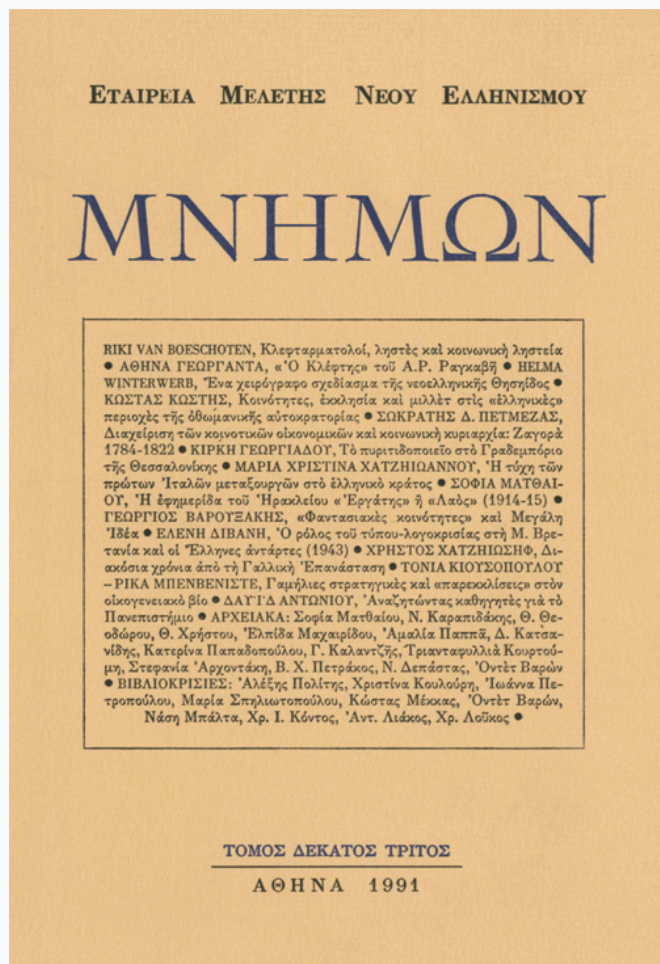

Μνήμων

Τόμ. 13 (1991)

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ «ΕΡΓΑΤΗΣ» Ή «ΛΑΟΣ» (1914-15). ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΝΕΩΤΕΡΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΠΟΛΗ

ΣΟΦΙΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.255](https://doi.org/10.12681/mnimon.255)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΑΤΘΑΙΟΥ Σ. (1991). Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ «ΕΡΓΑΤΗΣ» Ή «ΛΑΟΣ» (1914-15). ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΝΕΩΤΕΡΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΠΟΛΗ. *Μνήμων*, 13, 139-196. <https://doi.org/10.12681/mnimon.255>

ΣΟΦΙΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ «ΕΡΓΑΤΗΣ»
'Η «ΛΑΟΣ» (1914-15)
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΔΙΑΔΟΣΗ ΝΕΩΤΕΡΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΠΟΛΗ

Είναι γνωστό ότι ένας από τους τρόπους που χρησιμοποίησαν οι ευαίσθητοι στις ριζοσπαστικές ιδέες άνθρωποι των αρχών του είκοστού αιώνα, για να εκφράσουν και να διαδώσουν τις απόψεις τους, ήταν η έκδοση εφημερίδας· εφημερίδες με τον τίτλο «'Εργάτης» π.χ. κυκλοφόρησαν στο Βόλο (1907), στην Κωνσταντινούπολη (1910), στην Σμύρνη (1908), ενώ εφημερίδες με τον τίτλο «Λαός» κυκλοφόρησαν στην Κωνσταντινούπολη (1908), στην 'Αθήνα (1914) κτλ. και εξέφρασαν έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων. Μια εφημερίδα αυτού του τύπου και μάλιστα επαρχιακή είναι ο «'Εργάτης» και αργότερα «Λαός» («'Εργάτης - Λαός» στη συνέχεια), που κυκλοφόρησε στο 'Ηράκλειο από τον 'Ιούνιο του 1914 ως τον Σεπτέμβριο του 1915.

'Η 'Εφημερίδα

'Εφημερίδα με τον τίτλο «'Εργάτης» στο 'Ηράκλειο ως τώρα, ήταν γνωστό, ότι κυκλοφόρησε στο διάστημα 1945-1974, ως όργανο του έργατοϋπαλληλικού κέντρου 'Ηρακλείου. 'Η ένδειξη, περίοδος 2η, στο πρώτο φύλλο ήταν το μόνο στοιχείο, που υποδήλωνε την ύπαρξη και μιας παλαιότερης εφημερίδας με τον ίδιο τίτλο¹. Το μοναδικό σώμα της τελευταίας, που μπόρεσα να εντοπίσω έχει ο Στέργιος Σπανάκης².

Το πρώτο φύλλο της εφημερίδας κυκλοφορεί στις 26 'Ιουλίου 1914, με τον

1. Βλ. Γιώργος Φ. Κουκουλές, *Για μιὰ ιστορία του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος*, 'Αθήνα 1983, 56-57, 59 και Ξενοφώντας Παγκαλιάς, «Οι εφημερίδες του 'Ηρακλείου 1881-1983», *Προμηθεύς ο Πυρφόρος*, τχ. 36 ('Οκτώβριος-Δεκέμβριος 1983), 364. 'Η «Ν. 'Εφημερίς» στις 26 Αύγουστου 1915 αναγγέλλει την έκδοση άλλης εφημερίδας με τον τίτλο «'Εργάτης», που μάλλον δεν κυκλοφόρησε ποτέ.

2. 'Ο σεβαστός λόγιος Στέργιος Σπανάκης είχε την καλωσύνη να μου παραχωρήσει μιὰ φωτοτυπία του καθώς και μιὰ φωτοτυπία της γραπτής αφήγησης του Νικολάου Βασιλάκη σχετικά με την εφημερίδα και κυρίως σχετικά με τον εκδότη της 'Εμμανουήλ Κακουδάκη. Τον ευχαριστώ πολύ.

τίτλο «Εργάτης», τὸν ὑπότιτλο «Ἐφημερίς κοινωνιολογική, φιλολογική καὶ τῶν εἰδήσεων» καὶ τὸ μὶτο, «Ὁ Ἐργάτης εὐρίσκει τὸ συμφέρον του μόνον εἰς τὴν συνένωσιν του με τοὺς ἄλλους ἐργάτας». Ἀπὸ τὸ φύλλο ἀρ. 37 (24 Ἀπρ. 1915) ὁ τίτλος της γίνεται «Λαὸς» χωρὶς νὰ ἀλλάξει οὔτε ὁ ὑπότιτλος οὔτε τὸ μὶτο. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τίτλου ὀφείλεται, ὅπως διαβάζουμε, στὸ ὅτι ἡ ἐφημερίδα γίνεται ἐπίσημο ὄργανο τοῦ νεοϊδρυμένου Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου (ΕΚΗ) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Λαὸς» τῆς Ἀθήνας, ὄργανο τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν (ΕΚΑ)³. Εἶναι τετρασέλιδη καὶ κυκλοφορεῖ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα σχεδὸν τακτικά, παρόλο ποὺ στὴν ἀρχὴ ἀντιμετωπίζει δυσκολίες ὡς πρὸς τὸ τυπογραφεῖο καὶ τοὺς ἀνταποκριτές⁴. Ἡ κυκλοφορία της εἶναι μικρὴ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἐκκλήσεις γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν συνδρομῶν, ποὺ δημοσιεύει ἀπὸ τὸ φ. 45 (26 Ἰουν. 1915) καὶ ἐξῆς. Φαίνεται πὺς δὲν ἔφτασε ποτὲ ξανά τὰ 1300 φύλλα τῆς πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας⁵. Ἡ «Νέα Ἐφημερίς», μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐφημερίδες τοῦ Ἡρακλείου καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν βενιζελική, τὴν ἀποκαλεῖ «μικρὴ» ἢ «ἐφημεριδάκι», ὅπως «μικρὸν Ἐργάτην» τὴν ἀποκαλεῖ καὶ ὁ «Λαὸς» τῆς Ἀθήνας⁶. Οἱ συνεργάτες ὑπογράφουν συνήθως με ψευδώνυμα ἢ ἀρχικά⁷, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία της προκύπτει, ὅτι ἔχει συνδρομητὲς στὸ Ἡράκλειο, στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Δράμα⁸.

Ἐκδότης εἶναι ὁ Ἐμμανουὴλ Κακουδάκης (1884-1968), παπλωματὰς τὸ ἐπάγγελμα, γνωστὸς κυρίως ἀπὸ τὴν δράση του ἀργότερα στὸ κίνημα τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν στὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ τὴν παράλληλη δράση του ὡς στελέχους τοῦ ΚΚΕ. Τὸ 1923 ἐξέδωσε τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τοῦ Ἐφένδρου», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐφεδρικὰ ἔντυπα τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἐκφράζει τοὺς

3. Τὸ ΕΚΑ ἰδρύθηκε τὸ 1910 με πρωτεργάτη τὸν Σπύρο Θεοδωρόπουλο καὶ στὴ συνέχεια, τὸ 1911, ἰδρύθηκε ἡ Πανελλήνιος Ἐργατικὴ Ὁμοσπονδία (ΠΕΟ). Οἱ στόχοι τοῦ ΕΚΑ ἀναλύονται στὴν ὁμιλία τοῦ Θεοδωρόπουλου τὸν Μάρτιο τοῦ 1910, βλ. «Ἐφημερίς τῶν ἐργατῶν», 24 Μαρτίου 1910 καὶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1911 στὰ ἐπίσημα ἐγκαίνιά του, βλ. περιοδικὸ «Παναθηναϊκ», τόμος ΚΓ', Ὀκτώβριος 1911-Μάρτιος 1912, 199-201. Ὁ Θεοδωρόπουλος εἶναι βασικὸς συντελεστὴς τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας τῆς ἐποχῆς καὶ βουλευτὴς τῶν Φιλελευθέρων. Ὁ «Λαὸς» τῆς Ἀθήνας κυκλοφορεῖ τὸν Μάρτιο τοῦ 1914. Γιὰ τὸ ΕΚΑ βλ. καὶ Γιάνης Κορδάτος, *Ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος*, Ἀθήνα 1972, 177-182, Ἀβραὰμ Μπεναρόγια, *Ἡ πρώτη σταδιοδρομία τοῦ ἐλληνικοῦ προλεταριάτου*, Ἀθήνα 1975, 74, καὶ Γεώργιος Β. Λεονταρίτης, *Τὸ ἐλληνικὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμον*, Ἀθήνα 1978, 51-52.

4. Τὰ τρία πρῶτα φύλλα κυκλοφοροῦν με κάποια ἀταξία, ὅπως καὶ τὸ φ. ἀρ. 23 (9 Ἰαν. 1915), τὸ φ. ἀρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915) καὶ τὸ φ. ἀρ. 43 (12 Ἰουν. 1915).

5. Ἀρ. 3 (22 Αὐγ. 1914). Τὸ ἴδιο πρόβλημα εἶχαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ Ἡρακλείου καὶ ἀποδίδεται στὸν ἀναλφαριθμητισμὸ, στὴν πληθώρα τῶν ἐκδόσεων, στὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἡρακλείου, στὶς δυσκολίες διανομῆς καὶ στὶς οἰκονομικὲς, καθὼς καὶ στὸν συναγωνισμὸ με τὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, βλ. Ξεν. Παγκαλιάς, ὁ.π., 350.

6. Ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915) καὶ «Ν. Ἐφημερίς» 19 Αὐγ. 1915, «Λαὸς» 13 Σεπτ. 1914.

7. Ἀναφέρονται ἀνταποκριτὲς καὶ στὴν Ἀθήνα, βλ. ἀρ. 3 (22 Αὐγ. 1914).

8. Ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915), ἀρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915).

πολεμιστές, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τοῦ ΚΚΕ στὸ Ἡράκλειο⁹.

Συντάκτης τῆς ἐφημερίδας καὶ συγγραφέας, ὅπως φαίνεται, τῶν περισσοτέρων ἄρθρων τῆς, εἶναι ὁ δικηγόρος Ἀριστείδης Ἀ. Κόντος (τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Χαρωνιτάκης). Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι οἱ ἐπιθέσεις, ποὺ δέχεται ἡ ἐφημερίδα στρέφονται συνήθως προσωπικά ἐναντίον του, ἐνῶ ἡ ἀπουσία του προκαλεῖ προβλήματα στὴν τακτικὴ ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας¹⁰.

Ἡ ἔκδοση διακόπτεται ὀριστικά στὸ φ. ἀρ. 56 (12 Σεπτ. 1915) ἐξ αἰτίας τῆς γενικῆς ἐπιτράτευσης, ποὺ κήρυξε ἡ Ἑλλάδα, μετὰ τὴν συμφωνία τῶν Κεντρικῶν Δυνάμεων μὲ τὴν Βουλγαρία. Καλοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν ἀπὸ τὴν Κρήτη ὅλες οἱ ἡλικίες καὶ φυσικά ὁ ἐκδότης καὶ ὁ συντάκτης τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ»¹¹.

Ἐναυσμα γιὰ τὴν ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας ἀποτελεῖ ἡ ψήφισή τοῦ νόμου 281/1914, ὁ ὁποῖος ἐκσυγχρονίζει τὴν λειτουργία τῶν σωματείων ἐπιβάλλον-τας τὴν διάκριση ἐπαγγελματικῶν καὶ ἀλληλοβοηθητικῶν σωματείων καὶ ἀπαγορεύοντας τὴν συνύπαρξή ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν στὸ ἴδιο σωματεῖο, καὶ

9. Καὶ αὐτῆς τῆς ἐφημερίδας τὸ μοναδικὸ ἀπὸ ὅσο γνωρίζω σῶμα ἔχει ὁ Στ. Σπανάκης. Καταγράφεται ἐπίσης στό: Ξεν. Παγκαλιάς, ὁ.π., 359. Γιὰ τὴν δράση τοῦ Κακουδάκη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Φωνὴ τοῦ Ἐφ'εδρου», βλ. Γιώργης Πικρὸς (παρουσίαση - ἐνημερωτικὰ σχόλια), *Καλπὰκι Φυλακῆς - Ξερονῆσια [τὸ μαρτύριο ἐνὸς λαοῦ] 1924-1925*, Ἀθήνα 1978, 318-320 καὶ Δημήτρης Βλαντᾶς, *Βασανιστικὴ πορεία 1915-1940*, Α', Ἀθήνα 1985, 151-154. Ὁ Βασιλάκης στὴν γραπτὴ του ἀφήγηση, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο, *Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ 1914-1915*, καὶ εἶναι γραμμένη λίγο μετὰ τὴν μεταπολίτευση, διατηρεῖ οὐσιαστικά στὴ μνήμη του ὅχι τὴν περίοδο ποὺ ὑποτίθεται πὼς περιγράφει, ἀλλὰ αὐτὴ τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Στ. Σπανάκη, μὲ τὸν ὁποῖο συζήτησα. Τὸ γεγονός δὲν ἐξηγεῖται μόνο ἀπὸ τὴ νεαρότερη ἡλικία τους ἀλλὰ σημαίνει ἐπίσης, ὅτι ἡ μετέπειτα δραστηριότητα τοῦ Κακουδάκη εἶναι ἐκείνη, ποὺ καθιστᾷ ἐνδιαφέρον τὸ παρελθόν του καὶ ὅτι οἱ δύο περίοδοι τῆς ζωῆς του καὶ κυρίως οἱ δύο φάσεις τοῦ «ἐργατικοῦ κινήματος» δὲν ἀποτελοῦν συνέχεια στὴ συνείδηση τῶν συντρόφων του.

10. Στὸ φ. ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915) μαθαίνουμε, ὅτι παίρνει τὴν ἄδεια τῆς δικηγορίας. Γνωρίζον-τας, ὅτι ἔχει πάρει τὸ πτυχίον τοῦ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1913-1914 (βλ. *Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστρια-κὸν Πανεπιστήμιον. Τὰ κατὰ τὴν πρυτανεῖαν Γεωργίου Ι. Δέρβου πρυτανεύσαντος κατὰ τὸ ἀκα-δημαϊκὸν ἔτος 1913-1914*, Ἀθῆναι 1915, 110), μπορούμε νὰ υποθέσουμε, ὅτι στὸ διάστημα τῆς φοίτησής του παρακολούθησε τὴν ἱδρυση καὶ τὴς δραστηριότητες τοῦ ΕΚΑ τουλάχιστον ὡς ἀνα-γνώστης τῶν ἐντύπων ποὺ δημοσίευαν τὴν δράση του («Ἐφημερίς τῶν ἐργατῶν», «Παναθηναϊκ» κτλ.). Ἀπὸ τὴς ἀντιδίκιες μεταξὺ τῶν δύο ἐφημερίδων βλ. χαρακτηριστικὰ τὴν «Ν. Ἐφημερίδα» τῆς 1 Ἰουλ. 1915: «Μπράβο κύριε Δικηγόρε! Καλὰ τὰ καταφέρνεις ποῦ νὰ μὴ βασκαθῆς!» Βλ. παρακάτω. Δὲν μπόρεσα νὰ συγκεντρώσω περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτόν.

11. Ἡ εἰδηση δημοσιεύεται σὲ ὅλες τὴς ἐφημερίδες. Στὴν «Ν. Ἐφημερίδα» μάλιστα διαβάζου-με τὴν ἴδια μέρα: «Λόγῳ τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως ἤτις συμπεριλαμβάνει ὁλόκληρον τὸ προσω-πικὸν τοῦ Τυπογραφείου καὶ τῆς συντάξεως τῆς Ν. Ἐφημερίδος, αὕτη θὰ ἐκδοθῇ σήμερον κατὰ τι ἐλλειπῆς εἰς τὴν ὕλην». Γιὰ τὴν πρόσκληση ὅλων τῶν ἡλικιῶν στὴν Κρήτη βλ. «Ν. Ἐφημερίς» 7 Ὀκτ. 1915. Ὁ «Ἐργάτης-Λαός» ἄλλωστε δὲν θὰ ἀπασχολήσῃ ξανὰ τὴ φανατικὴ ἀντίπαλό της, τὴ «Ν. Ἐφημερίδα».

ή έπιρροή πού δέχεται ή έκδοτική της ομάδα από τὸ ΕΚΑ καὶ τὴν έφημερίδα «Λαός» τῆς Ἀθήνας¹².

Συνδετικός κρίκος ανάμεσα στὴν έφημερίδα καὶ τὸ ΕΚΑ φαίνεται πὼς εἶναι στὴν ἀρχή ἓνα έργατικό σωματεῖο· ὁ «Λαός» τῆς Ἀθήνας ἀσχολεῖται γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὰ σωματεῖα τοῦ Ἡρακλείου δημοσιεύοντας στίς 14 Ἰουνίου 1914 ἀνταπόκριση γιὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ σωματείου τῶν έργατῶν ξυλουργῶν, πρὶν ἀκόμη κυκλοφορήσει ὁ «Ἐργάτης-Λαός». Στὸ ἴδιο φύλλο δηλώνεται, ὅτι: «δημοσιεύονται εἰς τὸν “Λαόν”» νέα μόνον ἐκείνων τῶν σωματείων πού εἶνε μέτοχοι τῆς “Συνεργατικῆς Ἐκδοτικῆς Ἐταιρίας” —ή ὅποια ἐξέδιδε τὸν “Λαό” — πού εἶνε συνδρομηταὶ τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τουλάχιστον, πού διαθέτουν φύλλα καὶ ἐν γένει ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν “Λαόν”»¹³. Τὸ συγκεκριμένο σωματεῖο λοιπὸν βρισκόταν ἤδη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν «Λαό» τῆς Ἀθήνας. Τὸ ἴδιο σωματεῖο εἶναι αὐτὸ πού προβάλλει, ὡς ἰδιαίτερα ἀποτελεσματικὸ ὁ «Ἐργάτης-Λαός» στὸ πρῶτο του κιόλας φύλλο. Ἡ ἄμεση σχέση ὅμως μεταξὺ τῆς ἀθηναϊκῆς καὶ τῆς κρητικῆς έφημερίδας ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριο, ὅταν ἡ δεύτερη ἀναφέρει ὡς πρότυπο γιὰ τοὺς έργάτες τοῦ Ἡρακλείου τὴν Πανελληνιο Ἐργατικὴ Ὀμοσπονδία (ΠΕΟ)¹⁴, καὶ ἄμέσως ἀκολουθεῖ ἡ παρουσίαση τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» ἀπὸ τὸν «Λαό»: «Ἄλλο δεῖγμα ὅτι αἱ νέαι ἐπαρχίαι θὰ μᾶς ξεπεράσουν εἰς πολλὰ ζητήματα, εἶνε καὶ μία έφημεριδοῦλα μὲ τὸν τίμιον καὶ ταπεινὸν τίτλον “Ἐργάτης”»¹⁵. Ἡ ἐπαφὴ συνεχίζεται στενὴ καὶ μὲ τὸ ΕΚΑ· ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ τελευταίου συγχαίρει τὴν έφημερίδα γιὰ τὴν ἐκδοσὴ της, τῆς δίνει κατευθύνσεις γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν έργατῶν, τῆς στέλνει ἀντίτυπο τοῦ καταστατικοῦ τῆς ΠΕΟ, γιὰ νὰ τὸ ἀντιγράψουν τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, ἐνῶ προτείνει τὴν ἴδρυση έργατικοῦ κέντρου μὲ ὀργανωτικὸ πρότυπο τὸ ΕΚΑ¹⁶.

Ἡ σχέση τοῦ ΕΚΑ μὲ τὰ ἐπαρχιακὰ έργατικὰ κέντρα καὶ σωματεῖα εἶναι μεγάλη καὶ τὴν ἔχει διακηρύξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς λειτουργίας του ὁ ἱδρυτὴς του Σπύρος Θεοδωρόπουλος: «Καὶ ὀργανώνομεν, ὀργανώνομεν ἀκούραστα, στρατολογοῦντες ἀπὸ τὰς ἀσυντάκτους τάξεις τῶν έργατῶν, παρέχοντες συμβουλὰς καὶ ὑποδείγματα εἰς τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν»¹⁷. Ἐπηρεάζει (ἢ καθοδηγεῖ;) τὸ Ἐργατικὸ Κέντρο Χανίων (ΕΚΧ), ἥδη πρὶν ἀρχίσουν παρόμοιες κινήσεις στὸ

12. Ἡ έφημερίδα «Λαός» τῆς Ἀθήνας προσφέρει ἀρκετὲς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, μόνο ὅμως ὡς τὸ τέλος τοῦ 1914. Τὸ τελευταῖο σωζόμενο φύλλο του εἶναι τῆς 20 Δεκεμβρίου 1914.

13. Βλ. καὶ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ν. Σαλλούστρου, προέδρου τοῦ σωματείου στίς 23 Αὐγ. 1914.

14. Βλ. τὴ σημείωση 3.

15. Σ’ αὐτὸ τὸ φύλλο ὁ «Λαός» ἀναδημοσιεύει εἰδήσεις γιὰ τὰ σωματεῖα τῶν ξυλουργῶν καὶ τῶν ὑποδηματοποιῶν ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ».

16. Ἀρ. 14 (7 Νοεμ. 1914).

17. Ἀναφέρεται στὴν ὁμιλία του στὰ ἐγκαίνια τοῦ ΕΚΑ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1911, βλ. «Παναθηναϊα», ὁ.π., 200.

Ἡράκλειο καί, ὅπως θὰ δοῦμε, τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ μὲ τὸ ἐργατικὸ κέντρο Ἡρακλείου (ΕΚΗ)¹⁸. Χαρακτηριστικὴ γιὰ τὴν σχέση ἘΚΗ - «Ἐργάτη-Λαοῦ» μὲ τὸ ΕΚΑ εἶναι ἡ ἀντίδραση τῆς ἐφημερίδας στὴν δημοσίευση τοῦ κειμένου τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη, μὲ τὸ ὁποῖο ὑποστηρίζεται ἡ ἐξοδος τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο: «ἐὰν τὸ φιλοπόλεμον αὐτὸ μανιφέστον προήρχετο ἀπὸ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐργατικὰς τάξεις, ἢ ὅπωςδῆποτε αὐταὶ εἶχον σχέσιν μὲ τοὺς συντάκτας αὐτοῦ, οἱ ἐνταῦθα ἐργάται θὰ ἐλάμβανον γνῶσιν τοῦ μανιφέστου τούτου ὅχι διὰ τοῦ ἐντύπου ὅπερ καλεῖται, "Νέα Ἐφημερίς", ἀλλὰ δι' ἀποστολῆς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις μεγίστου Ἐργατικοῦ Κέντρου εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον Ἡρακλείου ἀντιτύπων τοῦ μανιφέστου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινεν»¹⁹.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐφημερίδα ἐκτὸς ἀπὸ ἄρθρα τοῦ «Λαοῦ», ἀναδημοσιεύει καὶ κείμενα τοῦ Θεοδωρόπουλου, εἴτε νομοθετικὰ εἴτε ἄλλα²⁰ ἐκφράζοντας μάλιστα τὴν ἐμπιστοσύνη της πρὸς τὸ πρόσωπό του: «Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἐργάται ἐκεῖνοι, οἵτινες κατεψῆφισαν τὸν κ. Θεοδωρόπουλον ταχέως θὰ συναισθανθοῦν τὸ μέγα ἀδίκημα, ὅπερ διέπραξαν καὶ ὅπερ ἀντανάκλῃ κατὰ τῶν ἰδίων διότι καταψηφίσαντες τὸν μόνον εἰλικρινῆ ἀντιπρόσωπόν των εἶναι ὡς ἐὰν ἔπληξαν ἑαυτούς»²¹.

Ἡ ἐφημερίδα, λοιπόν, προσπαθεῖ νὰ λειτουργήσῃ ὡς ἀγωγὸς τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν δραστηριοτήτων τοῦ ΕΚΑ· τὰ γραφεῖα της εἶναι κέντρο συζητήσεων γιὰ τὸ ἐργατικὸ ζήτημα, πολλοὶ διατυπώνουν τὴν διαμαρτυρία τους ἐκεῖ²², προμηθεύονται τὸ καταστατικὸ βάσει τοῦ ὁποῖου θὰ συντάξουν αὐτὸ τοῦ δικοῦ τους σωματείου²³ καὶ τελικὰ τὸ ΕΚΗ θὰ ἰδρυθεῖ μὲ τὴν πρωτοβουλία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ διευθύνουν τὸν «Ἐργάτη-Λαό», ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω.

Βασικὸ ἀντικείμενο τῶν ἀρθρῶν τῆς ἐφημερίδας εἶναι συνεπῶς τὸ ἐργατικὸ ζήτημα. Τέσσερις μέρες πρὶν ἔχει ξεσπάσει ὁ πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος²⁴.

18. Στὸ καταστατικὸ τοῦ μελλοντικοῦ ἐργατικοῦ κέντρου στὸ Ἡράκλειο τὸ ΕΚΑ συνιστᾷ νὰ περιληφθοῦν τὰ ἐξῆς: «νὰ δημοσιοποιηθοῦν τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς ἵνα γίνουν τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀγαθὰ ἀποκλειστικῇ ἀπολαυῇ τῶν παραγωγῶν των καὶ νὰ καταπύσῃ ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ὁμοῖόν του», βλ. ἀρ. 14 (7 Νοεμβρίου 1914). Τὸ ἀπόσπασμα περιέχεται αὐτοῦσιο στὸ καταστατικὸ τοῦ ΕΚΧ, βλ. Στρατῆς Παπαμανουσάκης, *Τὸ ἐργατικὸ ζήτημα στὰ Χανιά*, Ἀθήνα 1977, 30. Ὁ Γιαννιὸς ἐξ ἄλλου ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ ΕΚΑ ἀναφέρει, πῶς οἱ ἐργάτες στὴν Ἑλλάδα γνωρίζουν μόνον τὸ ΕΚΑ, βλ. Νίκος Γιαννιός, *Ὁ σοσιαλισμὸς τοῦ Κράτους*, ἐκδ. Σοσιαλιστικοῦ Κέντρου, Ἀθήνα 1914, 5-6, 28.

19. Ἀρ. 53 (22 Αὐγ. 1915).

20. Ἀρ. 19 (12 Δεκ. 1914), ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914), ἀρ. 22 (31 Δεκ. 1914), ἀρ. 23 (9 Ἰαν. 1915), ἀρ. 24 (16 Ἰαν. 1915), ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915).

21. Ἀρ. 43 (12 Ἰουν. 1915). Ἀναφέρεται στὶς ἐκλογὲς τοῦ Μαΐου τοῦ 1915.

22. Ἀρ. 38 (1 Μαΐου 1915).

23. Ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914).

24. Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς ἐφημερίδας κυκλοφορεῖ στὶς 26 Ἰουλίου 1914 σύμφωνα μὲ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, δηλαδὴ 8 Αὐγούστου 1914 σύμφωνα μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Ὁ πόλεμος ξέσπασε στὶς 4 Αὐγούστου.

ή εϋλογία ευαισθησία των Κρητικών σχετικά με το έθνικό ζήτημα (μόλις πριν από λίγο καιρό ενσωματώθηκαν στην Ελλάδα) αλλά και οι σοσιαλιστικές επιρροές των συντελεστών της έφημερίδας, κάνουν το θέμα του πολέμου δεύτερο κύριο αντικείμενό της.

Στο πρόγραμμά της, που δημοσιεύεται στο πρώτο φύλλο, όμως αναφέρει επίσης τα εξής: «'Αλλά ή έφημερίς ήμῶν δέν θά παραλείψῃ ἀπό τοῦ νά ἀσκῇ καί γενικώτερον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεως καί τῶν Ἀρχῶν τασσομένη εἰλικρινῶς εἰς τὸ πλευρὸν ἀμφοτέρων, ὁσάκις εἰς τὰς πράξεις καί ἀποφάσεις αὐτῶν διαβλέπει τὸ συμφέρον τῆς χώρας· [...] Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἐργατικῶν ζητημάτων ἄτινα κυρίως καί κατὰ πρῶτον λόγον θά ἀπασχολήσουν τὸν "Εργάτην", ή έφημερίς ήμῶν θά ἀσχοληθῇ καί με ζήτήματα τοπικά, γεωργικά, συγκοινωνιακά, φιλολογικά καί ἐπιστημονικά».

Πράγματι ή έφημερίδα θίγει ζητήματα ἀγροτικῆς οἰκονομίας σχετικά με τή σταφίδα π.χ., ἐπικροτεῖ τὴν ἴδρυση γεωργικῶν τραπεζῶν, προωθεῖ τὰ μαθήματα μελισσοκομίας, πού πρόκειται νά γίνουν, καί τέλος προβάλλει τὴν ἴδρυση καί τίς δυνατότητες τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν²⁵. Ἀσχολεῖται σὲ κάθε φύλλο με θέματα πού ἔχουν σχέση με τὸν ἐκσυγχρονισμό τῆς πόλης, τὴν καθαριότητα, τὴν ὑγιεινή, τίς συγκοινωνίες, τὰ δημοτικά ἔργα, τὴν ὕδρευση· τὴν ἀπασχολεῖ ἐπίσης ή τοπική δημόσια ἀσφάλεια²⁶, καί προωθεῖ κάθε δραστηριότητα, πού ἔχει σχέση με τὴν μὴ θεσμοθετημένη ἐκπαίδευση καί ἰδιαίτερα τὴν πρακτική²⁷. Τὸ πρίσμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο βλέπει τὰ τοπικά θέματα δέν διαφέρει ἀπὸ αὐτὸ τῶν ἄλλων τοπικῶν έφημερίδων· ὁ ἔντονος τοπικὸς πατριωτισμὸς ἀποτελεῖ κοινὸ στοιχεῖο ὅλων.

Στὰ περιεχόμενά της περιλαμβάνονται ἐπίσης ἐπιστημονικά περιέρργα, φιλοσοφικά ἢ μεταφυσικά δοκίμια, ἀγγελίες, χρονογραφήματα καί λογοτεχνία σὲ συνέχειες²⁸. Τέλος, προβάλλει μιὰ δημοσιογραφικὴ δεοντολογία, τὴν ὁποία θε-

25. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914), ἀρ. 36 (17 Ἀπρ. 1915), ἀρ. 42 (29 Μαΐου 1915) (σταφίδα), ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914) (γεωργικὲς τράπεζες), ἀρ. 38 (1 Μαΐου 1915), ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915), ἀρ. 53 (22 Αὐγ. 1915) (μαθήματα μελισσοκομίας), ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915), ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915), ἀρ. 30 (27 Φεβρ. 1915), ἀρ. 31 (6 Μαρτ. 1915), ἀρ. 33 (20 Μαρτ. 1915) (γεωργικοὶ συνεταιρισμοί). Δημοσιεύει ἐπίσης τὴν αἰτιολογικὴ ἔκθεση τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου σὲ συνέχειες ἀπὸ τὸν ἀρ. 36 (17 Ἀπρ. 1915) ὡς τὸν ἀρ. 55 (5 Σεπτ. 1915) καί ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ φυλλάδιο τοῦ Σπ. Θεοδωρόπουλου με τὸν τίτλο *Γεωργοὶ ὀργανωθῆτε*, ἀρ. 27 (6 Φεβρ. 1915).

26. Ἀρ. 2 (8 Αὐγ. 1914), ἀρ. 4 (29 Αὐγ. 1914), ἀρ. 6 (12 Σεπτ. 1914), 42 (29 Μαΐου 1915), ἀρ. 47 (11 Ἰουλ. 1915).

27. Προβάλλει τὰ εξῆς θέματα: Βυζαντινὴ Μουσικὴ Σχολή ἀρ. 12 (24 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 44 (19 Ἰουν. 1915), πρόγραμμα μαθημάτων Μουσικοῦ Συλλόγου ἀρ. 6 (12 Σεπτ. 1914), ἀρ. 27 (6 Φεβρ. 1915), μαθήματα Ἰταλικῶν ἀρ. 24 (16 Ἰαν. 1915), ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915), μαθήματα λογιστικῆς ἀρ. 39 (8 Μαΐου 1915), ἀρ. 41 (21 Μαΐου 1915), ἀρ. 44 (19 Ἰουν. 1915), μελλοντικὴ ἴδρυση Ἑμπορικῆς Σχολῆς ἀρ. 53 (22 Αὐγ. 1915).

28. Δημοσιεύει π.χ. καθ' ὅλη τὴν διάρκεια σχεδὸν τῆς κυκλοφορίας της τὴν «Ἱστορία τῆς

ωρεῖ συστατικό στοιχεῖο τοῦ «σύγχρονου» λόγου, ποῦ θέλει νὰ ἐκφράσει· δὲν θὰ καταγγέλλει, πρὶν ἐλέγξει τὰ στοιχεῖα, δὲν θὰ ὑπηρετεῖ κόμματα, ἐνῶ θὰ θίγει τὰ κακῶς κείμενα, ὅπου καὶ ἂν τὰ ἐντοπίζει²⁹.

Γιὰ τὴν ποικιλία τῶν θεμάτων δέχεται κριτικὴ ἀπὸ τὸν «Λαὸ» τῆς Ἀθήνας: «Ἀλλὰ τί θέλει τὰ παραγεμίσματα τὰ ἄσχετα μὲ τὸν ἐργατικὸν ἀγῶνα; Μία μικρὴ ἀβαρία, θὰ κάμῃ ἀξιοσύστατον τὸν μικρὸν “Ἐργάτην”»³⁰.

Ἡ κατανομή τῶν περιεχομένων δὲν εἶναι ἡ ἴδια σὲ ὅλα τὰ φύλλα οὔτε οἱ στῆλες μόνιμες. Τὸ κύριο βάρος ἔχει πάντως ἡ πρώτη σελίδα, ὅπου ὑπάρχει τὸ κύριο ἄρθρο, ἀναφερόμενο εἴτε σὲ θέματα ἐργατικῆς πολιτικῆς, εἴτε στὸν πόλεμο εἴτε σὲ τοπικὰ θέματα, καὶ ἡ τρίτη σελίδα, ὅπου πάντα σχεδὸν δημοσιεύεται ἄρθρο ἢ μελέτη γιὰ τὸ ἐργατικὸ ζήτημα.

Προσπάθειες γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν ἐργατῶν. Ἡ πραγματικότητα καὶ οἱ εὐσεβεῖς πόθοι

Ἐπειδὴ τὴν μεγαλύτερη ἔκταση καταλαμβάνει στὴν ἐφημερίδα τὸ ἐργατικὸ ζήτημα, δίνεται ἡ δυνατότητα νὰ παρακολουθήσουμε κάποια στοιχεῖα τῆς λειτουργίας τῶν σωματείων, τὶς διεκδικητικὰς τους δραστηριότητες, τὴν ἱδρυση τοῦ ΕΚΗ καὶ τὶς ἀντιστάσεις, ποῦ προβάλλονται στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 281. Εἶναι εὐνόητο, ὅτι ἡ ὀπτικὴ γωνία, ὑπὸ τὴν ὁποία βλέπει τὰ σχετικὰ θέματα ἡ ἐφημερίδα, εἶναι αὐτὴ τοῦ «στρατευμένου» καὶ ὄχι τοῦ ἀδιάφορου παρατηρητῆ καὶ κατὰ συνέπεια ἡ ὁποιαδήποτε πληροφορία παρουσιάζεται σχολιασμένη ἀναλόγως.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴ ὁργάνωση, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἥδη ὑπάρχοντα σωματεῖα, τὰ μόνα νέα ποῦ ἱδρύονται στὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖο κυκλοφορεῖ ὁ «Ἐργάτης-Λαός» μὲ τὴν ὥθηση τοῦ νόμου 281 εἶναι τῶν λεμβούχων καὶ τῶν λιμενεργατῶν³¹. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν σωματείων, ποῦ δροῦν τὴν περίοδο αὐτὴ ἔχουν ἱδρυθεῖ πρὶν μιὰ δεκαετία περίπου καὶ ἀπλῶς ἀνασυγκροτοῦνται βάσει τοῦ νέου νόμου. Ὑπάρχουν ἐξάλλου ἐπαγγελματικὲς ὁμάδες, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν συγκροτήσει σωματεῖο καὶ ἡ ἐφημερίδα προπαγανδίζει τὸν συνασπισμὸ τους· πρόκειται γιὰ τοὺς ἐργάτες σιδηρουργούς, τοὺς βαρελοποιούς, τοὺς ράφτες «εὐρωπαϊκῶν καὶ κρητικῶν ἐνδυμάτων», τοὺς ἐργάτες «διαφόρων ἐνταῦθα βιομηχανικῶν ἐργοστασίων», τοὺς κηπουρούς, τοὺς βυρσοδέφες καὶ τοὺς ὑπαλλήλους «διαφόρων καταστημάτων»³², τοὺς τυπογράφους³³, τοὺς

Μανὸν Λεσκό» τοῦ Abbé Prevost καὶ ἀπὸ τὸ προτελευταῖο τῆς φύλλο ἀρχίζει νὰ δημοσιεύει τὸν «Ἐρωτα τοῦ Βασιλέως» τοῦ Marcel Priollet.

29. Ἀρ. 7 (19 Σεπτ. 1914) ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915), ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914) ἀντίστοιχα.

30. «Λαός» 13 Σεπτ. 1914.

31. Ἀρ. 48 (18 Ἰουλ. 1915), ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915). Τὸ δεύτερο γίνεται ὡς ἀντίδραση στὸ ἥδη ὑπάρχον σωματεῖο ἐργατῶν λιμένος καὶ διαλύεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἱδρυσή του.

32. Ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914), γιὰ τοὺς ραπτεργάτες βλ. καὶ ἀρ. 24 (16 Ἰαν. 1915).

33. Ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914).

ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους καφενεύων, ξενοδοχείων, ἐστιατορίων καὶ ζαχαροπλαστείων³⁴ καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικούς³⁵.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐργατῶν πάντως στὰ ὑπάρχοντα σωματεῖα δὲν θεωρεῖται ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ἱκανοποιητικὴ· μολονότι π.χ. οἱ τεχνίτες ξυλουργοὶ εἶναι 150, ὀργανωμένοι εἶναι μόνο οἱ 30, ἐνῶ ἀναφέρεται καὶ σὲ προσωπικούς ἀνταγωνισμούς, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἔνταξη τῶν ἐργατῶν-τεχνιτῶν σὲ σωματεῖα³⁶. Ὡς πρὸς τὴν διοίκησίν τους, πολλὰ ἔχουν πρόεδρο ἢ ἐπίτιμο πρόεδρο κάποιον δικηγόρο ἢ κάποιον ἄλλο ἐπιφανὲς μέλος τῆς κοινωνίας, πράγμα ποὺ ὑποδεικνύει τὴν ἀνάγκη τους γιὰ προστασία καὶ ἀποκαλύπτει ἴσως τὴν ἀνασφάλειά τους· τὸν ρόλο αὐτὸ παίζει συχνὰ ὁ συντάκτης τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ», Ἀ. Κόντος³⁷.

Τὰ σωματεῖα, καὶ δὲν δείχνει νὰ διαφωνεῖ σ' αὐτὸ ἡ ἐφημερίδα, ἔχουν στόχο τὴν προστασία τοῦ ἐπαγγέλματος μᾶλλον παρὰ τὴν διεκδίκηση καλυτέρων συνθηκῶν ἐργασίας³⁸. Διατηροῦν ἐπίσης κατὰ κανόνα τὴν συνήθεια τοῦ προστάτη ἀγίου. Ἡ γιορτὴ τοῦ συνδέσμου τῶν κτιστῶν π.χ. περιγράφεται ὡς ἐξῆς: «Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἐώρτασε τὴν ἐπέτειόν του ὁ ἐνταῦθα σύνδεσμος τῶν ἐργατῶν κτιστῶν, ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Μηναῖ καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν ἁρτων, τὰ μέλη τοῦ συνδέσμου μετὰ τὴν σημαίαν των ἐπὶ κεφαλῇ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξ αὐτῶν κ. Λυράκη, ὁ ὁποῖος παρέλαβε τὴν Εἰκόνα. Τὸν κ. Λυράκη μετέβησαν ἐπίσης καὶ ἑχαιρέτισαν καὶ οἱ ἀπαρτίζοντες τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Κέντρου μετὰ τοῦ Ἐπιτίμου Προέδρου των»³⁹.

Τὰ «παραδοσιακὰ» στοιχεῖα συνυπάρχουν μετὰ τὰ «σύγχρονα»· τὰ σωματεῖα προβάλλουν δηλαδὴ καὶ διεκδικητικούς στόχους⁴⁰. Ὡς πρὸς τὴν διεκδικητικὴ

34. Ἀρ. 22 (31 Δεκ. 1914).

35. Ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914), 25 (23 Ἰαν. 1915).

36. Ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914). Βλ. καὶ ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914): «Τὰ ὑπάρχοντα σωματεῖα δὲν ἀριθμοῦν ὡς μέλη καὶ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς εἰς τὴν αὐτὴν βιοτεχνικὴν τάξιν ἀνήκοντας ἐργάτας», ἐπίσης ἀρ. 18 (5 Δεκ. 1914), ἀρ. 48 (18 Ἰουλ. 1915).

37. Ὁ ἐκδότης τῆς «Ν. Ἐφημερίδας» εἶναι πρόεδρος τῶν καπνεργατῶν [ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914)] καὶ ἀργότερα ἐπίτιμος πρόεδρος [ἀρ. 31 (6 Μαρτ. 1915)], ἐνῶ ὁ Ἀριστείδης Κόντος εἶναι ἐπίτιμος πρόεδρος στὸν σύνδεσμο ἐργατῶν κτιστῶν [ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915)] καὶ στὸ ΕΚΗ, ὅπου συμμετέχει καὶ ὁ Κακουδάκης ὡς ἐπίτιμο μέλος, ὅπως θὰ δοῦμε. Γιὰ τὰ ἐπίτιμα μέλη ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἐπαγγελματικὴ ἰδιότητα τῶν κανονικῶν μελῶν βλ. Χαρίλαος Γ. Γκοῦτος, Ὁ συνδικαλισμός στὸ ἐλληνικὸ κράτος 1834-1914, τ. Α', Ἀθήνα 1988, 183-184.

38. Ἔτσι οἱ ἐργάτες λιμμένος διαμαρτύρονται γιὰ τὴν προσλαμβάνονται ἐργάτες ποὺ δὲν εἶναι μέλη τοῦ σωματείου [ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914)], ἐνῶ οἱ καπνεργάτες γιὰ τὸν ἴδιον λόγο ἐξαγγέλλουν ἀπεργίαν [ἀρ. 5 (5 Σεπτ. 1914)].

39. Ἀρ. 41 (21 Μαΐου 1915). Βλ. καὶ ἀρ. 45 (26 Ἰουν. 1915), ἀρ. 46 (3 Ἰουλ. 1915). Τὸ θέμα θίγεται στὸ: Γιώργος Φ. Κουκουλές, δ.π., 135 (σημ.). Πρβ. καὶ «Λαὸς» (24 Μαΐου 1914).

40. Σύμφωνα μετὰ τὸν παλαιὸ Ποινικὸ Νόμο τοῦ 1899 ἡ ἀπεργία ἦταν ἀπαγορευμένη στὴν

τους δραστηριότητα τὰ πιὸ ἀποτελεσματικά σωματεῖα στὸ Ἡράκλειο εἶναι τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν καὶ τῶν ἐργατῶν ὑποδηματοποιῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ ἀπὸ συνεννοήσεις μὲ τοὺς καταστηματάρχες κερδίζουν τὴν μείωση τῶν ὥρων ἐργασίας καὶ τὴν αὐξηση τοῦ ἡμερομισθίου. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τὰ δύο σωματεῖα προβάλλονται ἀπὸ τὸν «Λαό» τῆς Ἀθήνας⁴¹.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ πάντως γιὰ τὸ εἶδος τῶν διεκδικήσεων ἡ πρόταση τοῦ σωματείου τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν πρὸς τοὺς καταστηματάρχες μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ νόμου 281 νὰ ιδρῦσουν καὶ αὐτοὶ σωματεῖο καὶ νὰ διακανονίσουν μεταξὺ τους τὶς τιμὲς σὲ τέτοιο ὕψος, ὥστε νὰ πάψει ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἔτσι: «θὰ παύσουν παραπονούμενοι, ὅτι οἱ ἐργάται των ζητοῦν αὐξήσιν τοῦ ἡμερομισθίου καὶ μόνον τότε θὰ παύσουν καὶ οἱ ἐργάται παραπονούμενοι διὰ τὴν γλισχρότητα τοῦ ἡμερομισθίου των, τοῦ ὁποῖου ἡ αὐξήσις θὰ εἶναι τότε δυνατὴ λόγῳ τοῦ ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ κερδίζουν περισσότερα οἱ καταστηματάρχαι»⁴². Ἡ πρόταση βασίζεται στὴν πεποίθηση, ὅτι ἡ συγκρότηση σωματείων εἶναι δυνατόν νὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ἀνταγωνισμούς.

Ὡς πρὸς τὶς μεθόδους, ἡ διεκδίκηση γενικὰ περιορίζεται εἴτε στὴν γραπτὴ διαμαρτυρία εἴτε στὴν ἔκφραση παραπόνων προφορικὰ μέσῳ τῆς ἐφημερίδας· αὐτὸ συμβαίνει π.χ. μὲ τοὺς δασκάλους, οἱ ὁποῖοι θίγονται μισθολογικὰ μὲ τὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀφομοίωση στὸ ἐλληνικὸ κράτος, ἢ μὲ τοὺς κλητῆρες τοῦ Δημαρχείου, πού ὁ μισθὸς τους εἶναι πολὺ χαμηλός⁴³. Αὐτὸ ἄλλωστε συμβαίνει καὶ μὲ τὰ δύο «ὑποδειγματικά» σωματεῖα, τῶν ξυλουργῶν καὶ τῶν ὑποδηματοποιῶν, οἱ ὁποῖοι κατέκτησαν τὴν μείωση τοῦ ὥραριου μόνο μὲ διαπραγματεύσεις.

Τὸ πιὸ μαχητικὸ σωματεῖο φαίνεται πῶς εἶναι —προφανῶς ἐξ αἰτίας τοῦ μαζικοῦ του χαρακτήρα— τῶν ἐργατῶν λιμένος, τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖται τρεῖς φορές στὴν ἀπειλὴ ἀπεργίας. Ὅταν ἓνα ἰταλικὸ πλοῖο ἀρνήθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλους τοὺς ἐργάτες καὶ δέχθηκε μόνο τοὺς «μαουνατζήδες», αὐτοί, ὡς μέλη τοῦ σωματείου, ἀπειλήσαν, ὅτι θὰ κάνουν ἀπεργίαν σὲ ἔνδειξη ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἄλλους συναδέλφους τους. Ἦταν μία αὐθόρμητη ἀντίδραση, πού ἀνάγκασε τοὺς ὑπεύθυνους τοῦ πλοίου νὰ ὑποχωρήσουν. Δημιουργήθηκε μάλιστα ἐπεισόδιο μεταξὺ τοῦ σταθμάρχου λιμένος καὶ τοῦ προέδρου τοῦ σωματείου, πού κατέληξε στὴν μετάθεση τοῦ πρώτου⁴⁴. Γιὰ δευτέρη φορά οἱ ἐργάτες

Κρήτη, βλ. Στρ. Παπαμανουσάκης, *ὁ.π.*, 18-19. Οἱ πρώτες ἀπεργίες στὰ Χανιά εἶναι τῶν ραπτῶν καὶ τῶν καπνεργατῶν, *ὁ.π.*, 39-46.

41. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914) καὶ «Λαός» (6 Σεπτ. 1914). Οἱ ἐργάτες ξυλουργοὶ ἔχουν ἤδη, ὅπως εἶδαμε, σχέση μὲ τὴν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα.

42. Ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914).

43. Ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914), ἀρ. 18 (5 Δεκ. 1914).

44. Ἀρ. 28 (13 Φεβρ. 1915), ἀρ. 30 (27 Φεβρ. 1915). Τὸ θέμα τῆς μετάθεσης προκαλεῖ τὴν πρώτη σοβαρὴ ἀντιδικία μεταξὺ «Ἐργάτη-Λαοῦ» καὶ «Ν. Ἐφημερίδας», ἡ ὁποία διαφωνεῖ μὲ τὴν κατάληξιν τοῦ ἐπεισοδίου, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» (7 Μαρτ. 1915). Οἱ ἐργάτες λιμένος πάντως διακρίνονταν γιὰ τὴν μαχητικότητά τους ἀπὸ παλιά, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» (8 Σεπτ. 1912), ὅπου ἀναφέ-

λιμένος απειλοῦν μὲ ἀπεργία ἀρνούμενοι νὰ ἐκτελέσουν ἀμισθὶ ἄλλη ἐργασία, καθαρισμὸ τῶν πλοίων δηλαδή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐκφόρτωση, ὅπως ἀπαιτοῦσαν οἱ ιδιοκτῆτες κάποιων φορτηγίδων, καὶ οἱ τελευταῖοι ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν⁴⁵. Τέλος ἡ ἄρνηση τῶν ναυτικῶν πρακτόρων νὰ δεχθοῦν στὴν δουλειὰ μέλη τοῦ σωματείου μετὰ ἀπὸ ἀπαίτηση τῶν πλοιοκτητῶν προκαλεῖ τὴν μεσολάβηση διαιτητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ΕΚΑ, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἀποκαθιστᾷ τὴν διαφωνία ἀλλὰ πετυχαίνει καὶ τὴν αὔξηση τοῦ ἡμερομισθίου. Εἶναι ἡ ἐποχή, ποὺ γίνεται προσπάθεια νὰ συσταθεῖ δεύτερο σωματεῖο λιμενεργατῶν, ὥσως γιατί τὸ ἤδη ὑπάρχον ἔχει γίνει ιδιαίτερα δεχδικητικὸ⁴⁶. Τὸ ἴδιο μέσο, τὴν ἀπειλὴ δηλαδή ἀπεργίας, χρησιμοποίησαν καὶ οἱ καπνεργάτες, ὅταν κάποιοι νέοι συνάδελφοί τους ἀρνήθηκαν νὰ ἐγγραφοῦν στὸ σωματεῖο καὶ δέχθηκαν νὰ δουλέψουν μὲ μικρότερο ἡμερομίσθιο. Στὴν διαμάχη μεσολάβησε ὁ Νομάρχης⁴⁷.

Τρία κυρίως σωματεῖα, τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν, τῶν ἐργατῶν ὑποδηματοποιῶν καὶ τῶν λιμενεργατῶν συμμετέχουν στὴν ἴδρυση τοῦ Ἑργατικοῦ Κέντρου Ἡρακλείου ὑλοποιώντας μιὰ ἰδέα, ποὺ ὁ «Ἑργάτης-Λαὸς» προβάλλει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κυκλοφορίας του μὲ πρότυπο τὸ ΕΚΑ⁴⁸. Ἐχει προηγηθεῖ ἄλλωστε ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1914 ἡ ἴδρυση τοῦ Ἑργατικοῦ Κέντρου Χανίων, ποὺ ἐπηρεάζεται ἄμεσα ἀπὸ τὸ ΕΚΑ⁴⁹. Στὴν ἴδρυση τοῦ ΕΚΗ πρωτοστατοῦν τὰ δύο πρῶτα ἀπὸ τὰ σωματεῖα ποὺ ἀναφέραμε, αὐτὰ δηλαδή, ποὺ ἤδη εἶχαν σχέση μὲ τὸ ΕΚΑ. Ἡ ἰδρυτικὴ σύσκεψη γίνεται στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1915 καὶ τὸ καταστατικὸ ὑπογράφουν οἱ πρόεδροι τῶν ἐξῆς σωματείων: ἐργατῶν λιμένος, σανδαλοποιῶν, καπνεργατῶν, κτιστῶν, ἐργατῶν ξυλουργῶν καὶ ἐργατῶν ὑποδηματοποιῶν. Σὲ δεύτερη σύσκεψη μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ὅπου συμμετέχουν «ὑπερτριακόσιοι» ἐργάτες, διαβάζεται ὁ ὁργανισμὸς, συντάκτης τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ Ἀ. Κόντος. Στὸν λόγο, ποὺ ἐκφωνεῖ παρομοιάζει τὸ ΕΚΗ μὲ οἰκογένεια, ποὺ τὰ μέλη της στεγάζονται κάτω ἀπὸ κοινὴ στέγη, τὰ συμφέροντά τους ταυτίζονται, ἀγωνίζονται μαζὶ γιὰ τὰ «ιδανικά τοῦ ἐργατισμοῦ» μὲ μέσα τὴν «σύμπνοια», τὴν «ἐργασία» καὶ τὴν «ὑπομονή»⁵⁰.

ρονται οἱ διαμαρτυρίες τους σχετικά μὲ τὶς συνθῆκες ἐργασίας.

45. Ἄρ. 37 (24 Ἀπρ. 1915).

46. Ἄρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915), βλ. καὶ «Ν. Ἐφημερίς» (1 Αὐγ. 1915) καὶ (4 Αὐγ. 1915), ὅπου δημοσιεύονται ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ προέδρου τοῦ ὑπάρχοντος σωματείου.

47. Ἄρ. 5 (5 Σεπτ. 1914). Οἱ σιγαροποιοὶ ἔχουν στὸ ἐνεργητικὸ τους ἤδη μιὰ ἀπεργία πρὶν δυὸ χρόνια, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» (28 Νοεμ. 1912).

48. Ἄρ. 5 (5 Σεπτ. 1914), ἄρ. 6 (12 Σεπτ. 1914), ἄρ. 8 (26 Σεπτ. 1914), ἄρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914), ἄρ. 14 (7 Νοεμ. 1914), ὅπου διαβάζουμε σχετικὴ προτροπὴ τοῦ ΕΚΑ καὶ ἄρ. 22 (31 Δεκ. 1914).

49. Ὁ «Λαὸς» δημοσιεύει ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὸ ΕΚΗ ἀπὸ τὸν Μάιο τοῦ 1914. Βλ. καὶ Στρ. Παπαμανουσάκης, ὁ.π., 27-46.

50. Ἄρ. 30 (27 Φεβρ. 1915) καὶ ἄρ. 31 (6 Μαρτ. 1915).

Ἡ ἔδρυση τοῦ ΕΚΗ ἀνακοινώνεται ἐπίσημα στὸ ΕΚΑ, τὸ ὁποῖο ἀπαντᾷ μὲ συγχαρητήριο τηλεγράφημα⁵¹. Ὁ συντάκτης καὶ ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας ἀνακηρύσσονται ἐπίτιμος πρόεδρος καὶ ἐπίτιμο μέλος ἀντίστοιχα, ἐνῶ τὴν ἴδια μέρα ἡ ἐφημερίδα ἀναγγέλλει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ τίτλου τῆς «κατ' ἐπαράκλησιν τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, οὗτινος ἡ ἐφημερίς ἡμῶν θέλει διερμηνεύει εἰς τὸ ἐξῆς τὰς γνώμας»⁵². Γιατρὸς τοῦ ΕΚΗ ὀρίζεται ὁ Κώστας Χαριτάκης, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς ἀπὸ παλιότερα γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν ἐθνικὴ του εὐαισθησία· τὸ 1912 ὡς φοιτητῆς εἶχε κάνει διάλεξη περὶ σχολικῆς ὑγιεινῆς καὶ τὴν ἴδια χρονιά κατατάχθηκε ὡς ἐθελοντῆς στὴ φοιτητικὴ φάλαγγα γιὰ νὰ πάρει μέρος στὸν πόλεμο⁵³. Μὲ τὴν παρουσία του καὶ αὐτὸς προσδίδει αὐξημένο γόητρο στὸ ΕΚΗ.

Τὸ ΕΚΗ στὸ διάστημα ποὺ ἐξετάζουμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλύψη, ποὺ προσφέρει στὰ σωματεῖα-μέλη του, ἔχει καὶ τὶς ἐξῆς δραστηριότητες: Συντάσσει ὑπόμνημα ἐκ μέρους τῶν καπνεργατῶν γιὰ τὴν μείωση τῆς φορολογικῆς ἐπιβάρυνσης τῶν τσιγάρων καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς τιμῆς τους, ὥστε νὰ κατασκευάζονται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια ὅλες οἱ ποιότητες τῶν τσιγάρων, νὰ μὴ μειωθοῦν οἱ ἐργασίες τους καὶ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ ἀπόλυση ἐργατῶν⁵⁴. Ὑποστηρίζει ἐπίσης τὸ αἶτημα τοῦ σωματείου κτιστῶν νὰ προσληφθοῦν ἀπὸ τὸν Δῆμο Ἡρακλείου καὶ νὰ ἐξοφλήσουν ἔτσι τὰ χρέη τους πρὸς αὐτόν, ἐνῶ διαμαρτύρεται, γιατί, παρὰ τὴν παλαιότερη ὑπόσχεσή του, δὲν προσλαμβάνει ντόπιους κτίστες γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Δημαρχείου ἀλλὰ Ἰταλούς⁵⁵. Ἐχει ἐπαφὴ τέλος μὲ τοὺς ἐργάτες λιμένος Πειραιῶς, τοὺς ὁποῖους θεωρεῖ πρότυπο γιὰ τὴν ὁργάνωση τῶν λιμενεργατῶν Ἡρακλείου⁵⁶.

Τὸ ΕΚΗ συμμετέχει καὶ σὲ μὴ ἐργατικὲς δραστηριότητες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἂν ἐξαίρεσουμε τὶς «κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις»⁵⁷, ἡ σημαντικότερη εἶναι τὸ συλλαλητήριο, ποὺ ὁργανώθηκε μὲ ἀφορμὴ τὴν προσέγγιση τῶν Δυνάμεων πρὸς τὴν Βουλγαρία⁵⁸.

Ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ τους τοποθέτηση οὔτε τὸ ΕΚΗ οὔτε ἡ ἐφημερίδα,

51. Ἀρ. 32 (13 Μαρτ. 1915).

52. Ἀρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915).

53. Βλ. «Ν. Ἐφημερίς» 21 Ἀπρ. 1912, 5 Μαΐου 1912, 22 Σεπτ. 1912, 24 Νοεμ. 1912. Πρόκειται γιὰ τὸν μετέπειτα καθηγητὴ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης (1889-1956), ὁ ὁποῖος διακρίθηκε ὡς εἰδικὸς σὲ θέματα κοινωνικῆς ὑγιεινῆς.

54. Ἀρ. 40 (14 Μαΐου 1915).

55. Ἀρ. 47 (11 Ἰουλ. 1915).

56. Ἀρ. 42 (29 Μαΐου 1915) καὶ ἀρ. 44 (19 Ἰουν. 1915).

57. «Κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις» εἶναι π.χ.: τὸ τηλεγράφημα μὲ τὸ ὁποῖο προπέμπει τὸν Γενικὸ Διοικητὴ τοῦ νησιοῦ καὶ τὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπέτειο στὸν πρωθυπουργό, [ἀρ. 36 (17 Ἀπρ. 1915)], ἡ δέηση ὑπὲρ τῆς υἱείας τοῦ Βασιλέως καὶ οἱ εὐχὲς γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ του ἑορτή, [ἀρ. 41 (21 Μαΐου 1915), ἀρ. 42 (29 Μαΐου 1915)].

58. Βλ. παρακάτω 163.

πού τὸ καθοδηγεῖ, ὑποστηρίζουν κάποιο ἀπὸ τὰ δύο ἀντίπαλα κόμματα τῆς ἐποχῆς. Ἐτσι, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἡ «Ν. Ἐφημερίς» ἐπικροτεῖ τὴν ἱδρυση τοῦ ΕΚΗ, ἀργότερα, μετὰ τὶς ἐκλογές τοῦ Μαΐου 1915, ἐπιτίθεται μὲ σφοδρότητα ἐναντίον ὀρισμένων στελεχῶν του ἀλλὰ κυρίως ἐναντίον τῆς ἐφημερίδας, τὴν ὁποία κατηγορεῖ, ὅτι ὑποστηρίζει τὸ κόμμα τοῦ Γούναρη. Στὸ στόχαστρο βρίσκεται κυρίως ὁ συντάκτης τῆς μαζί μὲ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι «παρεισέφρυσαν», ὅπως λέει, στὸ ΕΚΗ, ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἐργάτες καὶ πρέπει νὰ ἀποπεμφθοῦν⁵⁹. Ὁ «Ἐργάτης-Λαός» ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν ἀντίπαλη ἐφημερίδα, ὑποκλᾷ τὸν τίτλο τοῦ ὄργάνου τῶν ἐργατῶν καὶ τὸ ΕΚΗ πρέπει νὰ ἀποκηρύξει τὴν ἐφημερίδα «ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξεδήλωσε τὰ αἰσθήματά της τὰ τόσον ἀντιτιθέμενα καὶ πρὸς τὰ λαϊκὰ συμφέροντα καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ αἰσθήματα τῆς πλειονότητος τῶν ἐργατῶν»⁶⁰. Κατὰ τὴν βενιζελικὴ ἐφημερίδα, «οἱ ἐργάται εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι βενιζελικοὶ ὅπως εἶναι καὶ ὅλα τὰ ἐργατικά σωματεῖα τῆς Ἑλλάδος Παλαιᾶς καὶ Νέας»⁶¹.

Παρὰ τὸν ὑπερβολικὸ τόνο της, ἡ ἐφημερίδα μᾶς προσφέρει ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὶς ἀντιστάσεις, πού προβάλλονται γενικὰ στὴν ἐργατικὴ νομοθεσία, οἱ ὁποῖες δὲν προέρχονται μόνο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους της, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐνδιαφερόμενους. Εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ ἐργατικὴ νομοθεσία δὲν ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ τὶς πιέσεις τῶν ἐργαζομένων, ἦταν μιὰ κρατικὴ πρωτοβουλία, πού συνάντησε σοβαρὰς ἀντιστάσεις⁶².

Στὸ Ἡράκλειο, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει σὲ ὅλη τὴ Ἑλλάδα, ὑπάρχουν ἐργοδότες, πού ἀπειλοῦν μὲ ἀπόλυση, ὅσους ἐγγράφονται στὸ σωματεῖο, ἢ ἀποφεύγουν νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν⁶³. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις οἱ ἀρχεῖς ἀγνοοῦν τοὺς ἐργατικούς νόμους ἢ θεωροῦν θρασύτητα τὴν πρόσκληση σὲ ἀπεργία⁶⁴. Μερικὲς φορές μάλιστα οἱ ἀντιδράσεις παίρνουν τὴν μορφὴ γενικῶν διαπιστώσεων. Ἄν πιστέψουμε τὸν «Ἐργάτη-Λαό»: «Ὑπάρχουν πολλοὶ πού φρονοῦν ὅτι ἡ ἀνακίνησης ἐν Κρήτῃ τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος ἦτο κάτι τι τὸ πρόωρον ἀκόμη καὶ τοῦτο διότι, ὡς λέγουν, καὶ οἱ ἐργάται τῆς Κρήτης εἶναι ὀλίγοι μέχρι

59. «Ν. Ἐφημερίς» 1 Ἰουλ. 1915 καὶ 8 Ἰουλ. 1915.

60. «Ν. Ἐφημερίς» 20 Ἰουν. 1915.

61. «Ν. Ἐφημερίς» 27 Μαΐου 1915.

62. Βλ. ἐνδεικτικά, Γιώργος Λεονταρίτης, «Τὸ ἐλληνικὸ ἐργατικὸ κίνημα καὶ τὸ ἀστικὸ κράτος» στὸ: *Μελετήματα γύρω ἀπὸ τὸν Βενιζέλο καὶ τὴν ἐποχὴ του*, Ἀθήνα 1980, 55-59, Γιάννης Δ. Ληξουριώτης, «Προστατευτικὸς νομοθετικὸς παρεμβατισμὸς καὶ ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου στὴν Ἑλλάδα: Ἡ περίπτωση τῆς παιδικῆς ἐργασίας», στὸ: *Βενιζελισμὸς καὶ ἀστικὸς ἐκσυγχρονισμὸς*, Ἡράκλειο 1988, 218-223, Ἀντώνης Λιάκος, «Ἀπὸ κράτος φύλαξ εἰς κράτος πρόνοια: οἱ παράμετροι τῆς ἐργατικῆς πολιτικῆς στὸ μεσοπόλεμο», στὸ: *Συμπόσιο γιὰ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο*, Πρακτικά, Ἀθήνα 1988, 173-174.

63. Ἀρ. 22 (31 Δεκ. 1914), ἀρ. 37 (24 Ἀπρ. 1915), ἀρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915).

64. Βλ. τὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ τῶν ἐργατῶν λιμένος καὶ τοῦ σταθμάρχῃ λιμένος, ἀρ. 28 (13 Φεβρ. 1915).

τῆς στιγμῆς καὶ οἱ ὑπάρχοντες τοιοῦτοι ἔχουν κάποιαν, ἔστω καὶ πολὺ μικρὰν περιουσίαν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἡναγκασμένοι ν' ἀποζοῦν ἀπὸ μόνην τὴν ἐργασίαν των [...]. Ἐν παραδείγματι λέγουν συχνά: Πρὸς τί ὁ ἐδῶ ἐργάτης νὰ σπεύδῃ νὰ ὀργανώνεται καθ' ὃν χρόνον οὐδεὶς κίνδυνος τὸν ἐπαπειλεῖ καὶ ὅπου ὁ ἴδιος εἶναι μικροκεφαλαιοῦχος καὶ πρὸς τί νὰ εἰσάγεται καὶ ἐδῶ τὸ 8ωρον καὶ τὸ 10ωρον τῆς ἐργασίας τὴν στιγμὴν, πού ὁ ἐν Ἡρακλείῳ ἐργάτης δὲν ἔχει τὰς αὐτὰς ἀνάγκας πρὸς τὸν ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ἀθήναις συνάδελφόν τοῦ οὐδὲ ἐργάζεται ὑπὸ τὰς αὐτὰς με ἐκεῖνον συνθήκας;»⁶⁵.

Τὶς σχετικὲς πρωτοβουλίες ἀποδίδει ἐπίσης ἡ ἐφημερίδα καὶ στὴν ὑστεροβουλία ὀρισμένων προσώπων: «Ἦρχισαν νὰ σπεύρουν ζιζάνια μετὰξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ νὰ συκοφαντοῦν κάθε εὐγενῆ πρωτοβουλίαν ὡς δῆθεν προερχομένη ἀπὸ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ ἀπὸ ὑστεροβουλίαν [...] προβάλλουν εἰς τοὺς ἐργάτας τὸ φάσμα ὅτι πρόκειται νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθοῦν ἄλλοι»⁶⁶. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ κάποιοι καλλιεργοῦν τὴν ἀπαισιοδοξίαν ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν, πού γίνονται γιὰ τὸν συνασπισμὸ τῶν ἐργατῶν⁶⁷.

Ἡ ἀρνητικὴ στάση τῆς «Ν. Ἐφημερίδας» ἀπέναντι στὸν «Ἐργάτη-Λαό» καὶ στὸ ΕΚΗ ἐκφράζει οὐσιαστικὰ τὴν ἀσυνεῖδητη ἄρνηση τῆς ἰδίας τῆς κοινωνίας νὰ δεχθεῖ τὶς ἀλλαγές. Ἡ «Ν. Ἐφημερίς» θὰ ἔπρεπε θεωρητικὰ νὰ ὑπερασπίζεται με σθένος τοὺς νόμους τοῦ πολιτικοῦ της ἀρχηγοῦ καὶ δὲν τὸ κάνει, ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε καὶ με ἄλλες βενιζελικὲς ἐφημερίδες⁶⁸. Στὶς διαμάχες μετὰξὺ ἐργατῶν λιμένος καὶ ἀρχῶν ἡ «Ν. Ἐφημερίς» παίρνει τὸ μέρος τῶν ἀρχῶν, ὑποστηρίζει τοὺς ἐμπόρους, τοὺς ναυτικούς πράκτορες, τοὺς καπνοπῶλες καὶ προβάλλει περισσότερο τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ ἐργοδοτικὰ σωματεῖα τῆς πόλης παρὰ τὰ ἐργατικά⁶⁹.

Τὴν ἴδια ἀσυνεῖδητη ἄρνηση ἐκφράζει καὶ ἡ «ἀδιαφορία» τῶν ἐργατῶν νὰ συνασπισθοῦν, ὅπως προκύπτει ἀπὸ σχόλιο τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» στὸ φύλλο ἀρ. 20 (19 Δεκεμ. 1914): «Διότι ὅσον εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ ὑπάρχοντα σήμερον ἐν τῇ πόλει μας ἐργατικὰ σωματεῖα δὲν ἀριθμοῦν ὡς μέλη καὶ πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς εἰς τὴν αὐτὴν βιοτεχνικὴν τάξιν ἀνήκοντας ἐργάτας, [...] ἄλλο τόσον εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ στοιχεῖα πολλῶν ἀκόμη ἐργατικῶν τάξεων, μὴ ἀνήκουσων

65. Ἀρ. 24 (16 Ἰαν. 1915). Παρόμοια ἐπιχειρήματα σχετικὰ με τὴν ἰδιομορφία τῶν ἐλληνικῶν συνθηκῶν χρησιμοποιοῦσαν αὐτοὶ ποὺ ᾔθελαν νὰ δικαιολογήσουν ἀργότερα τὶς καθυστερήσεις στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, βλ. Γ. Λεονταρίτης, *ὁ.π.*, 59.

66. Ἀρ. 6 (12 Σεπτ. 1914).

67. Ὁ.π. καὶ ἀρ. 39 (8 Μαΐου 1915).

68. Δέσποινα Παπαδημητρίου, «Ὁ τύπος καὶ ὁ διχασμός, 1914-1915», στό: *Ἐλευθέριος Βενιζέλος, Κοινωνία-Οἰκονομία-Πολιτικὴ στὴν ἐποχὴ του*, Ἀθήνα 1989, 431-432.

69. «Ν. Ἐφημερίς» 17 Ἰαν. 1915, 7 Μαρτ. 1915 καὶ 1 Αὐγ. 1915. Στὸ διάστημα τῆς ἐκδοσης τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» ἡ «Ν. Ἐφημερίς» ἀναφέρει κυρίως τὶς δραστηριότητες τοῦ συλλόγου τῶν Ἐργολάβων, τοῦ σωματείου Ἡνωμένων Συντεχνικῶν, τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου, τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν καὶ τοῦ συλλόγου τῶν Κυριῶν.

μέχρι σήμερα εις ουδεμίαν ὀργάνωσιν ἐνταῦθα δεικνύουν ἀδικαιολόγητον ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν ὅ,τι θὰ καλλιτερεύσῃ τὴν οἰκονομικὴν θέσιν των». Ἡ ἀδιαφορία αὕτη ὀφείλεται, κατὰ τὴν ἐφημερίδα, εἴτε στὸ παραδοσιακὸ σύστημα περίθληψης, τὸν «κουμπάρ», τὴν ἀποταμίευση δηλαδὴ στὸ στενὸ πλαίσιο τῆς κάθε ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ἐργοδότη, ποὺ δεσμεύει τοὺς ἐργάτες⁷⁰, εἴτε στὴν ἐπιρροὴ ποὺ δέχονται γενικὰ ἀπὸ τοὺς ἐργοδότες τους, «οἱ ὅποιοι», ἂν πιστέψουμε πάλι τὴν πηγὴ μας, «κατορθώνουν διὰ διαφορῶν ἐπιτηδεῶν μέσων νὰ ἐμβάλλουν εἰς τοὺς ἐργάτας των τὴν δυσπιστίαν ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ἐργατῶν»⁷¹.

Οἱ προσωπικὲς ἀντιθέσεις ἐπίσης, οἱ ὁποῖες κυριαρχοῦν εὐκολὰ σὲ κλειστὲς κοινωνίες καὶ ὀλιγοπρόσωπα ἐπαγγέλματα, παίζουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο· ἡ ἐφημερίδα παροτρύνει τοὺς τυπογράφους νὰ ὀργανωθοῦν καλώντας τους «νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς μικροφιλοδοξίας, ἀναπτύσσοντες στενοὺς δεσμοὺς ἀλληλεγγύης μεταξὺ των»⁷². Πολλὲς φορές μάλιστα, καὶ αὐτὸ ἀπογοητεύει τοὺς συντάκτες τῆς ἐφημερίδας, οἱ ἐργάτες δὲν ἐγγράφονται στὸ σωματεῖο, ἐπειδὴ ἀπλῶς θέλουν νὰ αὐξήσουν τὴν πιθανότητα πρόσληψής τους ἔστω καὶ μὲ μικρότερο ἡμερομίσθιο⁷³.

Θεωρώντας, ὅτι ἡ «ἄγνοια» καὶ ἡ «ἀμορφωσιά» εἶναι οἱ βασικὲς αἰτίες γιὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἐργατῶν καὶ ὅτι προϋπόθεση γιὰ τὸν συνασπισμὸ τους εἶναι ἕνα στοιχειῶδες ἐπίπεδο γραμματικῶν ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶν γνώσεων⁷⁴, ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» προσπαθεῖ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ «δασκάλου», νὰ πείσει δηλαδὴ τοὺς ἐνδιαφερόμενους γιὰ τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ συνασπισμοῦ τῶν «ἐργατικῶν τάξεων» καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ κάμψῃ τὴν ἀντιστάσεις, συνειδητὲς ἢ ἀσυνείδητες. Χρησιμοποιεῖ λοιπὸν κάποια προπαγανδιστικὰ μέσα, ἀφ' ἑνὸς προβάλλοντας ἀπὸ τὴν στήλην του τὰ θέματα ποὺ ἀγγίζουν ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ τοπικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου

70. Ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914). Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα ἀποταμίευσης, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ ἐργοδότη, λειτούργησαν, στίς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνα οἱ «ἐταιρεῖες ἀλληλοβοήθειας» στὴν Ἀγγλία, πρὶν ἐπιβληθεῖ τὸ κλασσικὸν σύστημα ἀποταμίευσης ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῶν ἰδίων τῶν μελῶν, βλ. Henry Pelling, *A History of Trade Unionism*, Penguin Books 20-21.

71. Ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914). Βλ. καὶ ἀρ. 12 (24 Ὀκτ. 1914) καὶ ἀρ. 30 (27 Φεβρ. 1915).

72. Ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914).

73. Ὅπως συνέβη μὲ κάποιους καπνεργάτες, βλ. παραπάνω τὴ σημείωση 38.

74. Αὕτῃ ἡ αἰτία προβάλλεται ὡς σημαντικότερη σὲ σειρὰ ἀρθρῶν, βλ. ἀρ. 15 (14 Νοεμ. 1914) - 21 (25 Δεκ. 1914). Τὴν ἴδια ἀποψὴ ἐκφράζει καὶ ἡ «Κρητικὴ Ἑστία» 18 Ἰουλ. 1915. Ὁ Ἀβραάμ Μπεναρόγια γράφει τὸ 1921: «Τὸ ἐπαγγελματικὸν κίνημα εἶνε ἀκόμη ἀσταθές. Τὰ σωματεῖα εἶνε μᾶλλον ἕνα λούσο γιὰ μερικοὺς καὶ ἡ μᾶζα δὲν προστρέχει πρὸς αὐτὰ παρὰ μόνον εἰς στιγμὰς κρίσεως τοῦ ἀγῶνος. Ἡ ἀδιαφορία τῆς μᾶζας πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν σωματείων εἶνε πολὺ χαρακτηριστικὴ. Μία αἰτία τῆς ἀδιαφορίας αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ ἀμορφωσιά. Στὴν Ἑλλάδα οἱ ἐργάται εἶνε σχεδὸν ὅλοι ἀμόρφωτοι.», βλ. Ἀβραάμ Μπεναρόγια, «Ὁ ἐπαγγελματικὸς ἀγὼν τοῦ ἐλληνικοῦ προλεταριάτου», παράρτημα σὲ: *Ἡ πρώτη σταδιοδρομία τοῦ ἐλληνικοῦ προλεταριάτου*, Ἀθήνα 1975, 217-218.

προσπαθώντας νὰ ἐξοικειώσει τοὺς ἀναγνώστες του μὲ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσίαν καὶ μὲ τὴν ἀπεργίαν, ὡς διεκδικητικὸ μέσο.

Ὑπερασπίζεται λοιπὸν τὰ αἰτήματα τῶν λαϊκῶν τάξεων εἴτε ἐκφράζονται μὲσω τῶν ἐργατικῶν σωματείων εἴτε ἐκφράζονται προφορικὰ καὶ αὐθόρμητα⁷⁵. Δείχνει εὐαισθησίαν ἐπίσης στὰ θέματα τῶν ἀποστρατευμένων, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἰδιαίτερα ἀδικημένους⁷⁶, εὐαισθησίαν, πού ἀγγίζει ὅλους τοὺς Κρητικούς. Προπαγανδίζει τὴν ὀργάνωση ἐπαγγελματικῶν ὁμάδων, ὅπως ἤδη σημειώσαμε, καὶ προτείνει πρακτικὰ μέτρα γιὰ τὴν λύση τοῦ προβλήματος τῆς ἀνεργίας μὲ τὴν συνέχιση τῶν δημοσίων ἔργων στὴν Κρήτη⁷⁷, τὴν χρησιμοποίηση μόνον τῶν μελῶν τῶν σωματείων ἢ μόνον τῶν Κρητικῶν σὲ διάφορες ἐργασίες καὶ μὲ τὴν πρόσληψη ντόπιων καὶ ὄχι ξένων κτιστῶν στὸν Δῆμο⁷⁸.

Αὐτὸ πού ἀπασχολεῖ πολὺ τὴν ἐφημερίδα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῆς ἀκρίβειας τῆς ζωῆς. Ὑπάρχουν σχολία κατὰ τῶν ἀλευρεμπόρων γιὰ τὴν αὐξηση τῆς τιμῆς τοῦ ψωμοῦ (σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν φορολογία, πού ἔχει ἐπβληθεῖ), καταγγελίες γιὰ τὴν ὑπερτίμηση τῆς ζάχαρης, τῶν τροφίμων γενικὰ καὶ τοῦ πετρελαίου, γιὰ τὰ συμπτώματα πληθωρισμοῦ καὶ γιὰ τὰ φαινόμενα αἰσχροκέρδειας, πού παρατηροῦνται στὴν ἀγορά. Ἡ ἐφημερίδα συνδέει τὰ φαινόμενα αὐτὰ μὲ τὴν δασμολογικὴ ἀφομοίωση τῆς Κρήτης στὸ ἐλληνικὸ κράτος καὶ ἀντιτίθεται στοὺς ἐπιβαλλόμενους φόρους⁷⁹, ἐνῶ ἀποδίδει στὸν πόλεμο τὴν κύρια εὐθύνη γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς⁸⁰. Πρόκειται γιὰ ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου πού ἀντιμετωπίζουν ὅλες οἱ χῶρες καὶ φυσικὰ καὶ ἡ Ἑλλάδα⁸¹. Παράλληλα ὅμως εἶναι καὶ ἀντικείμενο τῆς προ-

75. Ἐκτὸς ἀπὸ τίς προγραμματικές της διακηρύξεις στὸ πρῶτο φύλλο, ἀναφέρεται π.χ. μὲ συμπάθεια στοὺς ἐκπαιδευτικούς [ἀρ. 4 (29 Αὐγ. 1914), ἀρ. 16 (21 Νοεμ. 1915), ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915)], στοὺς γραφεῖς [ἀρ. 21 (25 Δεκ. 1914)], στοὺς ἀγροτικούς διανομεῖς [ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915)], στοὺς ἀνθυπασιστέες χωροφυλακῆς [ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914)], γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνον τοὺς μὴ ὀργανωμένους σὲ σωματεῖα.

76. Ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915).

77. Ἀρ. 35 (10 Ἀπρ. 1915).

78. Ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915).

79. Ἀρ. 29 (20 Φεβρ. 1915), ἀρ. 32 (13 Μαρτ. 1915) κ.τ.λ. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ἄλλες ἐφημερίδες π.χ., «Κρητικὴ Ἑστία» 21 Μαρτ. 1915, «Ἴδην» 11 Ἰουν. 1914. Ἡ ἴδια ἀντίδραση παρατηρεῖται καὶ στὴν Θεσσαλονίκη, βλ. Ἀντώνης Λιάκος, *Ἡ Σοσιαλιστικὴ Ἐργατικὴ Ὁμοσπονδία Θεσσαλονίκης (Φεντερασιόν) καὶ ἡ Σοσιαλιστικὴ Νεολαία*, Θεσσαλονίκη 1985, 103-104.

80. Ἀρ. 48 (18 Ἰουλ. 1915). Βλ. καὶ τὴ συζήτηση στὸν ἀθηναϊκὸ τύπο γιὰ τὴ μείωση τῶν δασμῶν τοῦ σίτου, ἐπεὶδὴ εἶχε δημιουργηθεῖ πρόβλημα στὶς λαϊκὰς τάξεις, Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 430-431.

81. Βλ. ἐνδεικτικὰ, H. Pelling, *δ.π.*, 150, Marc Ferro, *The Great War 1914-1918*, 118-121, γιὰ τὴν κατάσταση τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ τίς ἀντιδράσεις τους βλ. Madeleine Rebérioux, «Le socialisme et la première guerre mondiale (1914-1918)», στὸ: Jacques Droz (ἐκδ.), *Histoire générale du socialisme*, τ. 2, 604-606. Σχετικὰ μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τίς ἐπιπτώσεις τοῦ πολέμου στὴν ποιότητα τῆς ζωῆς, βλ. Γ. Λεονταρίτης, *δ.π.*, 73-75, γιὰ τὴν ὑπερτίμηση τῶν εἰδῶν διατροφῆς καὶ ἐνδυμασί-

παγάνδας, ὅσων ἀσχοῦν κοινωνική κριτική καὶ ἀφορμὴ γιὰ αὐθόρμητες λαϊκὲς διαμαρτυρίες⁸². Μιὰ τέτοια ἐκδήλωση ὑπονοεῖ ἡ ἐφημερίδα γράφοντας: «Λέγοντες ταῦτα θέλομεν νὰ προλάβωμεν ὥστε νὰ μὴ εὐρεθῶμεν μετ' ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τῆς διασαλεύσεως τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τοῦ διαγυμίσματος τῶν μαγαζιῶν»⁸³. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοῦ ἐμμέσως ἀπειλεῖ μὲ μιὰ τέτοια διαμαρτυρία: «Ἄς ἔχουν δὲ ὑπ' ὄψιν των καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ τελευταῖοι ἐκ τῶν ἀρμοδίων ὅτι ὁ λαὸς πεινᾷ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ὅτι ἡ ψυχολογία τοῦ πεινῶντος δὲν εἶναι καθόλου ἡ τοῦ φυσιολογικοῦ ἀνθρώπου»⁸⁴. Τὰ κριτήρια μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται τὸ δίκαιο τῆς διαμαρτυρίας εἶναι ἡ «ἠθική» καὶ ὁ «Νόμος», ποὺ «εἶναι ὑπεράνω τῶν κερδοσκοπικῶν αὐτῶν τάσεων»⁸⁴. Τὰ κριτήρια μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται τὸ δίκαιο τῆς διαμαρτυρίας εἶναι ἡ «ἠθική» καὶ ὁ «Νόμος», ποὺ «εἶναι ὑπεράνω τῶν κερδοσκοπικῶν αὐτῶν τάσεων»⁸⁵ καὶ ὁ «Ἀνθρωπισμός», ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἐπέμβαση τῆς Πολιτείας⁸⁶.

Τὸ σημαντικότερο μέσο ὅμως ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ πείσει γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἐργατῶν, εἶναι ἡ προβολὴ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, τὴν ὁποία δέχεται στὸ σύνολό της ἀκόμα καὶ ὅταν διατυπώνει κάποιες ἀντιρρήσεις⁸⁷. Δημοσιεύει τὸν νόμο 281 περὶ σωματείων⁸⁸ καὶ τὴν εἰσηγητικὴ ἔκθεση ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου «Περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων»⁸⁹, ἐνῶ διεκδικεῖ καὶ γιὰ τὴν Κρήτη τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου «Περὶ κανονισμοῦ ὠρῶν ἐργασίας εἰς τὰ ἐμπο-

ας, βλ. Ἄ. Μπεναρόγια, *ὁ.π.*, 213, 216, γιὰ τὴν αὐξηση τῶν ἐξόδων διατροφῆς τῆς ἐργατικῆς οἰκογένειας καὶ τὴν αὐξηση κατανάλωσης φθηνῶν τροφίμων, βλ. Μιχαῆλς Ρηγίνος, *Παραγωγικὲς δομὲς καὶ ἐργατικὰ ἡμερομίσθια στὴν Ἑλλάδα, 1900-1936*, Ἀθήνα 1987, 156.

82. Τέτοιου εἶδους ἐξεγέρσεις κατὰ τῶν φόρων καὶ τῆς ἀκρίβειας τῆς ζωῆς ἀποτελοῦσαν μορφὲς διαμαρτυρίας στὴν προβιομηχανικὴ κοινωνία, βλ. Dick Geary, *Τὸ εὐρωπαϊκὸ ἐργατικὸ κίνημα (1848-1939)*, μτφ. Τ. Δαρβέρη, πρόλογος Ἄ. Λιάκου, Θεσσαλονίκη 1988, 37-42. Παρατηροῦνται ὅμως καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου, *ὁ.π.*, 38. Κατὰ τὸν E. P. Thomson πρόκειται γιὰ ἀναβίωση τῆς «ἠθικῆς οἰκονομίας» (ὅπως ὀνόμασε τὸν τρόπο προσέγγισης τῶν λαϊκῶν στρωμάτων στὴν λειτουργία τῆς οἰκονομίας κατὰ τὴν προβιομηχανικὴ ἐποχὴ), πράγμα ποὺ συμβαίνει σὲ περιόδους κρίσης, π.χ. σὲ περιόδους πολέμου, βλ. Ἀντώνης Λιάκος, «Περὶ λαϊκισμοῦ», *Τὰ Ἱστορικά* 10 (1989), 27. Τὸ φαινόμενο χρησιμοποιεῖ ὁ Ἄ. Λιάκος γιὰ νὰ διερευνήσει τὴν ἔννοια τοῦ «λαϊκισμοῦ».

83. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914).

84. Ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915).

85. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914).

86. Ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914).

87. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸ νομοσχέδιο «Περὶ μέτρων ἐξασφαλίσεως τῶν εἰς τὸ κράτος ἀναγκαιουσῶν μεταφορῶν καὶ τῆς δημοσίας τάξεως», ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἀπεργία σὲ ὁρισμένες κατηγορίες ἐργαζομένων, βλ. Ἀρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914).

88. Ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914), Ἀρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914), Ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914), Ἀρ. 12 (24 Ὀκτ. 1914), Ἀρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914), Ἀρ. 15 (14 Νοεμ. 1914).

89. Ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914) - Ἀρ. 28 (13 Φεβ. 1915).

ρικά καταστήματα καὶ πρατήρια»⁹⁰. Θέλει νὰ ἐξοικειώσει τὸ ἀναγνωστικὸ τῆς κοινὸν μὲ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσίαν ἀναλύοντας καὶ ἐκλαϊκεύοντας τοὺς νόμους⁹¹. Πιστεύει, ὅτι ἡ γνώση τῶν ἐργατικῶν νόμων, μπορεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν αἰσιοδοξίαν στοὺς ἐνδιαφερόμενους καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ εὐκολότερα ἀπὸ τὶς φοβίες, ποὺ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ συνασπισθοῦν.

Ἐνα ἐξ ἴσου πειστικὸ ἐπιχείρημα ἀποτελοῦν οἱ δυνατότητες, ποὺ προσφέρει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζεται «ὄπλο» τῶν ἐργατῶν⁹². «Εἶναι ἀναμφισβήτητον», ὑποστηρίζει, «ὅτι, ἐὰν τὸ νεώτερον κράτος δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταρισμοῦ καὶ τῆς ἀπεργίας, ὁ ἐργάτης θὰ ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ εἶναι δοῦλος, ὅπως ἐκεῖνος τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς»⁹³ καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ προβάλλει τὶς ἀπεργίες στὴν Ἀθήναν ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν⁹⁴.

Τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωση καὶ τὴν λειτουργία τῶν σωματείων, γιὰ τὶς «ἐξωτερικὲς» ἀντιστάσεις, ποὺ προβάλλονται στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου 281, ὅπως ἐπίσης οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν ἱδρυση καὶ τὶς δραστηριότητες τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου συνθέτουν χωρὶς ἀμφιβολία μιὰ πραγματικότητά.

Τὸ διδακτικὸ ὅμως καὶ διαρκῶς προτρεπτικὸ ὕφος τῆς ἐφημερίδας, ἡ ἐμφανὴς προσπάθειά της νὰ πείσῃ γιὰ τὴν χρησιμότητα τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἐργατῶν μᾶς ὁδηγεῖ στοὺς συμπεράσματα, ὅτι ὅλη ἡ συζήτηση γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν ἐκφράζει μᾶλλον τοὺς «εὐσεβεῖς πόθους» μιᾶς μικρῆς ομάδας ἀνθρώπων, παρὰ τὴν ἴδια τὴν πραγματικότητα. Πρόκειται γιὰ ἓνα θεωρητικὸ αἶτημα, ποὺ προέκυψε ἀπὸ τοὺς ἰδεολογικὰς τοὺς ἀνησυχίας καὶ τὶς ἐπιρροὲς ποὺ ἔχουν δεχθεῖ ἀπὸ κύκλους τῆς Ἀθήνας. Μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» ὁ Κακουδάκης καὶ ὁ Κόντος δὲν ἐκφράζουν τὸ ἐργατικὸ ζήτημα στοὺς Ἡράκλειο, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τὸ δημιουργήσουν.

Ὁ πόλεμος

Τὸ δεύτερο κύριο θέμα τῆς ἐφημερίδας, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ὁ πόλεμος ὁ ὁποῖος ἔχει πληῆξει ἤδη τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπειλεῖ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ θέση τῆς γενικῆς δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν βασικὴ προπολεμικὴ ἄποψη τῶν σοσιαλιστῶν τῆς δεύτερης Διεθνοῦς, ἡ ὁποία θεωροῦσε τὸν πόλεμον ἀποτέλεσμα τῶν καπιταλιστικῶν ἀντιθέσεων καὶ ἐπομένως φαινόμενο, ποὺ οἱ σοσιαλιστὲς εἶχαν κα-

90. Ἀρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914).

91. Ὁ.π., γιὰ τὸν νόμον «Περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων». Ἀποδοκιμάζει ἐπίσης τὸν νόμον γιὰ τὶς ἀπεργίες, ἐξηγώντας μὲ ἀπλὸ τρόπο τὰ μειονεκτήματά του, βλ. ἀρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914).

92. Ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914).

93. Ἀρ. 10 (1 Ὀκτ. 1914).

94. Ἀρ. 39 (8 Μαΐου 1915).

θῆκον νὰ ἀντιστρατεύονται. Οἱ διαφορετικὲς ἀπόψεις, ποὺ εἶχαν διαμορφωθεῖ ὡς τότε σχετικὰ μὲ τὴν τακτική, τὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν μὲ τὴν ἔκρηξη τοῦ πολέμου, ὁδήγησαν τὴν Διεθνή σὲ διάλυση, ἀφοῦ ἡ ἱστορία ἀποδείχθηκε ἰσχυρότερη ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες τῶν σοσιαλιστῶν, ἢ, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Ferro, «τὸ συλλογικὸ ἔνστικτο μιλοῦσε δυνατότερα ἀπὸ τὸν ἰδεαλισμὸ ἢ τὴν λογική»⁹⁵. 'Ο «'Εργάτης-Λαὸς» ἐπηρεαζόμενος οὕτως ἢ ἄλλως ἀπὸ τὸν «Λαὸ» τῆς 'Αθήνας, ποὺ τηρεῖ ἀντιπολεμικὴ στάση, ἀκολουθεῖ κι αὐτὸς τὴν ἴδια γραμμή, μόνο ποὺ ἡ ἐθνικὴ του εὐαισθησία εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ ἀγνοήσει τὴν πιθανότητα τῆς ἐθνικῆς ὁλοκλήρωσης⁹⁶. 'Η στάση του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κυκλοφορίας του θὰ παρουσιάσει ὅλες τὶς ἀναμενόμενες «ἀντιφάσεις».

Τὴν πατριωτικὴ παράδοση ἐκφράζει ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδας, 'Εμμ. Κακουδάκης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε δραστήριο στέλεχος τοῦ Σκοπευτικοῦ Συλλόγου «'Εθνικὸν Λάβαρον», συλλόγου πατριωτικοῦ, ὅπως εἶναι ἄλλωστε ὅλοι οἱ παρόμοιοι σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ ἱδρύονται ἀπὸ τὸ 1908 στὴν Κρήτη ἀλλὰ καὶ ἄλλου⁹⁷. Τὸ «'Εθνικὸν Λάβαρον» ἱδρύεται τὸ 1910⁹⁸ καὶ ἡ δραστηριότητά του συνίσταται ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄσκηση στὴν σκοποβολή, στὴ συγκέντρωση χρη-

95. M. Ferro, ὁ.π., 38. Γιὰ τὴν κατάρρευση τῆς Β' Διεθνούς βλ., Georges Haupt, *The Socialism and the Great War, The Collapse of the Second International*, O.U.P., 1973 (ἀγγλικὴ ἔκδοση). Γιὰ τὶς διάφορες τάσεις κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου βλ. J. Droz, ὁ.π., 585-639. 'Η πλειοψηφία τῶν σοσιαλιστῶν ἀκολουθεῖ τὴν «σοσιαλ-πατριωτικὴν» γραμμή.

96. Γιὰ τὸν «Λαὸ» περιοριζόμεστε στὰ σωζόμενα φύλλα, ὡς τὸ τέλος δηλαδὴ τοῦ 1914, καὶ σὲ κείμενα τοῦ Παπαναστασίου δημοσιευμένα ἐκεῖ καὶ ἀναδημοσιευμένα ἀργότερα, βλ. 'Αλέξανδρος Παπαναστασίου, *Πολιτικά Κείμενα (Μελέτες - Λόγοι - Ἄρθρα)*, Μέρος Α', 'Επιμέλεια Ξενοφώντος Λευκοπαρίδη, 'Αθήνα 1957.

97. 'Η ἱδρυση καὶ ἡ δράση τέτοιων συλλόγων ξεκίνησε ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 1908, ὅποτε ἱδρύθηκε στὸ 'Ηράκλειο παράρτημα τῆς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς 'Εταιρείας, μὲ σκοπὸ τὴν ἄσκηση τῶν 'Ελλήνων στὴ σκοποβολή καὶ μέσα τῇ σχετικῇ διδασκαλίᾳ, τῇ διοργάνωσιν ἀγώνων καὶ τὴν παροχὴν κινήτρων γιὰ τὴν ἐνασχόληση μὲ τὸ θέμα, βλ. *Ἐπίσημος Ἐφημερὶς τῆς Κρητικῆς Πολιτείας*, τεῦχος Α', ἀρ. 21, 5 Μαΐου 1908, 94-97. Γιὰ τοὺς σκοπευτικοὺς καὶ ἀθλητικοὺς συλλόγους βλ. καὶ Χ. Γκοῦτος, ὁ.π., 89. Γιὰ τοὺς σκοπευτικοὺς συλλόγους στὴν Κρήτη βλ. ἐνδεικτικὰ: «'Ιδρ» 24 'Ιουλ. 1910, 31 'Ιουλ. 1910, 18 Σεπτ. 1910, 9 'Οκτ. 1910, 22 'Ιαν. 1911, 23 'Απρ. 1911 κ.τ.λ. Σὲ σχετικὴ μελέτη διαβάζουμε: «'Εκείνον τὸν καιρὸ καὶ μέχρι τοῦ 1912, ὅλοι στὴν Κρήτη, μικροὶ καὶ μεγάλοι, βρίσκονταν σ' ἓναν ὄργασμὸ, ἀσχοῦμενοι στὴ σκοποβολή. Σκοπευτικοὶ σύλλογοι ἐξεφύτρωναν σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά ἀκόμη», Γεώργιος Χ. Μαχαίριτσας, «Οἱ Διεθνεῖς Σκοπευτικοὶ ἀγῶνες εἰς Χανιά τῷ 1908», *Κρητικὴ Ἑστία*, τεῦχος 162 (1966), 283. 'Ὡς πρὸς τὸν οὐσιαστικὸ στόχον αὐτῶν τῶν συλλόγων εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «'Ιδρ» 18 Σεπτεμβρίου 1910: «Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεως Σκοπευτηρίων εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς νήσου, ὅπως τοιοῦτοτρόπως ὁ Κρῆς διατηρήσῃ καὶ ἐπὶ μᾶλλον προαγάγῃ τὰς πολεμικὰς του ἀρετὰς, τὰς ὁποίας οὗτος, ὡς νῦν τὰ πράγματα ἔχουσι, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τόσον διὰ τὴν πλήρη ἐθνικὴν του ἀποκατάστασιν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν ὑπὸ ζυγὸν ἀδελφῶν».

98. 'Η πρώτη μαρτυρία ποὺ μπόρεσα νὰ ἐντοπίσω ἦταν στὴν ἐφημερίδα «'Ιδρ» 31 'Ιουλ. 1910.

μάτων μέσω λαχειοφόρων ἀγορῶν⁹⁹, στή διοργάνωση ἀγώνων σκοποβολῆς κατὰ τὴν ἐθνικὴ ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου¹⁰⁰ καὶ στή διοργάνωση ἐκδρομῶν¹⁰¹.

Ὁ σύλλογος ὀργανώνει ἐπίσης σῶμα ἐθελοντῶν, ὅταν ξεσπᾷ ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος¹⁰². Τὸ «Ἐθνικὸν Λάβαρον» ἐξακολουθεῖ νὰ δρᾷ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκδοσης τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ». Ἡ ἐφημερίδα παρουσιάζει τὶς δραστηριότητές του, ποὺ παραμένουν οἱ ἴδιες¹⁰³, μὲ κάποιες προσαρμογές στὴν νέα κατάσταση, ἀφοῦ ἀναγκάζεται νὰ ἀφοπλισθεῖ π.χ. σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές τῆς Πολιτείας¹⁰⁴. Ὁ σύλλογος, ποὺ δὲν διατηρεῖ βέβαια τὴν παλιὰ αἵγλη¹⁰⁵, ἀναθεωρεῖ τὸ καταστατικὸ του βάσει τοῦ νόμου 281¹⁰⁶, ὁ Κακουδάκης —πρόεδρος γιὰ ἓνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα— γίνεται ἐπίτιμος πρόεδρος, καὶ ὁ Κόντος συμμετέχει πιά καὶ αὐτὸς ὡς νομικὸς σύμβουλος¹⁰⁷. Οἱ νέες συνθήκες καὶ οἱ νέες ιδέες τῶν στελεχῶν του γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν ἐπηρεάζουν τὸν χαρακτήρα τοῦ συλλόγου· στὸν λόγο του κατὰ τὴν ἐθνικὴ ἐπέτειο τοῦ 1915 ὁ νέος πρόεδρος λέει τὰ ἑξῆς: «Οἱ σοφοὶ εἶπον "ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς"». Μολονότι ὡς σήμερον τὸ σωματεῖόν μας οὐδένα συνεταιρικὸν σκοπὸν ἐνέχει ἀλλ' εἶναι εἰς σύνδεσμος εὐγενῶν ιδεῶν, σκοπῶν τὴν περὶ τὰ ὅπλα ἐξάσκησιν τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὅπως ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ὥσι ἔτοιμα καλούμενα νὰ ἐπιτελῶσι τὸ ἱερὸν καθήκον πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔσφαλα νομίζω ἀναμνησθεῖς τοῦ τούτου, διότι ἄλλως θαρρύνῃ τις γνωρίζων ὅτι ἔχει συντρόφους καὶ βοηθοὺς καὶ ἄλλως ἂν μόνος κατέρχεται εἰς ἓνα ὁποιοδήποτε ἀγῶνα. Ἐλπίζω ὅτι μὲ τὰς ἀρξαμένας περὶ συνεργατικῶν σωματείων ιδέας δὲν θὰ βραδύνωμεν ὅλοι νὰ προσδώσωμεν καὶ ἐτέραν χοροὶν εἰς τὸ σωματεῖόν μας, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἀπομακρυνθῶμεν τοῦ ἀρχικοῦ ἀλλὰ καὶ εὐγενοῦς σκοποῦ τοῦ [...] ἃς ἔχωμεν ὑπ'

99. «Ἰδθ» 22 Ἰαν. 1911.

100. Ὁ.π., 2 Ἀπρ. 1911.

101. Ὁ.π., 23 Ἀπρ. 1911, 21 Μαΐου 1911.

102. «Ν. Ἐφημερίς» 22 Σεπτ. 1912. Στὸ σχετικὸ προσκλητήριό τοῦ συλλόγου ἀντιδρᾷ ἡ «Ν. Ἐφημερίς» 29 Σεπτ. 1912 ὑποστηρίζοντας τὰ ἑξῆς: «Τὸ μένος τῶν καταρτιζόντων ἐθελοντικὰ σώματα διὰ τὸν ἐνδεχόμενον πόλεμον, πρέπει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ὑπευθύνους ὁδηγίας τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως [...] Δὲν εὐρισκόμεθα πλεόν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἰοσδήποτε προσερχόμενος ὡς ἐθελοντὴς ἦτο εὐμενέστατα δεκτὸς διότι δὲν διέφερεν ἀπὸ τοὺς τακτικούς στρατιώτας». Πάντως ἐθελοντικὰ σώματα συγκροτήθηκαν (ἀπὸ τοὺς 6025 ἐθελοντὰς οἱ 3556 ἦσαν Κρητικοί), βλ. Ι. Σ. Ἀλεξάκης, *Πολεμικαὶ ἀναμνήσεις. Οἱ ἐλληνικοὶ ἀπελευθερωτικοὶ πόλεμοι 1912-1913*, τ. Α', Ἀθήνα 1967, 68.

103. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914), ἀρ. 4 (29 Αὐγ.), ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 12 (24 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915), ἀρ. 37 (24 Ἀπρ. 1915), ἀρ. 38 (1 Μαΐου 1915), ἀρ. 39 (8 Μαΐου 1915).

104. Ἀρ. 7 (19 Σεπτ. 1914), ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914), ἀρ. 28 (13 Φεβρ. 1915).

105. Ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915), ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915), 27 (6 Φεβρ. 1915).

106. Ἀρ. 16 (21 Νοεμ. 1914), ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914), ἀρ. 25 (23 Ἰαν. 1915), ἀρ. 26 (30 Ἰαν. 1915).

107. Ἀρ. 27 (6 Φεβρ. 1915), ἀρ. 28 (13 Φεβρ. 1915).

ὄψιν μας ὅτι τὰ ὄνειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἐξεπληρώθησαν ἀκόμη, ἡ μυθικὴ πόλις μὲ τὸν Μαρμαρωμένο Βασιλῆα στενάζει»¹⁰⁸. Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1915 πρόεδρος γίνεται ὁ Ἄ. Κόντος¹⁰⁹. Ἡ ἐφημερίδα ἐξ ἄλλου, ἡ ὁποία δείχνει μιὰ ιδιαίτερη εὐαισθησία γιὰ τοὺς πολεμιστὲς τῶν προηγούμενων ἐθνικῶν πολέμων, ὅπως εἶδαμε παραπάνω, προβάλλει ὁποιαδήποτε ἐκδήλωση ἔχει πατριωτικὸ περιεχόμενο, τὴν ἀπονομὴ ἀναμνηστικῶν μεταλλίων, τὶς γιορτὲς τῆς Σημαίας μὲ διανομὴ συνδρομῶν σὲ θύματα τοῦ πολέμου. Ἐπίσης δημοσιεύει νεκρολογίες ἀγωνιστῶν τοῦ 1867¹¹⁰ καὶ ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν πόλεμο, μὲ θέματα εἴτε τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα εἴτε τὸν πόνο ποὺ προκαλεῖ ὁ πόλεμος καὶ ἡ αἱματοχυσία¹¹¹.

Τὸ πατριωτικὸ στοιχεῖο συνυπάρχει σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς κυκλοφορίας της μὲ τὴ συμπάθεια πρὸς τὶς σοσιαλιστικὲς ιδέες. Στὸ πρῶτο της φύλλο θρηνεῖ τὸν θάνατο τοῦ Jaures, ποὺ θεωρεῖ σύμβολο τῶν σοσιαλιστικῶν ἀντιπολεμικῶν ιδεῶν καταλήγοντας στὰ ἐξῆς: «Ἡ κοινωνία θὰ ἀναμορφωθῇ ἐπὶ νέων τότε σταθερωτέρων βάσεων τὰς ὁποίας ἡ ὀξεῖα ἀντίληψις τοῦ Ζωρὲς ἐχάραξεν. Ὁ Ζωρὲς δὲν ἀπέθανεν»¹¹².

Κατὰ τὴν ἐφημερίδα ὁ πόλεμος, ὡς πρὸς τὰ αἰτίαι του, εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν «πλουτοκρατικῶν τάξεων» τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων στὴν Τουρκία¹¹³. Πίσω ἀπὸ αὐτὸν κρύβονται δηλαδὴ «τὰ εὐτελεῖ συμφέροντα μιᾶς ἀνηθίκου ὀλιγαρχίας καὶ οἱ κατακτητικὲς βλέψεις τῆς διεθνοῦς διπλωματίας». Δηλώνει τὴν πίστη της στὴν «ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων» καὶ ἐκφράζει τὴν αἰσιοδοξία, ὅτι μετὰ τὸν πόλεμο «θ' ἀναθάλη ἀκμαιότερον τὸ ἐργατικὸν καὶ σοσιαλιστικὸν πνεῦμα καὶ θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ διαρκὴς εἰρήνη»¹¹⁴. Διευκρινίζει ὁμῶς, ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς στρέφεται κυρίως ἐναντίον τῶν ἐπιθετικῶν πολέμων καὶ δὲν ἀντιτίθεται στὶς ἀμυντικὲς προσπάθειες τῶν ἐθνῶν¹¹⁵.

108. Ἄρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915).

109. Ἄρ. 51 (7 Αὐγ. 1915).

110. Ἄρ. 4 (29 Αὐγ. 1914), ἀρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914), ἀρ. 31 (6 Μαρτ. 1915).

111. Ἄρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914): «Ἀπὸ τὰς Ἀθλιότητας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου - Ἡ περιπέτεια ἐνὸς βιολινίστα, ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὴν «Journal de Genève». Ἄρ. 17 (28 Νοεμ. 1914): «Σονέτο στὸ Βέλγο στρατιώτη - Πατρίδα», ὑπογραφή: Στέφανος Ἀμάραντος. Ἄρ. 18 (5 Δεκ. 1914): «Ὁ ἐρημωμένος κάμπος», ὑπογραφή: Στέφανος Ἀμάραντος ἀναδημοσιεύθηκε στὸν «Λαὸ» τῆς Ἀθήνας, 13 Δεκ. 1914. Ἄρ. 19 (12 Δεκ. 1914): «Σονέτο στὸν Ἑρνέστο Ψυχάρη. Γιὰ τὴ Λευθερίαι τῆς Πατρίδας καὶ τῆς Σκέψης», ὑπογραφή: Στέφανος Ἀμάραντος. Ἄρ. 20 (19 Δεκ. 1914): «Σονέτο - Στὸν Ἑσταυρωμένο τῶν Ρημῶν», ὑπογραφή: Στέφανος Ἀμάραντος. Ἄρ. 23 (9 Ἰαν. 1915): «Σονέτο - Ποιὸς εἶσαι σύ;», ὑπογραφή: Στέφανος Ἀμάραντος.

112. Δολοφονήθηκε τὴν 1η Αὐγούστου. Ἐξέφραξε ὡς τὴν τελευταία στιγμή τὴν αἰσιοδοξία του, βλ. Πάουλ Φρέλιχ, *Ρόζα Λούξεμπουργκ*, Ἀθήνα 1981, 255, G. Haupt, *ὁ.π.*, 209, 221.

113. Ἄρ. 2 (8 Αὐγ. 1914).

114. Βλ. παράρτημα ἀρ. 4, 194.

115. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 188-190.

Ἐνδιαφέρεται ἐπίσης γιὰ τὶς δραστηριότητες τῶν σοσιαλιστῶν στὴν Εὐρώπῃ. Ἀπὸ τὸ Συνέδριο τῆς Κοπεγχάγης, ὅπου συνήλθαν οἱ σοσιαλιστὲς τῶν οὐδετέρων χωρῶν, ξεχωρίζει τὶς παρεμβάσεις τοῦ Σουηδοῦ καὶ τοῦ Ὁλλανδοῦ ἀντιπροσώπου, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀποτυχία τῶν σοσιαλιστικῶν κομμάτων νὰ ἀποτρέψουν τὸν πόλεμο, ὑποστηρίζοντας, ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ θεωρία δὲν χρεωκόπησε καὶ ὅτι στόχος τῶν σοσιαλιστῶν στὶς οὐδέτερες χῶρες πρέπει νὰ εἶναι ἡ καλύτερη ὀργάνωσή τους¹¹⁶.

Προβάλλει ἐπίσης τὶς ἀπόψεις τοῦ γερμανοῦ σοσιαλιστῆ Haase σὲ συνάντησιν στὴν Φραγκφούρτη, ὁ ὁποῖος ξαναθυμίζει στοὺς συντρόφους τοῦ τὴν παλαιὰ ἀδιάλλακτη κατὰ τοῦ πολέμου στάση τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος. Χωρὶς γὰ ἀγνοεῖ ἡ ἐφημερίδα τὶς ἀπόψεις τῆς φιλοπολεμικῆς πλειοψηφίας, δείχνει πάντως συμπάθεια πρὸς τὶς «εἰρηνόφιλες» γερμανικὲς ἀπόψεις¹¹⁷. Στὸ ἴδιο πνεῦμα παρουσιάζει μέρος τῆς συζήτησης στὴν Πρωσικὴ Δίαιτα, ὅπου συγκρούστηκαν οἱ σοσιαλιστὲς τῆς πλειοψηφίας μὲ τὸν Liebknecht, γνωστὸ ἀντίπαλο τῆς φιλοπολεμικῆς γραμμῆς τοῦ κόμματος¹¹⁸. Τέλος πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστες τῆς γιὰ τὴ συνάντησιν τῶν σοσιαλιστῶν τῶν χωρῶν τῆς Ἀντάντ στὸ Λονδίνο, ὅπου καταδικάζεται ὁ γερμανικὸς ἱμπεριαλισμός, καὶ κάνει τὸ ἐξῆς σχόλιο: «Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὅλων τῶν Λατίνων καὶ Σλαύων σοσιαλιστῶν πρὸς τὰς ἀποπείρας τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως διὰ μέσου τῆς ὑποδούλου τῆς σοσιαλδημοκρατίας νὰ ξελογιάσῃ τοὺς Γάλλους ἐργάτας πρὸς συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὰ καὶ ἐνδεικτικὴ περὶ τῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τῆς σοσιαλιστικῆς Λατινικῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἐπροδόθη αἰσχροῦς ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς ψευτοσοσιαλδημοκρατίας»¹¹⁹. Παρόλο πὺ ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» μοιάζει νὰ παρουσιάζει «ἀντικειμενικὰ» τὶς δραστηριότητες τῶν εὐρωπαϊῶν σοσιαλιστῶν, εἶναι προφανές, ὅτι συμπαθεῖ τὶς χῶρες τῆς Ἀντάντ καὶ τὰ ἀντίστοιχα κόμματα· συμπαθεῖ ἐπίσης τὶς οὐδέτερες χῶρες καὶ τὰ σοσιαλιστικά τους κόμματα καὶ δὲν κρίνει τὴν ἀντιπάθειά του πρὸς τοὺς Γερμανοὺς. Γι' αὐτὸ προτιμᾷ τὶς ἀδιάλλακτες ἀντιπολεμικὲς φωνὲς τοῦ γερμανικοῦ κόμματος παρὰ τὶς «σοσιαλ-πατριωτικὲς».

116. Ἄρ. 26 (30 Ἰαν. 1915). Στὸ συνέδριο τῆς Κοπεγχάγης διατυπώθηκε ἐκκλήσις πρὸς τὰ σοσιαλιστικά κόμματα τῶν ἐμπολέμων χωρῶν νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὴ λήξιν τοῦ πολέμου μὲ βάση τὴν ἐθνικὴ αὐτοδιάθεσιν, τὴν κατάργησιν τῆς μυστικῆς διπλωματίας καὶ τὴν ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν, βλ. Γ. Β. Λεονταρίτης, *Τὸ ἐλληνικὸ σοσιαλιστικόν...*, ὁ.π., 66.

117. Ἄρ. 40 (14 Μαΐου 1915). Ὁ Haase ἀνέκει σ' αὐτοὺς ποὺ ἐπιμένουν στὴ σαφὴ ἀντιπολεμικὴ στάση τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος, ἀλλὰ δὲν παίρνουν τὴν πρωτοβουλίαν νὰ προκαλέσουν τὸ σχίσμα. Γιὰ τὴν τάσιν αὕτη βλ. J. Droz, ὁ.π., 612-614.

118. Ἄρ. 44 (19 Ἰουν. 1915).

119. Ἄρ. 26 (30 Ἰαν. 1915). Ἡ ἀπόφασιν τοῦ συνεδρίου προσπαθοῦσε νὰ συμβιβάσῃ τὴν κλασσικὴν ἀπόψιν τῶν σοσιαλιστῶν περὶ τῶν «καπιταλιστικῶν ἀνταγωνισμῶν» μὲ τὴν καταδίκη τοῦ «γερμανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ», βλ. Γ. Β. Λεονταρίτης, ὁ.π., 66. Τὴν ἴδιαν ἀποψιν ἐκφράζει ἡ ἐφημερίδα καὶ στὸν ἀρ. 35 (10 Ἀπρ. 1915).

Ένα ζήτημα που απασχολεί έξ' αλλου την εφημερίδα εξ αιτίας της σοσιαλιστικής της ευαισθησίας, είναι οι συνέπειες του πολέμου στο βιοτικό επίπεδο των λαϊκών τάξεων. Προτείνει την ενίσχυση των αλληλοβοηθητικών ταμείων και την απαλλαγή των εργατών από μερικούς άμεσους φόρους, γιατί, όπως υποστηρίζει, «οι εργάτες αποτελούντες τον μεγαλύτερο παράγοντα εν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν, ἐφ' ἧς στηρίζει τὰς ἐλπίδας του τὸ ἔθνος [...] ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἶναι ἄξιοι νὰ ἐπισύρῳσιν τὴν ἰδιατέραν φροντίδα τῆς Κυβερνήσεως. Αὐτοὶ ἐν εἰρήνῃ διὰ τῆς ἐργασίας των συμβάλλουν εἰς τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ αὐτοὶ εἶναι πού θὰ συνεισφέρουν καὶ πάλιν τὸ αἷμα των ἐν πολέμῳ διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑθνους»¹²⁰. Ἐπισημαίνει ἐπίσης τὴν ἀνάγκη διοικητικῶν μέτρων, ὥστε νὰ μὴ λείψει τὸ στᾶρι καὶ τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν κρητικὸ λαό¹²¹.

Εἶναι φανερὴ ἡ ἐπιρροή των σοσιαλιστικῶν ιδεῶν, ὅπως αὐτὲς ἔχουν ἀφομοιωθεῖ ἀπὸ τὸν «Ἐργάτη-Λαὸν» μέσῳ τοῦ «Λαοῦ» τῆς Ἀθῆνας καὶ τοῦ ΕΚΑ. Ἡ ἀθηναϊκὴ εφημερίδα π.χ. γράφει: «ἔξω καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχει, ζῇ καὶ κινεῖται ὁ διεθνὴς Ἑργατισμός, τὸ παγκόσμιον προλεταριάτο, τὸ ἀσύνορον Κράτος τῶν δούλων τῆς σημερινῆς Κοινωνικῆς Συνθέσεως»¹²² ἢ ἀλλοῦ: «ὅτι ἐπὶ τῶν συντριμμάτων τῆς ἀμαρτωλῆς Εὐρώπης θὰ ἀναθάλλῃ ζωηρότερον τὸ ἐργατικὸν τὸ σοσιαλιστικὸν πνεῦμα [...] Αὐτὴ ἡ μεγάλη μεταβολὴ θὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ τὴν ριζικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχῶν κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, δικαιοσύνης καὶ σκοπιμότητος»¹²³. Ἐνα μῆνα περίπου μετὰ ἡ κρητικὴ διατυπώνει τὴν ἴδια ἄποψη μετὰ τίς ἴδιες σχεδὸν ἐκφράσεις¹²⁴. Κοινὸ στοιχεῖο ἐπίσης ἀνάμεσα στὰ δύο ἔντυπα εἶναι ἡ πίστη στὴν ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων¹²⁵.

Δὲν πρέπει νὰ εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε τὸ γεγονός, ὅτι μιὰ ἐβδομάδα μετὰ τὴν δημοσίευση ἄρθρου τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαναστασίου στὴν ἀθηναϊκὴ εφημερίδα μετὰ τὸν τίτλο *Ὁ πόλεμος καὶ οἱ ἐργάται*, ἀρχίζει νὰ δημοσιεύει τὸ πιὸ ἀναλυτικὸ σχετικὰ μετὰ τὸν πόλεμο ἄρθρο της, μετὰ τὸν τίτλο *Οἱ σοσιαλισταὶ καὶ ὁ πόλεμος*, ὅπου ἐκφράζονται παρόμοιες ἀπόψεις· τὰ βασικὰ σημεῖα τοῦ ἁρθρου τοῦ Παπαναστασίου εἶναι ἡ διάκριση ἀμυντικοῦ καὶ ἐπιθετικοῦ πολέμου, ἡ πεποίθησις, ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς δὲν χρεωκόπησε, παρόλο πὺν δὲν ἀπέτρεψε τὸν

120. Ἀρ. 14 (7 Νοεμ. 1914).

121. Ἀρ. 11 (17 Ὀκτ. 1914). Ἡ «Ν. Ἐφημερίς» ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ προβάλλει τὰ προβλήματα πὺν προκύπτουν γιὰ τὴν κρητικὴ οἰκονομία γενικά, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» 15 Ἀπρ. 1915, 29 Ἀπρ. 1915, 15 Ἰουλ. 1915, 22 Ἰουλ. 1915, 29 Αὐγ. 1915, 5 Σεπτ. 1915.

122. «Λαὸς» 19 Ἰουλ. 1914.

123. Ὁ.π., 26 Ἰουλ. 1914.

124. Ἀρ. 3 (22 Αὐγ. 1914).

125. Ὁ.π. καὶ «Λαὸς» 26 Ἰουλ. 1914.

πόλεμο, καὶ ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν περαιτέρω ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν ὥστε νὰ ἀντισταθοῦν στὸν πόλεμο¹²⁶.

Ἡ εὐαισθησία τέλος τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» γιὰ τὶς οἰκονομικὲς ἐπιπτώσεις τοῦ πολέμου στὶς λαϊκὲς-ἐργατικὲς τάξεις ὑπάρχει, ὅπως εἶναι εὐνόητο, καὶ στὸν «Λαὸ» τῆς Ἀθήνας. Διαβάζουμε π.χ. στὴν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα: «Σήμερα αἱ τάξεις ποὺ δυναστεύονται πάντα ἀπὸ τὸν Πλοῦτον εἰς ὅλα τὰ κράτη, ἄρχισαν νὰ δυναστεύονται διπλᾶ καὶ θὰ δυναστευθοῦν αὖριον τριπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ ἀνυπολόγιστα ἀπὸ τὴν Πεῖναν καὶ τὴν Δυστυχίαν ποῦ θὰ τοὺς εὕρῃ μὲ τὸν πανευρωπαϊκὸν ἀλληλοσπαραγμόν, εἰς τὸν ὁποῖον τοὺς ἔρριξεν ἡ Στρατοκρατία, ὁ Αὐταρχισμὸς καὶ ὁ Ἱμπεριαλισμὸς τῆς Εὐρώπης»¹²⁷.

Ὁ «Λαὸς» τῆς Ἀθήνας ὅμως χρησιμοποιεῖ σκληρότερο, καὶ πιστότερο στὴν σοσιαλιστικὴ γλῶσσα, λόγο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἡρακλείου. Ἐκφράσεις ὅπως «προλεταριάτο», «κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα» ἢ «ἱμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ»¹²⁸ δὲν ὑπάρχουν στὴν κρητικὴ ἐφημερίδα, ὅπως δὲν ὑπάρχουν τόσες πολλὲς ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα, ὅσες δημοσιεύει ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα.

Παράλληλα μὲ τὶς θεωρητικὲς τοποθετήσεις του ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» παρακολουθεῖ ἐπίσης ἀπὸ κοντὰ τὶς διπλωματικὲς καὶ πολιτικὲς ἐξελιξίσεις σχετικὰ μὲ τὸ ἐνδεχόμενο συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο καὶ τὶς παρουσιάζει στοὺς ἀναγνώστες του, κάτι ποὺ δὲν κάνει ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, στὸ διάστημα τουλάχιστον, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ σχετικὸς ἔλεγχος. Ἐδῶ διακρίνεται μιὰ ἄλλη γλῶσσα ρεαλιστικὴ, ποὺ δὲν κάνει καμιὰ προσπάθεια νὰ κρύψει τὸ μίσος πρὸς τοὺς Τούρκους, «τὸν προαιώνιον ἐχθρόν, ἐὰν οὗτος ἤθελε, παρὰ τὸ πρόσφατον πάθημά του νὰ ὑψώσῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν»¹²⁹, καὶ πρὸς τοὺς Βουλγάρους¹³⁰. Ὅταν μάλιστα ἡ Τουρκία ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ρωσσίας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1914, ἡ ἐφημερίδα τῆς ἐπιτίθεται δριμύτατα προβλέποντας τὴν κατάρρευσίν της καὶ ἀπειλεῖ, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν θὰ ἀνεχθεῖ τοὺς διωγμοὺς κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου στὴν Τουρκία καὶ «δὲν θὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς διαμαρτυρίας μόνον τοῦ πρεσβευτοῦ της, ἀλλὰ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ ὅπλα, ὅπως καταφέρῃ μόνῃ αὐτὴ τὸ τελειωτικὸν κατὰ τοῦ ἐτοιμοθανάτου κτύπημα»¹³¹. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ, ὅπου τὰ πράγματα ἐξελίσσονται κυρίως στὸ

126. «Λαὸς» 14 καὶ 21 Φεβρ. 1914. Τὸ ἄρθρο ἔχει ἀναδημοσιευθεῖ στό: Ἀλ. Παπαναστασίου, *δ.π.*, 202-207. Τὸ ἄρθρο τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» δημοσιεύεται στὸ παράρτημα μὲ τὸν ἀριθμὸ 3.

127. «Λαὸς» 2 Αὐγ. 1914. Βλ. καὶ ἄλλες ἀναφορὲς στὶς 16 Αὐγ. 1914, στὶς 23 Αὐγ. 1914 κ.ά.

128. Ὁ.π., 19 Ἰουλ. 1914, 26 Ἰουλ. 1914 καὶ 2 Αὐγ. 1914.

129. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914).

130. Ἀρ. 6 (12 Σεπτ. 1914).

131. Ἀρ. 12 (24 Ὀκτ. 1914). Ὁ Βενιζέλος προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν συνασπισμὸ τῆς Ἑλλάδας, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Σερβίας, ὥστε νὰ οὐδετεροποιηθεῖ ἡ Βουλγαρία, γιὰτὶ ἡ ἄλλη λύση γιὰ τοὺς συμμάχους θὰ ἦταν ἡ παραχώρηση ἐλληνικῶν ἐδαφῶν σ' αὐτήν, βλ. G. B. Leon, *Greece and the Great Powers, 1914-1917*, Θεσσαλονίκη 1974, 80-88.

επίπεδο τῶν διπλωματικῶν ἐπαφῶν τῆς Ἑλλάδας μὲ τις Δυνάμεις, ἡ ἐπίσημη γραμμὴ τῆς ἐλληνικῆς κυβέρνησης εἶναι ἡ οὐδετερότητα¹³² καὶ ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ὑπὲρ τῆς Ἀντάντ¹³³, ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» δὲν διαφέρει στίς ἀναλύσεις του γιὰ τίς ἐξελίξεις ἀπὸ τὴν φιλοβενιζελικὴ «Ν. Ἐφημερίδα»¹³⁴.

Ἡ κατάσταση δὲν ἀλλάζει, ὅταν οἱ σύμμαχοι στίς ἀρχές τοῦ 1915 προτείνουν τὴν συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδας στίς ἐπιχειρήσεις τῶν Δαρδανελλίων¹³⁵. Ἡ ἐφημερίδα τάσσεται ὑπὲρ τῆς ἐξόδου τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο λέγοντας τὰ ἑξῆς: «Μεταξὺ μιᾶς ἀναμίζεως εἰς τὸν διεξαγόμενον πόλεμον, ἥτις θὰ ἐπισπεύσῃ τὸ ταχύτερον τὸ τέρμα αὐτοῦ καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Παγκόσμιον Εἰρήνην, καὶ μεταξὺ μιᾶς οὐδετερότητος, ἥτις ἂν δὲν ἔχῃ τὰ αἵματῃρὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου, ἔχει ὅμως τοὺς οἰκονομικοὺς ἀντικτύπους αὐτοῦ [...] νομίζομεν, ὅτι τὰ οὐδέτερα κράτη συμφέρον ἔχουν ν' ἀκολουθήσουν τὴν πρώτην ὁδὸν πρὸς ὠφέλειαν οὐ μόνον αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος»¹³⁶.

Ἡ ἐφημερίδα ὅμως διαφοροποιεῖ τὴν στάση της, ὅταν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1915 οἱ διαπραγματεύσεις καταλήγουν σὲ ἀποτυχία καὶ ὁ Βενιζέλος παραιτεῖται. Ἐνῶ οἱ βενιζελικὲς ἐφημερίδες ἐκφράζουν τὴν ἀπογοήτευσή τους καὶ οἱ ἀντιβενιζελικὲς τὴν ἀνακούφισή τους¹³⁷, ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» προσπαθεῖ νὰ διακριθεῖ καὶ ἀπὸ τίς δυὸ ἀπόψεις: «Ἀλλὰ νῦν ὅτε τὰ τηλεβόλα τοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ Στόλου ἔξωθι τῶν Δαρδανελλίων ἀνοίγουν μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν δρόμον πρὸς τὴν πόλιν τῶν ὀνείρων, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ Ἑλληνικὴ ψυχὴ νὰ μὴ δοκιμάσῃ τὴν ἱερὰν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐκληροδότησαν αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις. Καὶ ἡ τέως Κυβέρνησις διερμηνεύουσα κατὰ τοῦτο τὸ κοινὸν αἶσθημα ἐθεώρησε συμφέρον ἄνευ ἀναβολῆς νὰ συμπολεμήσῃ ἡ Ἑλλὰς μετὰ τῆς Ἀντάντ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δυστυχῶς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἦτο καὶ ἀπόφασις τοῦ Ἔθνους, δὲν ὑπεστήριζον, φαίνεται, καὶ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τὰ ἐξωτερικὰ διδόμενα [...]. Ἡ ἀνάμιξις λοιπὸν σήμερον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν πόλεμον στηρίζεται ἐπὶ τῆς

132. Γιὰ τὰ γεγονότα τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου βλ. *δ.π.*, 60-79.

133. *Ο.π.*, 63 καὶ Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 391.

134. Ὡς τότε τὰ κύρια ἄρθρα τῆς φιλοβενιζελικῆς «Ν. Ἐφημερίδας» μιλοῦν γιὰ αὐτοσυγκράτησιν ὡς τὴν ἀνοίξῃ, ὅποτε πολλὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν μὲ ἐμφανὴ βεβαίως συμπάθεια πρὸς τὴν Ἀντάντ, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» 17 Ἰαν. 1915, 21 Ἰαν. 1915, 4 Φεβρ. 1915. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ κύριον ἄρθρον τῆς 12 Νοεμ. 1914: «Σύμφωνα μὲ τὰς προβλέψεις ταύτας εὐτυχεῖς κάπως θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἐξερχόμενοι τῆς οὐδετερότητος θὰ πράξωσι τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον, ὅποτε καὶ ἡ δαπάνη εἰς χρῆμα καὶ εἰς αἷμα θὰ εἶναι μικρότερα».

135. Γιὰ τὰ γεγονότα βλ. G. B. Leon, *δ.π.*, 98-121.

136. Ἀρ. 27 (6 Φεβρ. 1915).

137. Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 395-397. Ἡ «Ν. Ἐφημερίς» γράφει στίς 25 Φεβρουαρίου 1915: «Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ὁ παρουσιαθεὶς τοσάκις ὡς μέγας σωτὴρ ὑπὲρ τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἅς βοήθησῃ τὸ ἔθνος μας πρὸ τῆς τοιαύτης καταστροφῆς! Ἀφήνομεν τὴν καταλληλοτέραν τῶν περιστάσεων νὰ παρέλθῃ!»

προϋποθέσεως, ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ νικήσῃ ἡ Ἀντάντ —κάτι ποῦ ἡ ἐφημερίδα δὲν θεωρεῖ καθόλου βέβαιον—. Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους τὸ ἐγγεῖρημα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν κατὰ τῆς Τουρκίας πόλεμον, [...] δὲν παύει μόλα ταῦτα νὰ ἐγκλείῃ καὶ κινδύνους, ὧν αἱ συνέπειαι θὰ εἴαι ἀνεπανόρθωτοι συμφοραί. Ἐνεκα τούτου τὸ Στέμμα δὲν δύναται νὰ κακισθῇ, ὅτι ἀπέκρουσε ἐν τῷ παρόντι τὴν ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἔξοδον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι παρουσιάσεως εἰς τὸ μέλλον κρείσσονος εὐκαιρίας, καθόσον, εἵμεθα βέβαιοι, ὅτι τὰ αἰσθήματα Αὐτοῦ συμπίπτουν πλήρως μὲ τοὺς ἱεροὺς παλμοὺς ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων»¹³⁸.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἐπίσης ἡ στάση της, ὅταν τὸν Μάρτιο κατηγορεῖται ὁ Βενιζέλος γιὰ παραχωρήσεις στὴν Βουλγαρία καὶ ἀρχίζουν σοβαροὶ διαπληκτισμοὶ ἀνάμεσα στὶς δύο πολιτικὲς παρατάξεις λόγω καὶ τῆς προεκλογικῆς περιόδου¹³⁹. Ἡ ἐφημερίδα παρακάμπτει τὸ θέμα.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὸ καλοκαίρι τοῦ 1915 θὰ παραμείνει σταθερὴ στὴν ἀποψή της ὑπὲρ τῆς οὐδετερότητος ἀποφεύγοντας ὅμως πάντα τὶς ἀκραΐες τοποθετήσεις. Ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ὅμως τοῦ 1915 ἡ ἐφημερίδα ἐγκαταλείπει τὴ μετριοπάθεια καὶ σκληραίνει τὴ στάση της. Ὑποστηρίζει δηλαδὴ μὲ μεγαλύτερο φανατισμὸ τὴν ἀποψή της περὶ μὴ ἐμπλοκῆς τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμον.

Τὸν Αὐγούστο π.χ. διακρίνουμε μιὰ αὐστηρότερη ἀπέναντι στοὺς συμμάχους διάθεση, ἡ ὁποία εἴτε ὑπαγορεύεται εἴτε ἀπλῶς συμπίπτει μὲ τὸ διάβημα τῶν Δυνάμεων πρὸς τὴν ἐλληνικὴ κυβέρνησις, μὲ τὸ ὁποῖο κοινοποιεῖται ἡ προσέγγισή τους πρὸς τοὺς Βουλγάρους μὲ ὑποσχέσεις παραχωρήσεων ἐλληνικῶν ἐδαφῶν¹⁴⁰. Ὁ «Ἐργάτης-Λαός» ἐξεγείρεται κατὰ τῶν Δυνάμεων χαρακτηρίζοντας «Πλατωνικὲς θεωρίες» τὶς διακηρύξεις τῶν ἐμπολέμων περὶ «Δικαίου καὶ Πολιτισμοῦ»¹⁴¹. Δὲν ἀρκεῖται ὅμως μόνο στὶς φραστικὲς ἐπιθέσεις. Συμμετέχει στὴ διοργάνωση συλλαλητηρίου μαζὶ μὲ τοὺς συλλόγους καὶ τὰ σωματεῖα τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὸ ΕΚΗ, ὅπου κεντρικὸς ὁμιλητὴς εἶναι ὁ Ἀ. Κόντος¹⁴². Τὸ συλλαλητήριον παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ὡς πολὺ μεγάλ-

138. Ἀρ. 30 (27 Φεβρ. 1915).

139. Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 393-394 καὶ G. B. Leon, *δ.π.*, 151-152.

140. Τὸ γεγονός προκάλεσε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ἰδιαίτερα στὶς Ν. Χῶρες καὶ ἡ φήμη, ὅτι οἱ σύμμαχοι σκοπεύουν νὰ καταλάβουν τὶς περιοχὲς ποῦ θὰ παραχωρηθοῦν στὴν Βουλγαρία ἀνέτρεψε τὴν γενικὰ εὐμενὴ ὑπὲρ τῆς Ἀντάντ στάση τῆς κοινῆς γνώμης, βλ. G. B. Leon, *δ.π.*, 195-196.

141. Ἀρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915). Παρόμοια στάση ἔχει καὶ ἡ «Ν. Ἐφημερίς», ὅπως φαίνεται π.χ. ἀπὸ τὸ κύριον ἄρθρον τῆς 29 Ἰουλίου 1915. Ὅσο γιὰ τὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, οἱ μὲν βενιζελικὲς ἀποδίδουν εὐθύνες στὴν κυβέρνησις Γούναρη, οἱ δὲ ἀντιβενιζελικὲς στρέφονται ἐναντίον τοῦ Βενιζέλου προσωπικῶς, βλ. Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 398-400. Βλ. καὶ Γεώργιος Βεντήρης, *Ἡ Ἑλλάς τοῦ 1910-1920*, τ. Α', Ἀθήνα 1929, 340-341, ὅπου διαβάζουμε, ὅτι οἱ φιλελεύθεροι «ἐπρωτοστάτησαν» στὴν διοργάνωση συλλαλητηρίων.

142. Ἀρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915), ἀρ. 51 (7 Αὐγ. 1915). Ἡ ἐπίσημη πρόταση γιὰ τὴν διοργάνωση τοῦ συλλαλητηρίου δὲν ἔγινε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν σύλλογον Μυλοποταμιτῶν, ποὺ εἶχε

λο, ἐνῶ ὁ ὁμιλητὴς μεταξὺ τῶν ἄλλων λέει καὶ τὰ ἐξῆς: «'Απὸ ὅσα διεκήρυξαν οἱ ἐμπόλεμοι κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ παρόντος πολέμου τίποτε δὲν ὑπῆρξε εὐγενέστερον καὶ ὑψηλότερον ὅσον ἡ δῆλωσις αὐτῶν, ὅτι μάχονται ὑπὲρ τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς 'Αρχῆς τῶν 'Εθνικοτήτων. Τίποτε ὁμως δὲν ἦλθε νὰ διαψεύσῃ τὸ ταχύτερον τοὺς λόγους των αὐτοὺς καὶ νὰ καταστήσῃ φανερόν ὅτι οὐδὲν ἄλλο κυριαρχεῖ σήμερον ἢ ὁ ὑπολογισμὸς καὶ τὸ ψυχρὸν συμφέρον, ὅσον ἡ ἀπροκάλυπτος δῆλωσις των ὅπως προβῶμεν εἰς παραχωρήσεις. Ὑπεράνω πάσης συμπαθείας πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο ἐκ τῶν ἐμπολέμων στρατοπέδων καὶ ἔξω τοῦ κύκλου τῶν συμφερόντων ἐκείνων ἄτινα ἀπαρτίζουν ἀντικείμενα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς διαμάχης, ταύτην τὴν στιγμήν, ἡ διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἐλληνικῆς Πατρίδος, ἄμυνα κατὰ πάσης ἐκ μέρους οἰουδὴποτε ἐξωτερικῆς ἐπιβουλῆς ἀποτελεῖ καθήκον ἐθνικὸν εἰς πάντας τοὺς 'Ελληνας ἀδιακρίτως. 'Η συναίσθησις τοῦ 'Εθνικοῦ καθήκοντος ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν διὰ τοὺς 'Ελληνας ἡ περισσότερον βαθέως ἐρριζωμένη εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν οὐδεὶς δὲ ἐσωτερικὸς ἀνταγωνισμὸς, ὅσονδὴποτε ὀξὺς καὶ ἂν εἶναι οὗτος, ὑπῆρξε οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἱκανὸς νὰ συσκοτήσῃ τὴν συνείδησιν αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρίδουν τὸ πρῶτιστον πάντων ὀφειλόμενον πρὸς τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος καθήκον»¹⁴³.

Τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων τοῦ Κόντου καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐκδήλωση δέχεται ἐπίθεση ἀπὸ τὴν βενιζελικὴ «Ν. Ἐφημερίδα», διότι δὲν προηγήθηκαν, ὅπως λέει, συσκέψεις μὲ τοὺς πολιτικοὺς παράγοντες καὶ δὲν προσεκλήθη, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ συλλαλητήριον ὁργανώθηκε χωρὶς τὴ σύμπραξιν τῶν πολιτευτῶν τοῦ 'Ηρακλείου¹⁴⁴. Κανεὶς τους ἄλλωστε δὲν συμμετέχει στὴν ἐπιτροπὴ πού θὰ ἐπιδώσῃ τὸ ψήφισμα, ἐνῶ ἡ «Ν. Ἐφημερίς» ἀποφεύγει αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ κατηγορήσῃ κατὰ τὴν προσφιλὴ τῆς τακτικὴ τὸν «'Εργάτη-Λαὸ» γιὰ εὐνοία πρὸς τοὺς γουναρικούς. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ ἐκδήλωση στὸ 'Ηράκλειο δὲν ταυτίσθηκε μὲ καμιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πολιτικὲς παρατάξεις καὶ χρησιμοποιήθηκε ὡς ἡ κατ'ἀλλήλην εὐκαιρία γιὰ νὰ προβληθεῖ ἡ «τρίτη ἄποψη», αὐτὴ δηλαδή πού ἐξέφραζε σοσιαλιστικὲς ἐπιρροές.

'Η ἐφημερίδα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπερασπίζεται μὲ σθένος τὴν ἄποψίν της ὑπὲρ τῆς οὐδετερότητας καὶ μετὰ τὸ συλλαλητήριον ἀντλώντας ἐπιχειρήματα ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν γερμανόφιλη ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «'Αθῆναι»· ἀναδημοσιεύει ἄρθρο τῆς μὲ τίτλο *'Η οὐδετερότης τῶν Μηλίων*, προφανῶς γιὰτὶ βρίσκει ἐπιτυχημένη τὴν παραβολὴν 'Αγγλων-ἀρχαίων 'Αθηναίων καὶ 'Ελλήνων-ἀρχαίων Μηλίων¹⁴⁵.

ιδρυθεὶ πρόσφατα. Οὐσιαστικὰ ὁμως πρόκειται γιὰ πρωτοβουλία τοῦ ἐκδότη καὶ τοῦ συντάκτη τοῦ «'Εργάτη-Λαοῦ», οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ σημειωθεῖ κατ'ἀγονταν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸν Μυλοπόταμο.

143. 'Αρ. 51 (7 Αὐγ. 1915).

144. «Ν. Ἐφημερίς» 4 Αὐγ. 1915.

145. 'Αρ. 51 (7 Αὐγ. 1915). 'Η ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τοῦ Γεωργίου Πώπ διακηρύσσει, πῶς εἶναι

Μὲ ἀφορμὴ τὴ συμπλήρωση ἑνὸς ἔτους κυκλοφορίας κάνει ἕναν ἀπολογισμό τῆς προσφορᾶς της καὶ ἀποδίδοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ἑαυτὸ της τὸν χαρακτηρισμὸ «κοινωνιστικὸν φύλλον» συνδέει μὲ σαφήνεια τὴν ιδιότητα αὐτὴ μὲ τὴν ὑποχρέωση νὰ ὑποστηρίξει «οὐδετερόφιλον πολιτικὴν». Γράφει χαρακτηριστικά: «Καὶ προκαλοῦμεν τοὺς διαβαλόντας ἡμᾶς ὡς καὶ πάντα ἄλλον διαφωνοῦντα πρὸς τὴν τοιαύτην πολιτείαν τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν νὰ μᾶς ὀνομάσῃ ἔστω καὶ ἓν μόνον φύλλον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἢ τὴν Ἀμερικὴν, τὸ ὁποῖον ἔχον πρόγραμμα κοινωνιστικὸν νὰ ὑπεστήριξέ ποτε πολιτικὴν φιλοπόλεμον»¹⁴⁶. Ἡ διακήρυξη αὐτὴ καὶ γενικὰ ἡ ἀνεξάρτητη πολιτικὰ στάση της, ἡ ὁποία φάνηκε ιδιαίτερα στίς ἐκλογὰς τοῦ Μαΐου¹⁴⁷, ὁξύνουν τίς σχέσεις τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» μὲ τὴν «Ν. Ἐφημερίδα». Ἡ τελευταία ἀναδημοσιεύει τὴν διακήρυξη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐργατικῶν Τάξεων (ΣΤΕΤ), ποὺ εἶχε ιδρύσει ὁ Πλ. Δρακούλης τὸ 1909, μὲ τὸν τίτλο *Ἡ Ἑλλάς εἰς κίνδυνον*, ὅπου ὁ Πλ. Δρακούλης τάσσεται ὑπὲρ τῆς ἐξόδου τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο. Πρόθεση τῆς ἀντίπαλης ἐφημερίδας εἶναι νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ σοσιαλιστῆ στὸν «Ἐργάτη-Λαὸν»¹⁴⁸. Στὴν ἀπάντησή του αὐτὸς ἀποκαλεῖ τὰ μέλη τοῦ ΣΤΕΤ «ψευδοσοσιαλιστές»¹⁴⁹. Στὴ γνωστὴ κατηγορία τῆς βενιζελικῆς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀντιβενιζελικὴ παρτάξ¹⁵⁰, ὁ ἐκδότης της Ἰωάννης Μουρέλλος ὑφίσταται προσωπικὴ ἐπίθεση ἀπὸ τὸν Κόντο¹⁵¹. Ἐνδιαφέρον ὅμως ἔχει κυρίως ἡ θεωρητικὴ τοποθέτηση τῆς «Ν. Ἐφημερίδας» ἀπέναντι στίς προσδιορισμένες πιά ἰδεολογικὰ ἀντιπολεμικὲς θέσεις τῆς ἐργατικῆς ἐφημερίδας. Σὲ ἄρθρο της μὲ τίτλο, *Διὰ τὸν ψευδοσοσιαλιστὴν*, ἀφοῦ τὴν κατηγορεῖ ὅτι προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀντιπολεμικὸ ρεῦμα ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες, ἐπικαλεῖται τίς ἀπόψεις τῶν εὐρωπαϊκῶν σοσιαλιστῶν (στοὺς ὁποίους περιλαμβάνει καὶ τὸν Δρακούλη), οἱ ὁποῖοι «ἐγκολποῦνται τὴν Ἐθνικὴν Ἰδέαν ὡς λεωφόρον πρὸς τὸν διεθνισμόν, ὡς πρὸς τὸ ἰδεῶδες μέλλον νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ τῆς ἀκμαιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῶν ἐθνικοτήτων τοῦ κόσμου» καὶ ἐπισημαίνει, ὅτι «ὕπάρχουν ἀκόμη σοσιαλισταὶ δογματικῶς πρεσβεύοντες μίαν ἄποψιν τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦν μαρξισμόν, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἐννόηση τις τὸν Μάρξ ἵνα πεισθῇ ὅτι ἐὰν ἔξει σήμερον ὁ

ἀνεξάρτητὴ ἀπὸ τὰ κόμματα, ἀλλὰ ἀπὸ τίς βενιζελικὲς ἐφημερίδες κατηγορεῖται γιὰ τὸν φιλογερμανισμό της, βλ. Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 427-428 καὶ G. B. Leon, *δ.π.*, 72.

146. Ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915).

147. Ἡ «Ν. Ἐφημερίς» τὴν κατηγοροῦσε τότε, ὅπως εἶπαμε, ὅτι χωρὶς νὰ τὸ δηλώνει εὐθέως, ὑποστηρίζει τὸ κόμμα τοῦ Γούναρη, βλ. «Ν. Ἐφημερίς» 17 Ἰουν. 1915, 20 Ἰουν. 1915, 1 Ἰουλ. 1915.

148. «Ν. Ἐφημερίς» 19 Αὐγ. 1915. Βλ. καὶ Γ. Β. Λεονταρίτης, *Τὸ ἐλληνικὸ σοσιαλιστικόν...*, *δ.π.*, 67-69.

149. Ἀρ. 53 (22 Αὐγ. 1915).

150. «Ν. Ἐφημερίς» 22 Αὐγ. 1915.

151. Ἀρ. 54 (29 Αὐγ. 1915).

ἀναλύσας τὰ στοιχεῖα τοῦ κεφαλαίου δαιμόνιος Ἰσραηλίτης θὰ ἦτο ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐθνικοτήτων καὶ κατὰ πάσης ἀποπείρας οἰουδήποτε Ἐθνους νὰ δεσπόζῃ τῶν ἄλλων. Ὅλοι οἱ ἐννοήσαντες τὸν Μᾶρξ ἐγκαταλείπουν σήμερον τὴν οὐτοπίαν τοῦ διεθνισμοῦ ἄνευ ἐθνικοτήτων». Τὸ ἄρθρο καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Οἱ τοιοῦτοι αὐτόκλητοι καὶ ἀνερμάτιστοι διδάσκαλοι ἀποτελοῦν κοινωνικὸν καὶ ἐθνικὸν κίνδυνον κατὰ τοῦ ὁποίου ὑποχρεοῦται τὸ Κράτος, ἡ κοινωνία καὶ τὸ ἄτομον χωρισμένως νὰ ἀμυνθοῦν δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ἡθικῆς δυνάμεως»¹⁵².

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» στὴν οὐδετερότητα στηρίζεται ἀφ' ἐνὸς στὴν αὐξημένη του βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐμβέλεια καὶ τὸ μέλλον τῶν σοσιαλιστικῶν ιδεῶν καὶ ἀφ' ἐτέρου στὴν πεποίθηση, ὅτι ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου εἶναι ἀκόμη μακριά. Ἐτσι δὲν δείχνει νὰ ἀνησυχεῖ γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὶς σχέσεις Βουλγαρίας καὶ Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν καὶ πιστεύει, ὅτι δὲν ἀπειλεῖται ἡ ἀκεραιότητα τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους¹⁵³.

Μιὰ ἐβδομάδα μετὰ ὅμως, στὸ τελευταῖο της φύλλο, ὅταν ἔχει κηρυχθεῖ πιὰ ἡ ἐπιστράτευση, γράφει: «Διαταχθεῖς [ὁ στρατὸς] νὰ φρουρήσῃ τὰ ἐλληνικὰ σύνορα, θὰ ἐκτελέσῃ εὐόρκως τὸ καθῆκον τοῦτο ὑπερασπίζων τὸ πάτριον ἔδαφος ἐναντίον παντὸς ὅστις θὰ ἐστρέφετο ἐναντίον μας. [...] Ἐὰν δὲ οἱ Βούλγαροι θὰ ἤθελον καὶ πάλι νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ πείραμα τοῦ Παγκαίου καὶ τῆς Νιγρίτης, τότε βεβαίως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἡδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι θὰ ἠθέλαμεν ἐξακολουθήσει ἐμμένοντες εἰς τὴν ἔνοπλον οὐδετερότητα»¹⁵⁴. Ἡ ιδεολογικὴ καθαρότητα, ποὺ ὑπῆρχε, τοὺς τελευταίους δυὸ μῆνες, ὅσο ὁ πόλεμος ἦταν μακριὰ διαλύεται, μόλις αὐτὸς ἀπειλεῖ νὰ γίνῃ πραγματικότητα.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ὅτι στὸ θέμα τοῦ πολέμου ὁ «Ἐργάτης-Λαὸς» προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὶς σοσιαλιστικὲς ιδεολογικὲς ἐπιρροές, αὐξάνόμενες συνεχῶς, μὲ τὴν ἔντονη ἐθνικὴ του συνείδηση, ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς ἰσχυρότερη στὴν Κρήτη, ἢν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὴν πρόσφατη ἐνσωμάτωσή της στὸ ἐλληνικὸ κράτος, μετὰ ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη σχεδὸν ἑκατονταετία ἐθνικῶν ἀγῶνων. Οἱ συντάκτες της συγκινοῦνται τόσο μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀδικία, ὅσο καὶ μὲ τὴν ιδέα τῆς ἐθνικῆς ὁλοκλήρωσης, μόνο ποὺ τὸ δεύτερο ὑπάρχει μέσα τους ἀσυνείδητα, ἐνῶ τὸ πρῶτο ἔχει προκύψει μετὰ ἀπὸ λογικὴ διεργασία. Ἐνα τρίτο στοιχεῖο τοῦ λόγου ποὺ διατυπώνουν εἶναι ἡ μετριοπάθεια, ἡ προσπάθεια νὰ κρίνουν ὅλες τὶς ἀπόψεις χωρὶς προκατάληψη καὶ νὰ κρατοῦν μιὰ ἀπόσταση ἀπὸ τὶς ἀκραεῖς κομματικὲς τοποθετήσεις.

152. «Ν. Ἐφημερίς» 5 Σεπτ. 1915.

153. Ἄρ. 55 (5 Σεπτ. 1915). Στὶς 7 Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) εἶχε ἐπέλθει συμφωνία μεταξὺ τῶν δύο γιὰ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Σερβίας μὲ ἀντάλλαγμα καὶ ἐλληνικὰ ἐδάφη. Γιὰ τὰ γεγονότα ἀπὸ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου ὡς τὸ τέλος βλ. G. B. Leon, *ὁ.π.*, 215-227.

154. Ἄρ. 56 (12 Σεπτ. 1915).

Ἡ πολιτική ταυτότητα τῆς ἐφημερίδας

Ἀπὸ τὸ πρῶτο τοῦ φύλλο ὁ «Ἐργάτης-Λαός» διακηρύσσει ὅτι: «Μακρὰν ἀπὸ τὰς κομματικὰς διενέξεις καὶ τοὺς προσωπικοὺς διαπληκτισμοὺς θὰ ἐξάρωμεν πάντοτε καὶ θὰ ἐπαινέσωμεν πᾶν τοιοῦτον μέτρον, ἀποσκοποῦν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν, παρ' οἷουδήποτε καὶ ἂν προῆλθε τοῦτο»¹⁵⁵. Ἐτσι δὲν θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ ἐκφράζει πολιτικὴ ἄποψη γιὰ κάθε θέμα τῆς ἐπικαιρότητας. Αὐτὸ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν προεκλογικὴ περίοδο τοῦ Μαΐου τοῦ 1915, ὁπότε ὅπως ἔχει ἤδη ἀναφερθεῖ ἐξοργίζει μὲ τὴν ἀνεξάρτητὴ στάση τῆς τὴν βενιζελικὴ κοινὴ γνώμη. Συζητώντας γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, θεωρεῖ ἀξιόπιστες καὶ τὶς δύο πλευρὲς, ποὺ διαφωνοῦν, καὶ τὶς διαφορὰς τοὺς ἐπουσιώδεις¹⁵⁶. Στὸ ζήτημα τῆς ἀσθένειας τοῦ Βασιλεῖα Κωνσταντίνου, ποὺ ἔχει διχάσει τὸν τύπο στὴν Ἀθήνα καὶ ἔχει δημιουργήσει ὑστερικὰ ἀντιδράσεις¹⁵⁷, ὁ «Ἐργάτης-Λαός» ἐπιλέγει τὸν δρόμο τῆς λογικῆς ἀνάλυσης τῶν πραγμάτων· δημοσιεύει τὶς πληροφορίες ποὺ ὑπάρχουν γιὰ τὸ θέμα, συμμετέχει στὶς δεήσεις ποὺ ὀργανώνονται ὑπὲρ τῆς υἱείας τοῦ Βασιλέως, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν λείπουν οὔτε τὸ ΕΚΗ οὔτε τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα τῆς πόλης, δημοσιεύει ὁμως καὶ ἄρθρο τοῦ γιατροῦ Κ. Χαριτάκη, ὅπου ἀναλύονται μὲ ἐκλαίκευτικὸ τρόπο τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθένειας¹⁵⁸. Πάντως τὴν ἐποχὴ, στὴν ὁποία ἀναφερόμαστε, δὲν ἔχει ἀκόμη δημιουργηθεῖ τὸ κλίμα τοῦ Ἐθνικοῦ Διχασμοῦ, μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ποὺ θὰ φανοῦν ἀργότερα¹⁵⁹.

Ἡ ἐφημερίδα θίγει κυρίως τὸ θέμα τῆς πολιτικῆς καὶ κομματικῆς νοστορπίας. Γράφει π.χ.: «Οἱ κατὰ καιροὺς κληθέντες νὰ διευθύνωσι τὰ κοινὰ [...] δὲν παρέλειψαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνσταλάξωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁπαδῶν τῶν τῶ ἀμοιβαῖον καὶ ἀδιάλλακτον μῖσος, ἐνῶ συγχρόνως προσεπάθησαν νὰ ἐφελκύσωσι πρὸς ἑαυτοὺς τὴν τυφλὴν τοῦ κοινοῦ ἐμπιστοσύνην διὰ τοῦ μονοπωλιακοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς δημοκοπίας»¹⁶⁰. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς πρέπει νὰ μάθει νὰ

155. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914).

156. Ἀρ. 33 (20 Μαρτ. 1915). Θεωρεῖ δεδομένη βέβαια τὴν εὐνοϊκὴν στάση πρὸς τὴν Ἀντάντ.

157. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀρρώστησε σοβαρὰ τὸν Ἀπρίλιο μὲ πλευρίτιδα, βλ. Γ. Βεντήρης, *ὁ.π.*, 335-338 (συγκρίνει τὶς ἀντιδράσεις μὲ «τὰς σκοτεινότερας περιόδους τοῦ μεσαιωνικοῦ φανατισμοῦ») καὶ Δέσποινα Παπαδημητρίου, *ὁ.π.*, 409-414.

158. Ἀρ. 40 (14 Μαΐου 1915). Γιὰ τὶς δεήσεις βλ. ἀρ. 39 (8 Μαΐου 1915), ἀρ. 41 (21 Μαΐου 1915), ἀρ. 42 (29 Μαΐου 1915). Προτείνει ἐπίσης τὴν ὀργάνωση γιορτῆς γιὰ τὴν ἀνάρρωση τοῦ Βασιλέως κατὰ τὸ πρότυπο τῆς παναθηναϊκῆς ποὺ εἶχε προηγηθεῖ, ἀρ. 50 (31 Ἰουλ. 1915).

159. Δέσποινα Παπαδημητρίου, *ὁ.π.*, 422. Βλ. καὶ τὸ σχόλιο τῆς Πηνελόπης Δέλτα: «Ὁ ἐλληνισμός ἤθελε ἀκόμα "τὰ δύο Βῆτα" ὅπως εἶχε πεῖ τόσο ἔμορφα ἡ Λουκία Δεμερτζή», Πηνελόπη Σ. Δέλτα, *Ἐλευθέριος Κ. Βενιζέλος*, ἐπιμ. Παῦλος Α. Ζάννας, Ἀθήνα 1988, 12.

160. Ἀρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915), μὲ ἀφορμὴ τὶς ἀντεγκλήσεις τῶν δύο παρατάξεων μετὰ τὶς ἀποκαλύψεις γιὰ ἐδαφικὰς παραχωρήσεις τοῦ Βενιζέλου στοὺς Βουλγάρους, βλ. G. B. Leon, *ὁ.π.*,

κρίνει «ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς ἐπαινῶν, ὅ,τι εἶναι ἄξιον ἐπαίνου καὶ ψέγων ὅ,τι πρέπει νὰ ψεχθῇ ἐκ τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεως ἢ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐπίσης τὴν αὐτὴν τακτικὴν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ κατὰ τὴν ἐνάσκησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος ἀπέναντι τῶν ποικιλιανύμων ψευδοὑποστηρικτῶν ἀνεξαρτήτως τῆς σημαίας, ἣν οὗτοι φέρουσιν»¹⁶¹. Καταδικάζει λοιπὸν τὰ «ἐκτροπα», ποὺ δημιουργοῦνται μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων στὴν Κρήτη¹⁶² καὶ θεωρεῖ ὀπισθοδρομικὸ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ψηφίζει ὁ ἀμόρφωτος πληθυσμός, κυρίως ὁ ἀγροτικός, ποὺ, κατὰ τὴν ἐφημερίδα κυριαρχεῖται ἀπὸ τοπικιστικὰ κριτήρια καὶ εἶναι δεσμευμένος ἀπὸ θρησκευτικὲς προλήψεις¹⁶³. Τὸ ζήτημα τῆς κομματικῆς ἐμπάθειας εἶναι κατὰ τὸν «Ἐργάτη-Λαό», στοιχεῖο τοῦ παρελθόντος, ποὺ ἐμποδίζει «τὴν πρόοδον τοῦ Ἑθνους»¹⁶⁴.

Ὡς πρὸς τὶς σοσιαλιστικὲς ἐπιρροές, ποὺ ἔχει δεχθεῖ, τὶς ὁποῖες δὲν ἀποκρύπτει καὶ ἡ ἴδια χαρακτηρίζοντας τὸ πρόγραμμά της «κοινωνιστικόν»¹⁶⁵, φαίνεται, πὼς ἔχει σαφὴ σχέση μόνον μὲ τὸ ΕΚΑ καὶ τὸν Σπ. Θεοδωρόπουλο. Ἀντιμετωπίζει τὸν Δρακούλη ἄλλοτε εἰρωνικὰ μιλώντας γιὰ τὴν «αἰρεθὶν τῶν φυτοφάγων του»¹⁶⁶, ἄλλοτε μὲ συμπάθεια, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1915, ὅταν ἀναφέρεται στὶς ἀπόψεις του σχετικὰ μὲ τὸν πρωσσικὸ κίνδυνον, ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα στὸν πόλεμο¹⁶⁷, καὶ τέλος τοῦ ἐπιτίθεται ἀποκαλώντας τὸν ΣΤΕΤ «ψευτοσύνδεσμο σοσιαλιστῶν», ὅπως εἶδαμε, ὅταν δημοσιεύεται ἡ ἐκκλησίη του τὸν Αὐγουστο ὑπὲρ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑλλάδας στὸν πόλεμο¹⁶⁸. Γνωρίζει ἐπίσης τὶς συζητήσεις καὶ πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστες της γιὰ τὴν ἱδρυση ἐνιαίου Σοσιαλιστικοῦ κόμματος καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀπόφαση συνεργασίας στὶς ἐκλογές μὲ κάποιο κόμμα, ποὺ θὰ ὑποστηρίξει τὴν οὐδετερότητα¹⁶⁹. Ἡ συνεργασία ὁμως μὲ τὸ συγκεκριμένο κόμμα, τοῦ Γούναρη, ἀποσιωπᾶται καὶ κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδο καὶ ἀργότερα, γιὰ τὴν προφανῶς ἀποφεύγει νὰ ἀντιμετωπίζει τὴν ἀντίδραση τῆς βενιζελικῆς κοινῆς γνώμης τοῦ Ἡρακλεί-

151-152. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἐποχὴ πού, μετὰ τὶς ἐκλογές, οἱ δύο μεγάλες παρατάξεις ἀντιδικοῦν γιὰ τὴ σύγκληση ἢ μὴ τῆς Βουλῆς (Δέσποινα Παπαδημητρίου, *δ.π.*, 409-414, Γ. Βεντήρης, *δ.π.*, 339-344), ὁ «Ἐργάτης-Λαός» δὲν ταυτίζεται μὲ καμιά ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις· βλ. ἀρ. 46 (3 Ἰουλ. 1915), ὅπου ἐμφανίζονται οἱ δύο ἀνώτατοι πολιτειακοὶ παράγοντες νὰ συνεργάζονται, ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915) κ.τ.λ.

161. Ἀρ. 34 (3 Ἀπρ. 1915).

162. Ἀρ. 40 (14 Μαΐου 1915). Βλ. καὶ ἀρ. 41 (21 Μαΐου 1915), ἀρ. 43 (12 Ἰουν. 1915).

163. Ἀρ. 42 (29 Μαΐου 1915). Εἰρωνεύεται ἐπίσης «τοὺς θεσιθρηκικοὺς κύκλους», ποὺ περιμένουν μὲ ἀγωνία ποῖος θὰ σχηματίσει κυβέρνηση, ἀρ. 43 (12 Ἰουν. 1915).

164. Ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914).

165. Ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915).

166. Ἀρ. 3 (22 Αὐγ. 1915).

167. Ἀρ. 36 (17 Ἀπρ. 1915).

168. Ἀρ. 53 (22 Αὐγ. 1915). Βλ. παραπάνω, 165.

169. Ἀρ. 37 (24 Ἀπρ. 1915) καὶ ἀρ. 38 (1 Μαΐου 1915). Βλ. παραπάνω τὴ σημείωση 24.

ου¹⁷⁰. Ἡ μᾶλλον ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς στάσης της ἀπέναντι στὸν Δρακοῦλη καὶ τὶς φιλοσυμμαχικὲς του ἀπόψεις, ἀλλὰ καὶ γενικὰ ἡ ἰδεολογικὴ της σκλήρυνση τὸ καλοκαίρι τοῦ 1915 ἴσως νὰ σχετίζεται μὲ τὴν αὐξηση τῆς ἐπιρροῆς τῶν σοσιαλιστῶν τῆς Φεντερασιὸν στὸ ΕΚΑ, ποὺ σύμφωνα μὲ τὸν Μπεναρόγια παρατηρεῖται τὴν ἐποχὴ αὐτή, μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Γ. Χιωτάκη ὡς προέδρου¹⁷¹.

Ὁ ἰδεολογικὸς λόγος

Οἱ νεωτερικὲς ἀπόψεις ποὺ κατὰ καιροὺς ὑποστηρίζει ἡ ἐφημερίδα, ἡ σχέση της μὲ τὸ ΕΚΑ καὶ οἱ ἰδεολογικὲς ἐπιρροές, ποὺ ἔχει δεχθεῖ ἀντανακλῶνται, ὅπως εἶναι φυσικό, καὶ στὸν θεωρητικὸ λόγο, ποὺ διατυπώνει. Ἐνῶ τὰ αὐστηρῶς θεωρητικὰ ἄρθρα εἶναι μόνο δύο, τὸ ἓνα μὲ τὸν τίτλο *Πρόβλημα πρὸς λύσιν* καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν τίτλο *Οἱ σοσιαλισταὶ καὶ ὁ πόλεμος* μὲ τὴν ὑπογραφή *Ὁρεινός*, ὁ λόγος αὐτὸς ἀποκαλύπτεται καὶ ἀπὸ ἄλλα λιγότερο ὁλοκληρωμένα ἄρθρα ἢ ἀπὸ ἀπλὲς νύξεις ἐνταγμένες σὲ ἄλλα κείμενα. Ὁ ἰδεολογικὸς λόγος τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ» ἐξ ἄλλου, ὅπως καὶ κάθε ἄλλου ἐντύπου ἐκφράζεται, ὄχι μόνο ἄμεσα, μὲ συνειδητὲς δηλαδὴ τοποθετήσεις, ἀλλὰ καὶ ἔμμεσα, καθὼς ὁ καθημερινὸς σχολιασμὸς τῆς ἐπικαιρότητας εἶναι πολλὲς φορὲς πολὺ εὐγλωττος¹⁷².

Συζητώντας γιὰ τὰ αἷτια τοῦ πολέμου, ἐπιχειρεῖ μιὰ κοινωνικὴ ἀνάλυση καὶ διαπιστώνει τὴν ὑπαρξὴ τριῶν κοινωνικῶν τάξεων σὲ κάθε κοινωνία, τῶν «πλουτοκρατῶν», ὅπου ἀνήκουν, ὅσοι κατέχουν «τὸ χρῆμα», τῶν «νοικοκυραίων», οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ διαθέτουν περιουσία, ἐργάζονται καὶ οἱ ἴδιοι —στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν καὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι—, καὶ τέλος τῶν «λαϊκῶν στρωμάτων», τοῦ «λαοῦ»¹⁷³. Ὡς πρὸς τὴν ἀριθμητικὴ κατανομή τους πολυαριθμότερη εἶναι ἡ τρίτη, ἡ ὁποία κατὰ συνέπεια ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ συνεισφέρει τὰ μέγιστα στὴν ἐθνικὴ παραγωγὴ μὲ τοὺς φόρους ποὺ καταβάλλει¹⁷⁴. Ἡ ἔννοια τοῦ «ἐργάτη» δὲν εἶναι σαφής· τίς περισσότερες φορὲς τῆς δίνει μιὰ εὐρεία διάσταση, ὅταν ἀναφέρεται π.χ. στὰ «λαϊκὰ στρώματα». Τὸ ἴδιο συμπεραίνουμε ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀναλύοντας τὴν ἐλληνικὴ κοινωνία, ἐντάσσει στὴν κατηγορία αὐτὴ πολλὰς ἐπαγγελματικὲς ομάδες καὶ χρησιμοποιεῖ

170. Εἶναι ἓνα θέμα «καυτὸν» γιὰ τὴν πρόσφατα ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τοὺς Τούρκους Κρήτη. Ἡ «Ν. Ἐφημερίς» χαρακτηρίζει «Νεότουρκους» τοὺς ἐκλεγμένους βουλευτὲς τῆς Φεντερασιόν, βλ. «Ν. Ἐφημερίς», 26 Αὐγ. 1915.

171. Ἀ. Μπεναρόγια, ὁ.π., 93. Εἶχε προσχωρήσει στὴ Φεντερασιόν, καθὼς ὑποστηρίζει ὁ Μπεναρόγια. Τὸν Χιωτάκη ἀναφέρει σὲ μιὰ μαρτυρία τοῦ ὁ Ἀριστείδης Δημητράτος, ὡς μέλος τοῦ κύκλου τοῦ Παναγῆ Δημητράτου, βλ. Μιχάλης Δημητρίου, *Τὸ ἐλληνικὸ σοσιαλιστικὸ κίνημα*, τ. Α', Ἀθήνα 1985, 306.

172. Τὰ κείμενα αὐτὰ μαζὶ μὲ ἄλλα τρία χαρακτηριστικὰ δημοσιεύονται σὲ παράρτημα, βλ. 181-196.

173. Ἀρ. 2 (8 Αὐγ. 1914).

174. Ἀρ. 32 (13 Μαρτ. 1915) καὶ ἀρ. 14 (7 Νοεμβρίου 1914).

μάλιστα, ως συνώνυμο σχεδόν τὸν ὄρο «μισθωτὲς τάξεις»¹⁷⁵. Στὰ λαϊκὰ στρώματα λοιπὸν ἐντάσσει τοὺς ἐργάτες συγκοινωνίας, τοὺς σιδηροδρομικοὺς καὶ ἀτμοπλοικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς δικηγόρους, τοὺς δημόσιους ὑπαλλήλους, τοὺς κρεοπῶλες, τοὺς ἀρτοποιούς, τοὺς ὑποδηματοποιούς κ.τ.λ.¹⁷⁶ ἢ τοὺς ὑπαλλήλους ἐμπορικῶν καταστημάτων¹⁷⁷. Ἄλλοτε πάλι διατυπώνει ἕναν αὐστηρότερο ὀρισμὸ, ἐξαιρώντας π.χ. τοὺς ιδιωτικοὺς ὑπαλλήλους¹⁷⁸. Τέλος προσπαθώντας νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσίαν ἐναντι τῶν ἀντιπάλων της, ὑποστηρίζει, ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ βιομηχανικοὶ ἐργάτες στὸ Ἑράκλειο καὶ ἀντικρούει τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτοὶ εἶναι «μικροκεφαλαιοῦχοι»¹⁷⁹. ἐπικαλεῖται μάλιστα ἐξωοικονομικὰ κίνητρα γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργατῶν, τὴν αὐξηση π.χ. τῶν ἀναγκῶν τους, ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῆς διατροφῆς, τῆς ἐνδυσης κτλ.: «Σήμερον ὁ ἐργάτης ἔχει καὶ πολὺ δικαίως τὴν ἀξίωσιν νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ὁ ἐργοδότης του, τοσούτω μᾶλλον ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ἐργάζεται καὶ μάλιστα περισσότερον ἐκείνου, καὶ νὰ ἐνδυθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος συναισθάνεται πλήρως καὶ τὰς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰς πρὸς τὴν κοινωνίαν ὑποχρεώσεις του»¹⁸⁰.

Ἡ διαπίστωση, ὅτι ἡ ὑφισταμένη κοινωνικὴ ὁργάνωση εἶναι ἀντίθετη μὲ τοὺς κανόνες τοῦ ὀρθοῦ Λόγου καὶ μὲ τὸ φυσικὸ δίκαιο, ἀφοῦ ἡ οἰκονομικὴ ἀνισότης δὲν ἀντιστοιχεῖ σὲ μιὰ ἀνάλογη φυσικὴ ἀνισότης τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρὸς τὶς ικανότητές τους, τὴν ἀξία τους καὶ τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας ποὺ προσφέρουν¹⁸¹, ὁδηγεῖ τὴν ἐφημερίδα στὴν ἀπόρριψη αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς ὁργάνωσης· αὐτὴ χαρακτηρίζεται «σκόπιμη»¹⁸², «ἐλαττωματικὴ»¹⁸³, «δουλεία»¹⁸⁴ ἢ «μέση κατάσταση μεταξὺ ζῶων καὶ ἀνθρώπων»¹⁸⁵. Πρόκειται γιὰ ἕνα «μεμολυσμένο κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ ὁργανισμό»¹⁸⁶. Στήριγμα τῆς κοινωνίας αὐτῆς εἶναι ὁ νόμος, ὁ ὁποῖος ἀποδέχεται π.χ. τὸ δικαίωμα στὴν ἰδιοκτησίαν ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ αὐτὴ ἀποκτήθηκε καὶ διαψεύδει ἔτσι τὴν λογικὴ σχέση μεταξὺ τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἀρχὴ δηλαδή, ποὺ συνοψίζεται στὴ φράση, «ὅ,τι δὲν εἶναι φυσικὸν καὶ λογικόν, δὲν δύναται νὰ εἶναι καὶ δίκαιον»¹⁸⁷. Θεωρεῖ βέβαιη ἐπομένως τὴν κατάρρευση ἀργὰ ἢ

175. Βλ. παράρτημα ἀρ. 2, 187.

176. Ἄρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914).

177. Ἄρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914).

178. Ἄρ. 7 (19 Σεπτ. 1914).

179. Ἄρ. 24 (16 Ἰαν. 1915).

180. Ἄρ. 25 (23 Ἰαν. 1915).

181. Βλ. παράρτημα ἀρ. 1, 181-183 καὶ ἀρ. 3, 190.

182. Βλ. παράρτημα ἀρ. 1, 182.

183. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 190.

184. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 191 καὶ ἀρ. 4, 194.

185. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 8.π.

186. Ὁ.π., 190.

187. Βλ. παράρτημα ἀρ. 1, 182.

γρήγορα αὐτοῦ τοῦ «κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος» καὶ τὴν ἀντικατάστασή του ἀπὸ ἕνα δικαιότερο καθεστῶς¹⁸⁸. Τὸ δικαιότερο αὐτὸ καθεστῶς εἶναι ὁ σοσιαλισμός¹⁸⁹.

Ἡ μορφή τοῦ σοσιαλισμοῦ, ποὺ θὰ ἐπιλεγεῖ δὲν εἶναι δεδομένη, ἀφοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς παραδόσεις καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἔθνους. Διαβάζουμε χαρακτηριστικά: «ὕπάρχουσι τόσαι ποικιλίαι σοσιαλισμοῦ, ὅσα καὶ ἔθνη»¹⁹⁰. Ἡ ἐφημερίδα παρουσιάζει ὁρισμένες ἀπὸ αὐτὲς μένοντας κυρίως στὶς διαφορὲς ἀντιλήψεων σχετικὰ μὲ τὸ ἂν ἡ ἐξέλιξη θὰ εἶναι βαθμιαία ἢ ἂν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐπανάσταση¹⁹¹. Χαρακτηριστικὸ πάντως τῆς μελλοντικῆς κοινωνίας θὰ εἶναι ἡ κατάργηση τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, ποὺ θὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, νὰ παύσουν καὶ οἱ ἀγῶνες ἀνάμεσα στὶς κοινωνικὲς τάξεις¹⁹². Οἱ ἀντιλήψεις τῶν διαφόρων σοσιαλιστῶν διαφέρουν καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπο ποὺ θὰ συμβεῖ αὐτό. Ἐνῶ παραθέτει πολλὰς ἀπόψεις, εἶναι προφανές, ὅτι ὁ «Ἐργάτης-Λαός» συμπαθεῖ τὸν ἐξελικτικὸ σοσιαλισμὸ, ἀφοῦ ἐκφράζει τὴν βεβαιότητα, ὅτι «ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἄμεσον ἀνατροπὴν τοῦ κράτους, καὶ τὴν κατάλυσιν τῶν χωρίζοντων τοὺς λαοὺς συνόρων». Ἐκφράζει ἐξ ἄλλου τὴν προτίμησίν του γιὰ τοὺς συνεταιρισμοὺς, παραγωγικοὺς καὶ καταναλωτικούς, θεωρώντας αὐτὸν τὸν τύπο τῆς ὁργάνωσης ὡς τὴν καλὺτερη λύση: «Ὦντως σκοπὸς τῶν διαφόρων τούτων τύπων τῶν συνεταιρισμῶν εἶναι ἡ ἐξαφάνισις πάσης ἐμμεταλλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν πάσης ἀφορμῆς ἔριδος μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ συνεταιρισμὸς π.χ. παύει τὰς ἔριδας μεταξὺ πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν, ὁ δὲ τῆς παραγωγῆς, τὰς τοῦ ἐργοδότη καὶ ἐργάτου. Ἐκαστος ἐργάζεται οὐχὶ πλέον ἐγωϊστικῶς δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸ Σύνολον. Ἐπιδιώκουσιν οὐχὶ κέρδος, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν ἀφθονώτερον καὶ ἀκοπώτερον, καὶ τὴν ἠθικοποίησιν τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων, διὰ τῆς καταργήσεως τῆς διαφημίσεως, τῆς νοθεύσεως κ.λ.π.»¹⁹³.

Ἡ ἐφημερίδα ὑποστηρίζει ἐπίσης — καὶ θεωρητικά, γιὰ τὴν πρακτικὰ, ὅπως εἶδαμε, πρωτοστατεῖ σὲ αὐτὲς τίς διεργασίες — τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ὁργάνωσης, στοιχεῖα ποὺ θεωρεῖ ἀλληλένδετα, ἀφοῦ ἀφ' ἑνὸς οἱ νόμοι ἐπιτρέπουν τὴν ἱδρύσιν σωματείων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὕπαρξιν ἰσχυρῶν σωματείων μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσει τὴν νομοθεσίαν¹⁹⁴. Ὁ νόμος, ἡ ἐπέμβαση τῆς Πολιτείας, ἀποτελεῖ κατὰ τὸν «Ἐργάτη-Λαόν» συμπλήρωμα τῆς ὁργάνωσης τῶν ἐργατῶν: «Ἀφοῦ δὲ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν

188. Ὁ.π., 183.

189. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 190.

190. Ὁ.π., 191.

191. Ὁ.π., 191-192.

192. Βλ. παράρτημα ἀρ. 1, 184.

193. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 191 καὶ ἀρ. 1, 186.

194. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 190-191.

ἐργατικῶν συνεταιρισμῶν ἀνεπτύχθη τὸ στάδιον τῆς ἐργατικῆς αὐτοβοηθείας, πᾶσαι σχεδὸν αἱ ὀφείας τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος ἐτέθησαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς συμπληρώσεως αὐτῶν καὶ μόνον ἐφ' ἧς περιπτώσεις δὲν ἐπεξετείνετο ἡ δύναμις τῶν ἐργατῶν ἐπενέβη ἡ Πολιτεία»¹⁹⁵. Μὲ τὸν νόμο ἡ Πολιτεία ἔρχεται «ἐπικουρος εἰς τὸν ἐργατικὸν ἀγῶνα»¹⁹⁶ ἢ ἐπιβάλλει λύσεις δίκαιες ποῦ ἡ ἴδια ἡ δομὴ τῆς κοινωνίας ἐμποδίζει. Σχετικὰ μὲ τὸν νόμο π.χ. «περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων» γράφει: «Διότι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ τοιαύτη ἀπαγόρευσις καὶ ἐπετρέπετο ἀδιακρίτως ἡλικίας ἡ ἐργασία, εἶναι πολὺ πιθανὸν ἢ μᾶλλον βέβαιον, ὅτι ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῆς ζωῆς, καθιστάμενος ὁσημέραι ὀξύτερος, θὰ ἐξώθει τοὺς ἐνδεεῖς γονεῖς, ὅπως ρίψουν τὰ τέκνα αὐτῶν ἐνωρίτερον εἰς τὴν βιοπάλῃν [...] Οὕτω δὲ θὰ ἐδημιουργεῖτο εἰς τὴν κοινωνίαν μία τάξις ἀπαιδευτῶν πολιτῶν ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς»¹⁹⁷. Τέλος σημειώνει, ὅτι ὁ νόμος εἶναι: «ἢ ἀποκρυστάλλωσις τῆς περὶ φιλάνθρωπίας ἀντιλήψεως τῆς σημερινῆς κοινωνίας [...] Δυστυχῶς ὅμως τοιαῦτα αἰσθήματα φιλάνθρωπίας δὲν ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ἐργοδόταις καὶ τὸ νομοσχέδιον ἤλθε τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐπιβάλλῃ ἕν εἶδος ἀναγκαστικῆς οὕτως εἰπεῖν φιλάνθρωπίας»¹⁹⁸.

Χριστιανοσοσιαλιστικὲς ἐπιρροὲς πρέπει νὰ ἐκφράζει ἡ σημασία, ποῦ ἀποδίδει στὸν ρόλο τῆς ἐκκλησίας· θεωρεῖ αὐτονόητη τὴν κοινωνικὴ της εὐαισθησία, ἀφοῦ τὸ δόγμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, κατὰ τὴν ἀποψή της, συνδέεται μὲ τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς δίκαιης κοινωνίας¹⁹⁹. Ἐνῶ ὅμως ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία ἔχει ἀποδεχθεῖ τὸν ρόλο αὐτό, συμβάλλοντας μὲ τὸν δικό της τρόπο στὴν ἐξάλειψιν τῶν ἀδικιῶν, ἡ ἀνατολικὴ ὀρθόδοξη ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐφημερίδα χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀδράνεια καὶ ἀπραξία²⁰⁰.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προβαλλόμενες ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ιδέες, ἀξίζει νὰ σταθεῖ κανεὶς ἐπίσης στὸν κώδικα, ποῦ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ διατυπώσῃ τὶς ὁποιοσδήποτε θεωρητικὲς ἢ ἄλλες ἀπόψεις της, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ θέμα ποῦ διαπραγματεύεται κάθε φορά. Ὁ κώδικας αὐτὸς συγκροτεῖται ἀπὸ ἕνα σύνολο ἀξιῶν, ποῦ ὑπόκεινται σὲ κάθε τοποθέτηση τῆς ἐφημερίδας.

Εἶναι ἐμφανὲς ἡ διάκριση ποῦ κάνει ἀνάμεσα στὸ Σύνολο, τοὺς πολλούς, καὶ στὸ ἄτομο, τὸν ἕνα, θεωρητικοποιώντας μάλιστα τὴν διάκριση αὐτὴ μὲ τὶς ἑννοίες Συνολισμός- Ἀτομισμός²⁰¹. Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρνητικὰ

195. Ἀρ. 7 (19 Σεπτ. 1914).

196. Ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914).

197. Ἀρ. 13 (31 Ὀκτ. 1914).

198. Ἀρ. 18 (5 Δεκ. 1914) μὲ ἀφορμὴ τὸν νόμο περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.

199. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 192-193 καὶ ἀρ. 21 (25 Δεκ. 1914).

200. Ὁ.π. Ἡ ἐφημερίδα «Κρητικὴ Ἑστία» ἀντιδρᾷ στὶς ἀπόψεις αὐτὲς χαρακτηρίζοντας τὸ σχετικὸ ἄρθρο «λιβελλογράφημα» καὶ τὸν συγγραφέα του «νεοιδεάτη», βλ. «Κρητικὴ Ἑστία» 11 Ἀπρ. 1915.

201. Ἀρ. 2 (8 Αὐγ. 1914): «πρέπει νὰ ἐπικρατοῦν τὰ σύνολα ὅχι τὰ ἄτομα. Ἐπειδὴ δὲ εἰς

στοιχεῖα τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ θὰ ἐκλείψει στὴν μελλοντική, ὅπου θὰ κυριαρχεῖ ὁ ἀλτρουισμός²⁰². Ἐτσι θεωρεῖ τὸν ἐγωϊσμό ὑπεύθυνο γιὰ τὴν καθυστέρηση ποὺ ὑπάρχει, ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν· ἂν θέλουν οἱ ἐργατικές τάξεις νὰ πετύχουν τοὺς στόχους τους, πρέπει νὰ παραμερίσουν τὰ προσωπικά πάθη καὶ τὶς φιλοδοξίες²⁰³. Ὁ συνασπισμός τῶν ἐργατῶν εἶναι ἓνα μέσο γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς «ἀλληλεγγύης» ἀνάμεσά τους, ἔννοιας ἰδιαίτερα προσφιλοῦς στὴν ἐφημερίδα²⁰⁴. Ἡ παραβολὴ μὲ εἰκόνες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς χρησιμοποιοῦται ἀκριβῶς γιὰ νὰ τονίσει τὴν σημασία της²⁰⁵.

Ἐξ ἴσου ἀρνητικὸ στοιχεῖο μὲ τὸν «ἐγωϊσμό», καὶ σχεδὸν ταυτόσημο εἶναι τὸ «χρῆμα», ἢ «ῥύλη». Τὰ κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὴν λογικὴ εἶναι «εὐτελεῖ» καὶ «οἱ ἐκμεταλλευτὲς ἔχουν ὡς ὄργανο τὸ χρῆμα»²⁰⁶. Τὸ «ὕλικό συμφέρον» καταδικάζεται ὡς ἡ βασικὴ αἰτία πολλῶν καταστροφῶν τῆς ἀνθρωπότητας. Γιὰ τὸν πόλεμο π.χ. γράφει: «Οὐδὲν εὐγενὲς ἐλαττήριον ὑπῆρξεν ἢ ἀφορμὴ [...] οὐδεμία ἠθικὴ ἰδέα ἢ ἐξυπνέτησις ἱεροῦ τινος σκοποῦ ἀλλὰ [...] τὸ ὕλικόν συμφέρον»²⁰⁷.

Οἱ ἀξίες ποὺ περικλείουν ὅλα τὰ θετικὰ στοιχεῖα εἶναι ἡ «ἠθικὴ»²⁰⁸, ὁ «πολιτισμός»²⁰⁹ καὶ ἡ «πρόοδος»²¹⁰, ἔννοιες ἀσυμβίβαστες μὲ ὅλα τὰ ἀρνητικὰ στοιχεῖα τοῦ παρόντος, συνώνυμες μὲ τὴν ἔννοια τοῦ σοσιαλισμοῦ, στὸ περιεχόμενο τῶν ὁποίων συμπυκνώνονται οἱ προσδοκίες γιὰ τὸ μέλλον. Γιὰ τὸν «Ἐργάτη-Λαὸ» πηγὴ ὅλων τῶν ἀξιῶν, ποὺ ἀξίζει νὰ μιμηθοῦν οἱ ἀνήσυχτοι καὶ «φιλοπρόοδοι» Ἕλληνες εἶναι ἡ Εὐρώπη²¹¹ καὶ μέσο γιὰ τὴν κατάκτησή τους ἡ

πᾶσαν κοινωνίαν τὴν πολυαριθμοτέραν τάξιν τὴν ἀποτελοῦν αἱ ἐργατικαὶ τάξεις δηλ. ὁ λαός, παραδέχεται ἡ Ἐπιστήμη ὅτι τὰ συμφέροντα ὅλων ὁμοῦ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, δηλ. τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ ἐπικρατοῦν καὶ νὰ ὑποχωροῦν ἀπέναντι αὐτῶν τὰ συμφέροντα τῶν ὀλίγων».

202. Βλ. παράρτημα ἀρ. 3, 192.

203. Ἄρ. 6 (12 Σεπτ. 1914), ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914), ἀρ. 51 (7 Αὐγ. 1915).

204. Ἡ σύσταση ἐνὸς σωματείου ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἐφημερίδα μέσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς «ἐργατικῆς ἀλληλεγγύης», βλ. παράρτημα ἀρ. 5, 195-196. Βλ. καὶ ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914).

205. Ἐτσι τὸ ΕΚΗ χαρακτηρίζεται «οἰκογένεια» τῶν ἐργατῶν ἢ «ἀδελφικὴ σύμπραξις», βλ. ἀρ. 30 (27 Φεβρ. 1915).

206. Βλ. παράρτημα ἀρ. 4, 194.

207. Ἄρ. 48 (18 Ἰουλ. 1915).

208. Ὁ.π.

209. Βλ. παράρτημα ἀρ. 4, 194 καὶ ἀρ. 23 (9 Ἰαν. 1915).

210. Στὸν ἀρ. 23 (9 Ἰαν. 1915) διαβάζουμε: «Ἡ εἰρήνη αὕτη, ἡ λευκὴ αὕτη Θεὰ τῆς προόδου καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, εἰς οὐδενὸς ἄλλου τὰς ἐπικλήσεις καὶ τὰς ἱκεσίας εἶναι προωρισμένη νὰ ὑπακούσῃ εἰμὴ μόνον τοῦ κοινωνικοῦ. Οἱ ὅροι «πρόοδος», «φιλοπρόοδος» καὶ «προοδευτικὸς» χρησιμοποιοῦνται πολὺ συχνά. Βλ. π.χ. ἀρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914), ἀρ. 2 (8 Αὐγ. 1914), ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914), ἀρ. 15 (14 Νοεμ. 1914), ἀρ. 16 (21 Νοεμ. 1914), ἀρ. 52 (14 Αὐγ. 1915) κ.τ.λ.

211. Ἄρ. 1 (26 Ἰουλ. 1914). Βλ. καὶ ἀρ. 4 (29 Αὐγ. 1914), ἀρ. 8 (26 Σεπτ. 1914), ἀρ. 15 (14 Νοεμ. 1914), ἀρ. 17 (28 Νοεμ. 1914) κ.τ.λ.

212. Ἄρ. 15 (14 Νοεμ. 1914).

παιδεία²¹². Στην εφημερίδα κυριαρχεί ἡ ἔννοια τῆς κοινωνικῆς παιδείας, τῶν «διδασμάτων», πού πρέπει δηλαδή νά προσφερθοῦν στοὺς ἐργάτες, ὥστε νά κατανοήσουν τὰ καθήκοντά τους. Ἡ συνείδηση τοῦ δικαιώματος τῶν ἐργατῶν νά συνασπίζονται παρουσιάζεται ὡς καθήκον, πού πρέπει νά διδαχθεῖ ἀπὸ κάποιους φωτισμένους πρωτοπόρους τῆς ιδέας αὐτῆς²¹³. Ἐναν τέτοιο πρωτοπόρο θεωρεῖ καὶ τὸν ἑαυτὸ της, ἀφοῦ μὲ τὰ ἄρθρα της προσπαθεῖ, ὅπως εἶδαμε, νά πείσει γιὰ τὴν σκοπιμότητα τῆς ὁργάνωσης, νά ἐξοικειώσει τοὺς ἀναγνώστες της μὲ τὴν ἐργατικὴ νομοθεσίαν, μὲ τὸ «ὄπλο» τῆς ἀπεργίας κτλ. Τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐξυπηρετεῖ καὶ τὸ ἐκλαϊκευτικὸ της ὕφος. Δὲν ἐνημερώνει ἀπλῶς τοὺς ἀναγνώστες της, τοὺς «διδάσκει». Ὅταν π.χ. ἀποδοκιμάζει τὸ νομοσχέδιο κατὰ τῶν ἀπεργιῶν στὶς μεταφορές, παραθέτει τὸν ἐξῆς φανταστικὸ διάλογο: «Μὲ ἄλλας λέξεις, ὅταν ὁ ἐργάτης τῆς συγκοινωνίας ἀπεργήσει, ἔρχεται ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸ νέον νομοσχέδιον καὶ τοῦ λέγει: —Κύριε ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν εἶσαι πλέον πολίτης ἀλλὰ στρατιώτης καὶ ὀφείλεις νά ὑπακούσης εἰς ὅ,τι σὲ διατάσσω. Θὰ ἐργασθῇς λοιπὸν θέλεις δὲν θέλεις! Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ μου πεινοῦν ἡ δὲ ἑταιρεία μὲ κλέβει, λέγει ὁ ἐργάτης. —Αὐτά, κύριε, ἀπαντᾷ τὸ κράτος, εἶναι κουραφέξαλα καὶ σοῦ συνιστῶ νά μὴ πολυμιλῇς, διότι σὲ στέλνω στὸ στρατοδικεῖον»²¹⁴.

Δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐντοπίσει κανεὶς μὲ ἀκρίβεια τίς ἐπιρροές, πού ἀπηχοῦν οἱ παραπάνω ἀπόψεις, κυρίως ὅμως ὁ κώδικας μὲ τὸν ὁποῖο διατυπώνονται, ἀφοῦ ἀποτελοῦν λίγο πολὺ κοινὸ τόπο γιὰ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνες σοσιαλιστὲς τῆς ἐποχῆς²¹⁵. Οἱ ἀξίες τῆς ἠθικῆς, τῆς προόδου, τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ὁποῖες ταυτίζονται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἡ πίστη στὸ φυσικὸ δίκαιο καὶ στὴν ἀντιπαλότητα τῶν ἐννοιῶν ἄτομο-σύνολο, ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν Εὐρώπῃ, οἱ χριστιανοσοσιαλιστικὲς ἀντιλήψεις, ἡ ἄρνηση τοῦ ὕλισμοῦ καὶ ἡ πεποίθησις, ὅτι οἱ ἐργάτες ἔχουν ἀνάγκη διαπαιδαγώγησης, εἶναι στοιχεῖα πού ἀναγνωρίζουμε στὸν Πλ. Δρακούλη, στὸν Σταῦρο Καλλέργη, σὲ ριζοσπαστικὰ ἔντυπα κτλ., παρὰ τίς ἀναμφισβήτητες διαφορές τους καὶ τίς προσωπικὲς τους ἀντιθέσεις. Παραθέτω ἐνδεικτικὰ μερικὰ ἀποσπάσματα: Ὁ Δρακούλης ἔγρα-

212. Ἀρ. 15 (14 Νοεμ. 1914).

213. Βλ. παράρτημα ἀρ. 5, 195-196. Εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ τίτλος *Ἐννοια τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἐργατῶν καὶ τὰ διδάγματα τῆς σήμερον*, ἀρ. 4 (29 Αὐγ. 1914). Βλ. καὶ ἀρ. 9 (3 Ὀκτ. 1914).

214. Ἀρ. 10 (10 Ὀκτ. 1914).

215. Ὅσο γιὰ τίς εὐρωπαϊκὲς καταβολές τους τὸ πράγμα εἶναι ἀδύνατο, ἀφοῦ λείπουν οἱ σχετικὲς συστηματικὲς ἐργασίες, πού θὰ μᾶς ἐπέτρεπαν κάτι τέτοιο. Ἡ ἔννοια τῆς «ἠθικῆς» τοῦ Παπαναστασίου ἐρμηνεύθηκε πρόσφατα ὡς προῖόν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ καθηγητῆ του στὸ Βερολίνο Α. Wagner, βλ. Μιχάλης Ψαλιδόπουλος, «Ἡ ἔννοια τῆς "ἠθικῆς" στὸν Ἀλέξανδρο Παπαναστασίου», σὺν: *Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου, οἱ κοινωνικὲς, οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἀπόψεις του*, Πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου, Ἀθήνα 5-7 Δεκεμβρίου 1986, πού ὁργάνωσε τὸ Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Ἀθήνα 1990, 21-26. Ἡ εὐρύτατη χρῆσις τῆς ἔννομιας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ δημιουργεῖ ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ἐρμηνείας.

φε στὸ περιοδικὸ «Ἄρδην»: «Βασικὴ ἡμῶν ἀρχὴ εἶναι ἡ ἐλευθέρωσις τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς ὑλικῆς ἀνάγκης, ἀνάγκης ἀποκτεινούσης τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἀποβλέπομεν εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐκείνην ἀνάπτυξιν, οἷα θὰ [...] ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἠθικῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς του. Τὸ πρόγραμμά μας παραμένει ἡ καταστροφὴ τῆς πτωχείας καὶ τοῦ ἀτομισμού»²¹⁶. Γιὰ τὴν πρόοδο τῆς Εὐρώπης ἔγραφε: «Εἰς τοῦτο τείνει ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὴν τάσιν ταύτην δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ ἐὰν παραβάλλῃ τὰς μᾶλλον προωδευμένας κοινωνίας μὲ τὰς ὀλιγώτερον προωδευμένας. Ἐν Εὐρώπῃ τὸ ἄτομον, ἐνῶ εἶνε ἀνίσχυρον νὰ ἐπιβάλλῃ αὐθαιρέτως τὴν θέλησίν του, αἱ ἀξιώσεις αὐτοῦ εἶναι σεβασταὶ (σχετικῶς πάντοτε)»²¹⁷ — Στὴν ἀναγγελίᾳ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «Ἐργάτη» τῆς Σμύρνης σημειώνεται ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν «διδασκαλίαν» τῶν ἐργατῶν: «σκοπὸς εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν ἐργατικῶν μας τάξεων, ἡ διδασκαλία αὐτῶν καὶ ἡ ἐξύψωσις τοῦ ἠθικοῦ των» καὶ χρησιμοποιοῦνται οἱ ἐκφράσεις «ἐκπολιτιστικὴ δύναμη» καὶ «προοδευτικὴ ἐπίδραση»²¹⁸. Ὁ Δ. Κοτζαμάνης, διευθυντὴς τοῦ «Ἐργάτη» τῆς Σμύρνης —μετὰ τὴν διακοπὴ τῆς ἐκδόσεώς του— κατηγορεῖ τὸν Δρακούλη τὸ 1910, ὅτι δὲν προσέφερε τὰ χρήματα «διὰ τὴν ἰδρυσιν Συνεργατικῆς —ὅπως συμβαίνει τοῦτο εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης»²¹⁹ ἐκφράζοντας μιὰ διαδεδομένη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συμπάθεια γιὰ τοὺς συνεταιρισμοὺς παραγωγῆς, καταναλώσεως κτλ. Εἶναι τέλος χαρακτηριστικὸ ἓνα κείμενο τοῦ Ζήση Σακελλαρίου δημοσιευμένο στὴν ἐφημερίδα «Μέλλον» τὸ 1908 μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἀληθὴς πολιτισμός»: «Μιὰ παροιμία λέγει: Δεῖξε μου ποῖον συναναστρέφεσαι, νὰ σοῦ εἰπῶ ποιὸς εἶσαι. Κατ' ἀκολουθίαν περὶ πολιτισμοῦ προκειμένου δύναται τις νὰ εἴπῃ: Δεῖξε μου τὴν σοσιαλιστικὴν κίνησιν

216. Βλ. Κωστῆς Μοσχῶφ, *Εἰσαγωγικά στὴν ἱστορίαν τοῦ κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξης*, Θεσσαλονίκη 1979, 184.

217. Πλάτων Δρακούλης, *Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ ἐργάτου*, Ἀθήνα 1893, 43. Παρόμοιες σχετικὰ μὲ τὴν Εὐρώπῃ ἦσαν καὶ οἱ ἀπόψεις τοῦ Σταύρου Καλλέργη, βλ. Κ. Μοσχῶφ, *ὁ.π.*, 192· πβλ. καὶ Γ. Β. Λεονταρίτης, *ὁ.π.*, 20-23, πού ἀναφέρεται καὶ στοὺς δύο.

218. Βλ. «Ἡμερησίαν Σμύρνης» 6 Αὐγούστου 1908. Ἡ ἴδια ἀντίληψις ὑπάρχει καὶ στὶς διακηρύξεις τοῦ Δρακούλη σχετικὰ μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐργατῶν: «Ἄπαξ οἱ ἐργάται στέργουσι νὰ διαφωτίζωνται, πέποιθα ὅτι εἰλικρινεῖς καὶ νοήμονες διερμηνεῖς τῶν συμφερόντων τοῦ ἐργάτου δὲν θὰ λείψωσιν», βλ. *Ἐρευνα*, τόμος Γ', τευχ. Α' Ἰαν. 1908, 7. Τὴν ἀποψὴ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐκπαίδευσθης τῶν ἐργατῶν, ὥστε νὰ συνειδητοποιήσουν τὰ δικαιώματά τους ὑπογραμμίζει τὸ 1914 καὶ ὁ Στ. Καλλέργης, βλ. Μ. Δημητρίου, *ὁ.π.*, 171. Ὁ Γεώργιος Σκληρὸς, πού ἐντάσσεται σὲ ἄλλη θεωρητικὴ παράδοση ἔγραφε τὸ 1908 «Ναί, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λαοῦ, τοῦ πλήθους εἶναι ἀπὸ τὴν ἀποψὴ τοῦ μαρξισμού, ἡ μόνη προοδευτικὴ ἐκπολιτιστικὴ δράσις τῶν εἰλικρινῶν, εὐγενῶν, συνειδητῶν μελῶν τῆς κοινωνίας», βλ. Ρένα Σταυρίδου-Πατρίκιου, *Ὁ Γ. Σκληρὸς στὴν Αἴγυπτον. Σοσιαλισμός, δημοτικισμός καὶ μεταρρύθμιση*, Ἀθήνα 1988, 55.

219. Βλ. *Νουμάς* ἀρ. 405, 19 τοῦ Σεπτεμβρίου 1910, 107. Ὡς πρὸς τὶς ιδέες τοῦ συνεργατισμοῦ πρέπει νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι τὴν ἐποχὴ αὕτῃ ἄρχισαν νὰ διαδίδονται εὐρέως οἱ σχετικὲς ἀπόψεις τοῦ Charles Gide, βλ. Ἄ. Λιάκος, «Ἀπὸ κράτος φύλαξ εἰς κράτος πρόνοια», *ὁ.π.*, 171.

τόπου τινός νά σοῦ εἰπῶ τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ του [...] Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς στηρίζεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν αἰσθημάτων τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἄς ρίψωμεν ἐν βλέμμα περὶ ἡμᾶς καὶ ἄς ἐξετάσωμεν ἐὰν ἔχωμεν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως νὰ ἐπιδείξωμεν σημεῖα προόδου. Θέλομεν παρατηρήσει μετὰ θλίψεως ὅτι παρὰ τὰ ἐκάστοτε ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν διατυμπανιζόμενα περὶ τῆς προόδου ἡμῶν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ ἔχει εἰσχωρήσει καὶ ἀναπτυχθῆ ἓνα εἶδος ἀπαισίου ὕλισμου ἓνας ὑπερεγωϊσμός καὶ ὑπερατομικισμός ὁ ὁποῖος δὲν συνάδει ποσῶς πρὸς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου ἥτοι πρὸς τὸν ἐξ ἀνθρωπισμὸν καὶ τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν»²²⁰.

Παρὰ τὸ γεγονός ὅμως, ὅτι δὲν παρουσιάζονται ἰδιαίτερες διαφορὲς ὡς πρὸς τὴν σοσιαλιστικὴ γλώσσα τῆς ἐποχῆς, δὲν μπορεῖ νὰ ἀγνοήσῃ κανεὶς τὶς ὁμοιότητες τῶν ἀπόψεων καὶ τῆς γλώσσας τοῦ « Ἐργάτη-Λαοῦ » μὲ ἀντίστοιχες ἀπόψεις τοῦ Ἀλ. Παπαναστασίου καὶ τοῦ Σπ. Θεοδωρόπουλου, κάτι ποὺ διαπιστώθηκε καὶ γιὰ τὶς ἀπόψεις τῇ ἐφημερίδας σχετικὰ μὲ τὸν πόλεμο. Οἱ ὁμοιότητες ὀφείλονται στὴν ἄμεση σχέση τῆς ἐφημερίδας μὲ τὸ ΕΚΑ καὶ τὴν ἐφημερίδα «Λαὸς» τῆς Ἀθήνας, τῶν ὁποίων πρωτεργάτης εἶναι ὁ δεύτερος, καὶ συνεργάτης στὴν ἐφημερίδα ὁ πρῶτος.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ εὐρεία ἔννοια τῆς λέξης «ἐργάτης» εἶναι ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἐπιδοκιμάζει ὁ Παπαναστασίος στὸν «Λαὸ» τῆς Ἀθήνας²²¹. Οἱ ἀντιλήψεις ἐπίσης γιὰ τοὺς συνεταιρισμοὺς ὡς μέσο γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς συνείδησης τῶν ἀνθρώπων προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους, ἀφοῦ ἡ ἴδρυση «συνεργατικῶν ἐταιρειῶν ἐργασίας, παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως, πιστώσεως» ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ ἄρθρα τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ΕΚΑ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Σπ. Θεοδωρόπουλου στὰ ἐγκαίνια τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1911, ὅπου τονίζει τὰ οἰκονομικὰ ἀλλὰ καὶ τὰ «ἠθικὰ» πλεονεκτήματα τῆς ὀργάνωσης αὐτοῦ τοῦ τύπου²²². Ἐχει διαπιστωθεῖ ἐπίσης, ὅτι ὁ Παπαναστασίος γινώριζε τοὺς σχετικoὺς ἀγγλικoὺς προβληματισμούς²²³. Ὅσο γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργάνωσης, εἶναι γνωστὲς

220. Διονύσιος Κόκκινος (ἐκδ.), «Μέλλον», ἀρ. 5, 14-27 Δεκ. 1908. Τὰ παραδείγματα μποροῦν νὰ πολλαπλασιασθοῦν, βλ. καὶ Παναγιώτης Νοῦτσος, *Ἡ σοσιαλιστικὴ σκέψις στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ 1875 ὡς τὸ 1974*, τ. Α', *Οἱ σοσιαλιστὲς διανοούμενοι καὶ ἡ πολιτικὴ λειτουργία τῆς πρώιμης κοινωνικῆς κριτικῆς (1875-1907)*, Ἀθήνα 1990, ὅταν ἔχουν συναχθεῖ ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ κείμενα.

221. «Λαὸς» 29 Μαρτ. 1914. Ἀναδημοσιεύεται στό: Ἀλ. Παπαναστασίου, *δ.π.*, 198.

222. «Παναθηναϊα», *δ.π.*, 199.

223. Ἀλέξανδρος-Ἀνδρέας Κύρτης, «Ὁ Ἀλ. Παπαναστασίος καὶ οἱ θεωρίες κοινωνικῆς μεταρρύθμισης τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα», *Τὰ Ἱστορικὰ τ.χ.* 9, 1988, 347-349. Τὸ ἄρθρο δημοσιεύεται καὶ στό: Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου, *Οἱ κοινωνικὲς, οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἀπόψεις του*, *δ.π.*, 63-77.

οἱ σχετικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Σπ. Θεοδωρόπουλου²²⁴. Οἱ χριστιανοσοσιαλιστικὲς ἐπιδράσεις ἐξ ἄλλου, ποὺ ἐντοπίζονται στὸν «Ἐργάτη-Λαό», θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν πάλι στὸν κύκλο τοῦ «Λαοῦ» τῆς Ἀθήνας. Σὲ ἓνα ἄρθρο τοῦ Ἀλ. Παπαναστασίου ἐκεῖ μὲ τὸν τίτλο *Χριστιανισμός καὶ Σοσιαλισμός* διαβάζουμε μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεταβολῆς καὶ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν [τῶν ἀγώνων δηλαδὴ τῆς ἐργατικῆς τάξεως] ἀνακαλύπτεται, ὅτι τὸ ἀληθὲς Χριστιανικὸν πνεῦμα εἶναι ἀσυμβίβαστον μὲ τὸν ἰσχύοντα κοινωνικὸν ὀργανισμόν, τὸν εὐνοοῦντα τὰς ἀδικίας, καὶ ἀρχίζει καὶ ἡ ἐκκλησία, δηλαδὴ ὁ κλῆρος νὰ τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν»²²⁵.

Ἡ ἔννοια τῆς ἐργατικῆς ἀλληλεγγύης χρησιμοποιεῖται ἐπίσης συχνὰ στὸν «Λαό» τῆς Ἀθήνας²²⁶, ἐνῶ ὁ Παπαναστασίου μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐκδοση τοῦ *Λαοῦ* γράφει γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν: «Τὰ προσωπικὰ ζητήματα, τὰ πάθη, αἱ ἀντιλήψεις πρέπει νὰ ξεχασθοῦν. Τὰ πρόσωπα πρέπει νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν ιδέαν τῆς τάξεως ὁλοκλήρου καὶ τῆς ὀργανώσεώς της»²²⁷. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἔννοιες «Ἀτομισμός-Συνολισμός»²²⁸.

Τὴν ἀποψη γιὰ τὴν κοινωνικὴ παιδεία, ποὺ πρέπει νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἐργάτες, ἔννοια κλειδί γιὰ τὸν «Ἐργάτη-Λαό», ὑποστηρίζει καὶ ὁ Παπαναστασίου μέσα ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Λαοῦ»²²⁹. Εἶναι γνωστὸ τέλος, ὅτι τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν μόρφωση τῶν ἐργατῶν, ὥστε νὰ συναισθανθοῦν τὰ δικαιώματά τους, ὅχι μόνον ἐξέφραζε θεωρητικά, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ὑλοποιήσει μὲ τὴν ὀργάνωση διαλέξεων ὁ Σπ. Θεοδωρόπουλος²³⁰.

* *
*

Ἡ ἐφημερίδα «Ἐργάτης-Λαός» ἀποτελεῖ ἓνα καλὸ δεῖγμα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ιδέες καὶ κινήσεις γεννημένες στὴν Ἀθήνα «ἐξάγονταν» στὴν ἐπαρχία.

Ἐνας μικρὸς κύκλος ἀνθρώπων, πυρήνας τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἐφημερίδας, θέλει νὰ δημιουργήσῃ στὸ Ἡράκλειο τὶς προϋποθέσεις, ποὺ θὰ εὐνοήσουν τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργατῶν, τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσί-

224. «Παναθηναϊα», ὁ.π. Καὶ ἡ ἐφημερίδα «Λαός» προωθεῖ ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις. Τὴν ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωση τῶν «ἐργαζομένων τάξεων» εἶχαν περιλάβει στοὺς στόχους τοὺς οἱ κοινωνιολόγοι, στὰν ἴδρυν τὸ 1910 τὸ Λαϊκὸ κόμμα, βλ. Ἀλ. Παπαναστασίου, ὁ.π., 76.

225. «Λαός» 5 Ἀπρ. 1915. Βλ. τὴν ἀναδημοσίευση στό: Ἀλ. Παπαναστασίου, ὁ.π., 20.

226. «Λαός» 17 Μαΐου 1914, 6 Σεπτ. 1914 κ.τ.λ.

227. «Λαός» 29 Μαρτ. 1914. Βλ. τὴν ἀναδημοσίευση στό: Ἀλ. Παπαναστασίου, ὁ.π., 198.

228. Βλ. «Λαός» 12 Ἰουλ. 1914.

229. «Λαός» 29 Μαρτ. 1914. Βλ. τὴν ἀναδημοσίευση, στό: Ἀλ. Παπαναστασίου, ὁ.π., 197.

230. «Παναθηναϊα», ὁ.π. Βλ. καὶ «Λαός» 12 Ἰουλ. 1914.

ας και να διαδώσουν νεωτερικές αντιλήψεις για την κοινωνία. Οί ίδιοι έχουν ως πρότυπο το ΕΚΑ και την έφημερίδα του.

Ο «διδασκισμός» του «Έργατη-Λαού», που αποτελεί το πρώτο κύριο χαρακτηριστικό του, οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι απευθύνεται σε ανθρώπους, τους οποίους αγωνίζεται να πείσει, ότι έχουν δικαιώματα, που οι ίδιοι αγνοούν. Οφείλεται όμως, όπως είδαμε, και στο είδος των αντιλήψεων που ακολουθούν οι ιδεολογικοί του πατέρες στην Αθήνα. Φαίνεται πως ακολουθεί πιστά την έμμεση προτροπή του Άλ. Παπαναστασίου, ο οποίος έγραφε στις 29 Μαρτίου του 1914: «Με άλλους λόγους αί οικονομικώς ισχυρότεροι τάξεις είναι αί συντηρητικοί τάξεις, που δεν έχουν ανάγκη να εΐπουν πολλά δια να δικαιολογήσουν την άποψιν που τας συμφέρει, ενώ οι έργαται αποτελούν την επαναστατικήν τάξιν, ή οποία έχει ανάγκη διαρκούς διδασκαλίας και καθημερινής δημοσιογραφικής υποστηρίξεως δια να κατορθώση να ξεριζώση παλαιάς προλήψεις και συνηθείας, να πείση τους άλλους περι του δικαίου της, να ενισχυθῇ ή ίδια εις τους άγῶνας και τας προσπάθειάς της. Δι' αυτόν τόν λόγον εις όλα τά μέρη, όπου υπάρχει κάπως σοβαρά έργατική κίνησις, έχουν οι έργαται τά ιδιαίτερα δημοσιογραφικά τους όργανα. Και εδώ ή έργατική κίνησις, δεν οφείλει ολίγα εις φύλλα έργατικά, τά οποία εξέδόθησαν κατά καιρούς και ώφείλοντο εις τας φιλοτίμους προσπάθειάς ολίγων ατόμων [...] Το έργον που έχει να επιτελέση δεν είναι βεβαίως εύκολον. Έχει να διαφωτίση αυτούς τους ίδιους έργατας περι του συμφέροντός των, να τους δημιουργήση πραγματικήν έργατικήν συνείδησιν, να τους καθοδηγήση εις την επαγγελματικήν των όργάνωσιν, εις τους επαγγελματικούς των άγῶνας και να τους βοηθήση εις τας προσπάθειάς των προς εφαρμογήν και τελειοποίησιν της έργατικής νομοθεσίας»²³¹. Ός προς την υποδοχή πάντως των ιδεών, που προσπαθοῦσε να προωθήσει ή έφημερίδα παρουσιάζει ενδιαφέρον ή στάση της φιλοβενιζελικής «Ν. Έφημερίδας» απέναντί της και ιδιαίτερα ή έμφανής ενόχλησή της από το γεγονός, ότι ο συντάκτης του «Έργατη-Λαού» είναι διανοούμενος. Διαβάζουμε π.χ.: «Μπράβο κύριε Δικηγόρε! Καλά τά καταφέρνεις που να μη βασκαθῇς! Όστε μιὰ έφημερίδα υποστηρίζουσα ένα κόμμα χωρίζει τόν λαόν; Έτσι βρίσκεις στα συγγράμματα που διαβάζεις εύφυστατε; [...] Σε νοιώσαμε κύριε σοφέ, με τας ώραίās πολιτικές γνώμας»²³². Άλλοῦ είρωνεύεται εκφράσεις της έφημερίδας θεωρώντας τες φυσικές «λόγω της γειτνιασεώς της εις τόν κύκλον των έπιστημονικών ομάδων»²³³.

Έκτός από τόν «διδασκισμό», το δεύτερο κύριο χαρακτηριστικό του «Έργατη-Λαού» είναι ή άτολμία με την οποία ακολουθεί το πρότυπό του, άτολμία,

231. Βλ. την σημείωση 228.

232. «Ν. Έφημερίς» 1 Ίουλ. 1915. Άπευθυνόμενη προς τόν Κόντο χρησιμοποιεί συχνά τόν χαρακτηρισμό «σοφός».

233. Ό.π., 17 Ίαν. 1915.

ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ χαρακτηρίσουμε «ἐπαρχιωτισμό».

Παίζοντας οὐσιαστικά τὸ ρόλο τοῦ «φερεφώνου», ἡ ἐφημερίδα, προσπαθεῖ νὰ μιμηθεῖ τὸ πρότυπο τῆς χρησιμοποιώντας ἀκόμα καὶ τὶς ἴδιες ἐκφράσεις μερικὲς φορές. Προσαρμοζόμενη ὅμως στὶς «ἐπαρχιακὲς» συνθήκες ἀναγκάζεται νὰ διαφοροποιεῖται· γιὰ νὰ γίνουν κατανοητὲς καὶ συμπαθεῖς οἱ ἰδέες, τὶς ὁποῖες προωθεῖ, πρέπει νὰ ἐκφράζονται στὴ γλώσσα ποὺ μιλοῦν οἱ ὑποψήφιοι ἀποδέκτες τους. Ἐτσι τὸ ὕφος τῆς εἶναι ἐκλαϊκευτικό, ἀναλυτικὸ περισσότερο, παρὰ δογματικὰ θεωρητικό. Στὰ θεωρητικὰ τῆς ἄρθρα εἶναι ἐμφανὲς ἡ προσπάθεια νὰ ἐκτίθενται οἱ ἀπόψεις μὲ αὐστηρὸ ἐπαγωγικὸ τρόπο, χωρὶς λογικὰ κενά, ὅπως εἶναι ἐμφανὲς ἐπίσης ἡ τάση νὰ παρουσιάζονται ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ τρέχουσες ἀπόψεις, παρ' ὅλο ποὺ δείχνει συνήθως τὴν προτίμησή της γιὰ μιὰ. Στὰ περιεχόμενά της περιλαμβάνει ὅ,τι θὰ ἐνδιέφερε ἕναν ὁποιονδήποτε ἀναγνώστη στὸ Ἡράκλειο καὶ ὄχι μόνον τὸν προὐδεασμένο, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν «Λαό» τῆς Ἀθήνας. Τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ τοπικὰ θέματα ἐπίσης εἶναι χαρακτηριστικό. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἐνοχλεῖ, ὅπως εἶδαμε, τὴν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει «παραγεμίσματα» πολλὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ «Ἐργάτη-Λαοῦ». Τὸ ὕφος του ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι ποτὲ ἐπιθετικὸ καὶ προκλητικό, ὅπως συχνὰ παρατηροῦμε νὰ συμβαίνει στὴν ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα.

Ἐνα ἄλλο στοιχεῖο ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ἐφημερίδας εἶναι ἡ ἐπιρροή τῆς τοπικῆς ἱστορικῆς παράδοσης στὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζει τὴν ριζοσπαστικὴ τῆς διάθεση ἢ ὁμάδα τοῦ Ἡρακλείου. Ἡ παράδοση τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων εἶναι ἔντονη. Εἶδαμε ὅτι ὁ Ἐμμ. Κακουδάκης ἦταν ἀπὸ τὸ 1911 δραστήριο μέλος τοῦ πατριωτικοῦ σκοπευτικοῦ συλλόγου «Ἐθνικὸν Λάβαρον», οἱ ἀνακοινώσεις τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται συστηματικὰ στὴν ἐφημερίδα. Εἶδαμε ἐπίσης τὴν εὐαισθησία, ποὺ δείχνει ἡ ἐφημερίδα γιὰ τοὺς ἀποστρατευμένους τῶν προηγούμενων ἐθνικῶν ἀγώνων. Εἶναι γενικὰ δύσκολο τὴν περίοδο αὐτὴ νὰ διακριθεῖ τὸ ἐθνικὸ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ στοιχεῖο. Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ σημαντικότερος ἐκπρόσωπος τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν στὴν Κρήτη τὰ προηγούμενα χρόνια, ὁ Στ. Καλλέργης, συμμετέχει στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1897 στὴν πατρίδα του, ἐνῶ τὸ 1912 συντάσσει ἐκκλήση γιὰ τὴν ἔνωση τῆς Κρήτης μὲ τὴν Ἑλλάδα²³⁴.

Δέκα χρόνια περίπου ἀργότερα, τὸ 1923, ὁ Ἐμμ. Κακουδάκης μὲ τὴν «Φωνὴ τοῦ Ἐφέδρου» θὰ ἐκφράσει τὴν ὀργὴ τῶν στρατιωτῶν, ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ μικρασιατικὸ μέτωπο μετὰ τὴν καταστροφή. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα, ὅπως ὁ «Ἐργάτης-Λαός», ἀμφισβητεῖ τὴν κοινωνία, δὲν χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ πείσει τοὺς ἀναγνώστες της. Ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταστροφὴ λειτούργησαν καταλυτικὰ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ὅρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους διαδίδονται οἱ ριζοσπαστικὲς ἰδέες. Ἡ ἀποσπασματικὴ, ἀτομικὴ καὶ περιορι-

234. Βλ. Γ. Κορδάτος, *δ.π.*, 95, 97 καὶ Μ. Δημητρίου, *δ.π.*, 164 καὶ 169-170.

σμένη στους λίγους κοινωνική κριτική τῶν ἀρχῶν τοῦ αἵωνα, πού δὲν ἐκφράστηκε ποτὲ μέσα ἀπὸ ἓνα ἐνιαῖο σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα, ἔχει μεταβληθεῖ τώρα σὲ μαζικὸ κίνημα, τὸ κίνημα τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ αὐξηθεῖ ἡ ἐπιρροή τοῦ πρόσφατα ἰδρυμένου ΚΚΕ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1

φφ. ἀρ. 18-21 (5, 12, 19 καὶ 25 Δεκ. 1914)

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΡΟΣ ΛΥΣΙΝ

Ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια — ἤμην ἀκόμη μαθητὴς τοῦ Ἑλλήν. σχολείου — μοῦ ἐγεννήθη ἡ ἐξῆς ἀπορία: Διατί εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔρχονται τινὲς μὲν ἔχοντες ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένην ὑπὲρ ἑαυτῶν, τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ πλοῦτου ἄλλοι δὲ τουναντίον τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα;

Ἡ νεαρά μου φαντασία δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ εὕρῃ πρόχειρον τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου. Οἱ διὰ τῆς ἐπιμελείας των, τῆς ἐργασίας των, καὶ τῆς ἱκανότητός των ἀποκτήσαντες περιουσίαν τινά, φυσικὸν καὶ δίκαιον, εἶναι ἔλεγον, νὰ καταλίπωσι ταύτην ἀποθνήσκοντες εἰς τὰ τέκνα των, τὰ ὅποια γεννῶνται αὐτῶς οἱ εὐνοούμενοι τῆς τύχης. Καὶ τὰνάπαλιν, οἱ ὀκνηροί, οἱ ἀνίκανοι, οἱ μὴ ἀποκτήσαντες ποτὲ περιουσίαν ἢ ἀνοήτως σπαταλήσαντες τὴν καταλειφθεῖσαν αὐτοῖς ἀπὸ ἄλλους, λογικὸν εἶναι, καὶ οὗτοι ἀποθνήσκοντες νὰ καταλίπωσιν εἰς τὰ τέκνα των τὴν ἰδίαν δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα. Μήπως δὲν διδάσκει καὶ ἡ Γραφή, ἥν τότε ἐμελέτων, ὅτι «ἀμαρτίαι γονέων, παιδεύουσι τέκνα»;

Κατὰ τὴν ἀπλὴν ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦκὴν ταύτην ἐξήγησιν, ἡ μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν, Πληβείων καὶ Πατρικίων, ἔρις, ἡ παλαιὰ ὅσον καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶχε καμμίαν ἄλλην ἀφορμὴν, ἢ τὸν φθόνον, αἶσθημα φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, μὴ ἀνεχόμενον τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πλησίον, ἀδιαφώρας ἔαν αὕτη συνίσταται εἰς τὴν εὐγένειαν ἢ τὸν πλοῦτον, τὴν διανοητικὴν ἢ σωματικὴν ἱκανότητα.

Ἀλλ' εἶναι πράγματι τοῦτο φυσικὸν λογικὸν καὶ δίκαιον;

Τὴν περὶ τούτου ἀφελῆ μου πίστιν ἐκλόνιζον μικρὸν κατὰ μικρὸν πρόχειροί τινες ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου παρατηρήσεις. Παρετήρουν δηλονότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἄνθρωποι τινες γεννώμενοι πλούσιοι, διεσκόρπιζον ἐν ἀσωταίαις καὶ ἀνομίαις τὴν ἀκόπως κτωμένην περιουσίαν ἢ ὄντες

ἀνίκανοι νὰ καταστήσωσι ταύτην παραγωγικωτέραν, περιωρίζοντο νὰ τὴν διατηρῶσιν, οἷαν τὴν παρέλαβον. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐβλεπον ἄλλους φέροντας ἐν ἑαυτοῖς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς προόδου, ἀλλ' ἀπαντῶντας εἰς ἑκαστον βῆμα των, ἀνυπέρβλητον πρόσκομμα, τὴν ἑλλειψίν των μέσων τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν των. Ἀμφότεραι αἱ κλάσεις αὗται εἶναι ἀνυπολόγιστως ἐπιζήμιοι εἰς τὴν Κοινωνίαν ἀποτελοῦσαι δύο τάξεις ἀληθῶς παρασίτων, μὴ ἐργαζομένων σχεδὸν των μὲν λόγῳ ἑλλείψεως τῶν μέσων, ὅπερ ἀποθαρρύνει αὐτούς, τῶν δέ, διότι δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῶσι, ὅπερ ὑπνωτίζει καὶ ἀποχαυνώνει αὐτούς.

Ἵπάρχει βεβαίως καὶ τρίτη τάξις ἀνθρώπων, ἡ τάξις τῶν κτησαμένων ἅμα τῇ γεννήσει τῶν περιουσίαν, ἀλλ' ἐχόντων καὶ ἰδίαν ἱκανότητα ὅπως τιμίως ἐπαυξήσωσι ταύτην, ἢ τοῦλάχιστον χρησιμοποiewσιν αὐτὴν ἐπωφελῶς διὰ τὴν Κοινωνίαν, ἢ ἐπιτυχόντων δι' ἐνδελεχοῦς καὶ τιμίας ἐργασίας ν' ἀποκτήσωσιν, ἄνευ βλάβης τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, περιουσίαν, ἣς γεννώμενοι ἦσαν ἐστερημένοι. Ἀλλ' ἡ τάξις αὕτη ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν, μὴ δυναμένην νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ.

Κατανομή λοιπὸν τοῦ πλοῦτου διενεργουμένη κατὰ τρόπον παρακωλύοντα τὴν παραγωγὴν, ἀντὶ νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν καὶ ἄλλως ἀνεπαρκῆ ποσότητα τῶν ἀναγκαίων πρὸς πληρῶσιν τῶν ἀναγκῶν ἀγαθῶν δὲν δύναται σοβαρῶς νὰ ὑποστηρίχθῃ ὅτι ἔχει λογικὴν τὴν βάσιν.

Ἀλλ' οὔτε ἐπὶ φυσικῆς βάσεως στηρίζεται αὕτη. Διότι ἡ φύσις ἀναγνωρίζει εἰς ἑκαστον ἄνθρωπον, ἥσαν δικαίωμα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, οἷον ὁ ἀήρ, τὸ ὕδωρ, ὁ ἥλιος κλπ. Ἀνεξήγητον ἐπομένως ἀποβαίνει, καὶ ἀφύσικον εἶναι πῶς ἡ γῆ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐπίσης ἐν τῶν ἀγαθῶν τῆς φύσεως, ἀπέμεινεν ὁ

κλήρος ώρισμένων προσώπων, ενώ άλλοι είναι έντελώς έστερημένοι αυτής. Η σήμερον λοιπόν παρατηρουμένη οικονομική ανισότης δέν είναι φυσική, αλλά τεχνητή, άπορρέουσα από σκόπιμον κοινωνικήν όργάνωσιν, και μη έχουσα καμμίαν αναλογίαν προς την άξίαν και την ικανότητά, ούτε και προς την καταβαλλομένην εργασίαν. Κατά την πικράν μάλιστα παρατήρησιν του Stouart Mill, όσω κοπιωδεστέρα είναι ή εργασία, τόσω μετριωτέρα είναι ή ανταμοιβή της, μέχρι του βαθμού καθ' όν ή σκληροτέρα εργασία μόλις έπαρκεί διά τας άπαραιτήτους ανάγκας της ζωής.

Άλλά πού λοιπόν έρείδεται τό δικαίωμα της ιδιοκτησίας; Έπί του δικαίου; Βεβαίως όχι διότι ό,τι δέν είναι φυσικόν και λογικόν, δέν δύναται νά είναι και δικαίον. Και τίς θά έτόλμα νά υποστηρίξη σοβαρώς, ότι είναι δικαίον, οί μόν νά έχωσι όλας τας απολαύσεις της ζωής ύγείαν κατά τό δυνατόν, έξησφαλισμένην, παράτασιν του βίου κατά τό δυνατόν επίσης, ανεξαρτησίαν, και δύναμιν δεσποτικήν, οίαν είχαν άλλοτε ή τάξις των ευγενών, οί δέ τούναντιον την διηνεκή άσθένειαν, τόν πρόωρον θάνατον, την ανάγκην της καταφυγής εις τό έγκλημα, έν άλλαις λέξεσι την δυστυχίαν και την αθλιότητά; Κατά την τελευταίαν στατιστικήν της πόλεως των Παρισίων ή θνησιμότης ή όποία υπεβιβάσθη εις 10 έπί τοίς χιλίοις εις τά πλούσια διαμερίσματα των Ήλυσιών Πεδίων και της Άψίδος του Θριάμβου, είναι 43 έπί τοίς 1000 εις τά πτωχά διαμερίσματα της Monparnasse κλπ. Εις τό Λονδίνον ή δυσαναλογία είναι ακόμη μεγαλύτερα κυμαινόμενη από 11% και 50%.

Ό,τι όμως δέν είναι λογικόν και δικαίον δύναται νά είναι νόμιμον. Πράγματι δέ τό δικαίωμα της ιδιοκτησίας στηρίζεται έπί του Νόμου, ό όποιος καθιέρωσε και εκύρωσε την κατά την εμφάνισίν του ύφισταμένην πραγματικήν κατάστασιν, άδιαφορήσας αν οί κατέχοντες, κατείχον εκ κλοπής υπό τας ποικίλας αυτής μορφάς, ή εκ τύχης, παιγνίου, λαχείου κλπ. ή και εκ της εργασίας και ικανότητός των. Ποία δέ είναι ή δικαιολογική βάση του μη έπί του δικαίου και της λογικής έρειδομένου Νόμου τούτου; Οί υπέρμαχοι της ιδιωτικής κτήσεως όμοφώνως προβάλλουν τό Κοινωνικόν συμφέρον. Κατά τούτους ή οικονομική ανισότης, ώθούσα τούς ανθρώπους, από της βάσεως μέχρι της κορυφής της κοινωνικής κλίμακος, προς τά έμπρός, προς την πάντοτε

έλπιζομένην προαγωγήν, ενεργεί περισσότερον ακόμη και από τας εκάστοτε παρουσιαζομένας ανάγκας του βίου ως κέντρον της παραγωγής. Πράγματι δέ ή εκ της ιστορίας πείρα μάς δεικνύει ότι, έως τώρα τουλάχιστον, ή ιδιωτική κτήσις είναι δραστικόν ελατήριον της παραγωγής. Υπάρχουν βεβαίως και παραδείγματα, καθ' ή άτομική κτήσις αντιμάχεται προς τό Κοινόν συμφέρον, ως τό ιδιοκτήτον δάσος π.χ. τό όποιον ό κύριος έχει συμφέρον νά κόψη και νά εκμεταλλευθής, ενώ ή Κοινωνία έχει συμφέρον νά διατηρηθής αλώβητον, αλλά τούτο άποτελεί εξαίρεσιν.

Κατά την γνώμην ταύτην ό ιδιοκτήτης πράγματός τινος, δέν είναι ιδιοκτήτης δι' εαυτόν, αλλά διά την Κοινωνίαν και κατ' άκολουθίαν ή ιδιοκτησία δέν είναι ή δημόσιον ύπουργημα. Πάν άτομον λοιπόν ενεργούν την δημοσίαν αυτήν υπηρεσίαν, χύνει άπαύστως διά της πωλήσεως των προϊόντων του, ή της μισθώσεως των υπηρεσιών του, διαφόρους αξίας εις τόν χείμαρρον της κυκλοφορίας, άφ' ου επίσης άπαύστως άντλεί, υπό μορφήν διαφόρων προσόδων άλλας αξίας.

Έγείρεται όμως άμέσως τό έρώτημα: Άπό τόν χείμαρρον αυτόν, άντλεί εκάστος αξίαν ισοδύναμον, προς εκείνην, ήν έχρυσεν εις αυτόν; Δυσκόλως θά ήδυνάτο τις νά τό πιστεύσῃ. Άς λάβωμεν ως παράδειγμα ένα όδοκαθαριστήν, ό όποιος πληρώνεται 1-1 1/2 δραχ. καθ' ήμέραν, εργαζόμενος διά την ύγείαν της Κοινωνίας, και ένα πυγμαχόν έν Άγγλίᾳ πληρωνόμενον 60.000 δραχ. διά μίαν πάλην, διαρκείας 5-10 λεπτών, ή ένα τενόρον, πληρωνόμενον 30-40.000 δρ. διά μίαν μόνην συναυλίαν.

Εις ταύτα οί θιασώται της σημερινής κοινωνικής οργάνωσεως αντιτείνουν ότι, ό καλύτερος κριτής διά νά κρίνη την ύφ' εκάστου εις τό κοινόν προσφερομένην εργασίαν είναι ή καταναλωτής-Κοινωνία. Άφού δέ αυτή συναινεί νά πληρώνη 100 χιλ. φορές άκριβώτερον την εργασίαν του πυγμαχού από την του όδοκαθαριστού, τούτο σημαίνει ότι ό πρώτος αποδίδει αυτή εργασίαν 100 χιλ. φορές μεγαλύτεραν ή σπουδαιοτέραν από τόν δεύτερον.

Είναι τούτο άκριβές; Άναντιρρήτως όχι. Διότι Κοινωνία αποδίδουσα μεγάλην αξίαν εις πράξεις παρεχούσας στιγμιαίαν και πολλάκις αν όχι ανήθικον, πάντως όμως έστερημένην ήθικής, ήδονής, άνεχομένης δ' άφ' ετέρου ν' αποθνή-

σκωσιν τῆς πείνης σπουδαῖοι ἐφευρέται καὶ εὐεργέται αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καλὸς καὶ δίκαιος κριτής. Τὸ ὑπὸ τοιαύτας δ' ἀντιλήψεις δημιουργηθὲν Κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, σαθρὰς ἔχον τὰς βάσεις καὶ μοναδικὸν στήριγμα τὸν Νόμον, δὲν δύναται ἢ νὰ καταρρεύσῃ παταγωδῶς καὶ θὰ καταρρεύσῃ τάχιον ἢ βράδιον. Διότι τὸ ὑπαγορεύει ἡ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἐπιβάλλει ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Δικαιοσύνη. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐγείρεται ἕτερον ζήτημα. Κατὰ τὴν μέλλουσαν νὰ διοργανωθῇ Κοινωνίαν τίνι τρόπῳ θὰ διενεργηθῇ ἡ κατανομή τῶν ἀγαθῶν τῆς φύσεως; Θὰ ἀντλή ἕκαστος ἀπὸ τὸν κοινὸν πῖθον, ἀναλόγως τῆς εἰς τὸ Κοινὸν καταβαλλομένης ἐργασίας του; ἢ ἀναλόγως τῆς ἀξίας του; ἢ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του; ἢ ἴσου μέρους ἕκαστος;

Ζητήματα τοσαύτης σπουδαιότητος δὲν δύνανται βεβαίως νὰ ἐρευνηθῶσι εἰς τὰ στενὰ ὅρια ἐφημερίδος. Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς περιοριζόμεθα νὰ δώσωμεν ἀπλῶς πενιχρὰν τινὰ εἰκόνα τῆς ἀξίας ἐκάστου τῶν θεωριῶν τούτων.

Ὡς πρὸς τὴν κατ' ἴσον διανομὴν παρατηροῦμεν ὅτι ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἤδη παλαιὰ μὴ θεραπευομένη σήμερον οὔτε ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν-σοσιαλιστῶν, παρὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν, ἧς τυγχάνει παρὰ τῷ λαῷ καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, λόγῳ τοῦ δυσεφαρμοστοῦ αὐτῆς ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς περιοδικῆς ἀνανεώσεως τῆς διανομῆς, ἣν μοιραίως θὰ συνεπήγετο ἀφ' ἐτέρου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θεωρία τῆς ὑφ' ἐκάστου ἀντλήσεως ἀπὸ τὸν κοινὸν πῖθον, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του, θεωρία ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς ἀναρχικῆς Σχολῆς, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον δυσεφάρμοστος παρὰ τὴν γοητείαν ἣν ἀσκεῖ, καὶ τὸν δელεαστικὸν σκοπὸν ὃν ἐπιδιώκει. Διότι προϋποθέτει ἀφ' ἐνός μὲν, ἀπεριόριστον τὴν ποσότητα τῶν ἀγαθῶν, διὰ ν' ἀντλή ἕκαστος κατὰ τὰς ἀνάγκας του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δυστυχῶς δὲν συμβαίνει, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐξουσίαν ἰσχυρὰν ἐπιφορτισμένην νὰ δίδῃ εἰς ἕκαστον, τὸ κατὰ τὰς ἀνάγκας μερίδιόν του, ὅπως ὁ οἰκογενειάρχης διαμοιράζει τὸ σιτηρέσιον εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλ' ἡ Σχολὴ αὕτη ἔχουσα πρόγραμμα τὴν ρῆσιν, «Οὐτε Θεὸς οὔτε Κύριος», ἐπιδιώκει πρὸ παντὸς τὴν κατάργησιν πάσης ἐξουσίας. Ἡ τρίτη θεωρία τῆς ἀπονομῆς τοῦ πλούτου εἰς ἕκαστον ἀναλόγως τῆς ἀξίας του καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ζητεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ὑφι-

σταμένην σήμερον τεχνικὴν ἀνισότητα, διὰ τῆς φυσικῆς τοιαύτης, διὰ τῆς ἀνισότητος δηλονότι τῆς ἀπορροῦσης ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν. Ἡ Σχολὴ αὕτη, ὡς πρόγραμμα ἔχει τὴν κατάργησιν τῆς κληρονομίας, διατεινομένη ὅτι ἀφοῦ ἡ ἰδιωτικὴ κτῆσις εἶναι δημόσιον ὑποῦργημα κατὰ τοὺς θιασώτας αὐτῆς, εἶναι ὅλος ἄτοπος ἡ διὰ τῆς κληρονομίας μεταβίβασις αὐτῆς, εἰς οὓς θέλει, ἢ τεκμαίρεται ὅτι θέλει ὁ ἐνασκῶν τὸ λειτούργημα τοῦτο, ὅπως οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ἀνεδείκνυν τὸν διάδοχον Καίσαρα, κατ' αὐθαίρετον βούλησιν, καὶ οὐχὶ εἰς οὓς θὰ ᾔθελεν ἡ Κοινωνία, ὅπως σήμερον τὸ Κράτος ὀρίζει τὸν ἀντικαταστάτην ἐκλείποντος δημοσ. ὑπαλλήλου. Ἡ θεωρία αὕτη ἔχει ὑπὲρ ἐαυτῆς τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι αἶρει τὴν κατὰ τὸ ὑφιστάμενον σύστημα ἄδικον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν κατανομήν τοῦ πλούτου, καὶ ἀνταμείβει τὴν ἰκανότητα κατὰ τὸ προσήκον μέτρον, ἀλλὰ δὲν στερεῖται καὶ χιμαιρικῆς ἐμφανίσεως, διότι, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ἦδυνάτο νὰ εὐρεθῇ ἀσφαλὲς κριτήριον τῆς ἀξίας ὅπερ, δὲν εἶναι πολὺ εὐχέρές, διατὶ ἡ σωματικὴ ἢ διανοητικὴ ὑπεροχὴ ν' ἀποτελῇ τίτλον πρὸς λῆψιν τῆς μερίδος τοῦ λέοντος; Μήπως ἡ ὑπεροχὴ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἤδη προνόμιον, δωρηθὲν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως, περισσότερον φθονητόν, ἀπὸ τὸν ὑλικὸν πλοῦτον, ὥστε ν' ἀξιῶσι ν' ἀποστερήσωσι τούτου τοὺς ἔχοντας αὐτὸν σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνικάνους; Καὶ ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος γεννῶμενος φέρει μεθ' ἐαυτοῦ τὰ σπέρματα τῶν ἀσθενειῶν τῶν προγόνων του, δὲν φαίνεται λογικὸν ν' ἀπολαμβάνῃ καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῆς θεωρίας ταύτης δὲν αἶρεται ἡ ἀνισότης, ἀλλὰ μεταφέρεται ἐπὶ ἄλλου πεδίου; Διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον λόγον καὶ σοσιαλισταὶ τινες ἀνέχονται τὴν ἐκ διαδοχῆς κληρονομίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς κατ' εὐθείαν γραμμὴν συγγενεῖς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου. Εἰς τοῦτο δ' εὐρίσκουσι συμφώνους καὶ πολλοὺς οἰκονομistas.

Τοιαῦτά τινα ἰσχυρίζονται οἱ θαυμασταὶ τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνονται παράλογα. Εἰς ταῦτα ὅμως θὰ ἠδύνάτο τις ν' ἀντιτείνῃ ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν οὗτοι θὰ εἶχον λογικὴν ἀξίαν, ἐὰν ἐξηγάγομεν τὰ πρόσωπα μεμονομένως. Ἐὰν δὴλ. ἕκαστος ἐφύλαττε δι' ἐαυτὸν ὃ, τι ἔχει, ἢ ὃ, τι παράγει, θὰ ἦτο ὅλως ἀδιάφορον διὰ τὴν Κοινωνίαν ἐὰν τὸ α ἢ β ἀγαθόν, ἔχει ὁ Α ἢ ὁ Β, καὶ ἐὰν, τούτων ἐκλιπόντων, περιέρχεται εἰς τὸν Γ ἢ τὸν Δ. Ἀλλὰ μία

τοιαύτη υπόθεσις θά ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς πᾶσαν κοινωνικὴν ζωὴν, μὴ τυγχάνουσα ἐφαρμογῆς, οὔτε παρὰ τοῖς ἀγρίοις, τοῖς ζῶσι ἐκ τῆς ἀλειτουργίας ἢ τῆς θήρας. Ὀλόκληρος δὲ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ περιστρέφεται περὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν παραγομένων προϊόντων, ἢ τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν πρὸς ἄλλα προϊόντα ἢ ὑπηρεσίας. Γνωστοῦ δ' ὄντως ὅτι τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθὰ εἶναι ἀνεπαρκῆ πρὸς ἄνετον πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν μας, συμφέρον τῆς Κοινωνίας εἶναι νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν ποσότητα αὐτῶν δι' ἐνδελεχοῦς ἐργασίας. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, διατὶ ν' ἀφίνηται ἡ διαχειρίσις ἀντικειμένων προσωρισμένων πρὸς παραγωγὴν, εἰς σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνικάνους, ἐνῷ ἡδύναντο νὰ καταστῶσι παραγωγὰ διὰ τῆς ἱκανότητος τῶν ἐστερμημένων τούτων; Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, τῆς Κοινωνικῆς, ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος, ἡ ἐπιχειρηματολογία τῶν ὁπαδῶν τῆς ὑφισταμένης ὀργάνωσης στερεῖται πάσης σημασίας.

Ἡ ἀξίωσις τέλος τῆς κατὰ λόγον τῆς καταβαλλομένης εἰς τὸ Κοινὸν ἐργασίας, κτήσεως τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι καθιστᾷ τὴν ἐργασίαν μοναδικὸν συντελεστὴν τῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων, ἐνῷ κυρίως δὲν ἀποτελεῖ παρὰ ἐν τῶν στοιχείων αὐτῆς. Ἄλλως εἰς ἴσῃν ἐργασίαν, θὰ ἀνταπεκρίνετο ἴση ἀξία, καὶ ἔνθα ἡ ἐργασία θὰ ἦτο μηδὲν, μηδὲν ἐπίσης θὰ ἦτο καὶ ἡ ἀξία. Ἀλλὰ τοῦτο ἀναντιρρήτως δὲν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκτός ὅμως τούτου δὲν εἶνε σύμφωνον καὶ πρὸς τὴν δικαιοσύνην ν' ἀπολύῃ τις τῶν ἀγαθῶν τῆς Κοινωνίας, ἀναλόγως τοῦ καταβληθέντος χρόνου ἐργασίας, καὶ οὐχὶ τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιτευχθέντος ἀποτελέσματος.

Ἀλλὰ ποῖον λοιπὸν θὰ εἶνε τότε τὸ Κοινωνικὸν καθεστῶς, τὸ ὅποιον θὰ διαδεχθῇ τὸ ὑπάρχον; Θὰ εἶνε τολμηρὸν νὰ καθορίσῃ τις τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων. Ἀναμφισβητήτως ὅμως βάσιν στερεάν θὰ ἔχῃ τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιωτικῆς κτήσεως. Ἀλλὰ πρὸ τούτου εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ ἰδιοκτησία νὰ περιβληθῇ ποικίλας ἄλλας μορφάς, ὧν δὲν δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τινὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὥς δὲν ἡδυνάμεθα, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, νὰ φαντασθῶμεν κτήσιν ἐπὶ τῶν ποικιλοπύμων πιστωτικῶν τίτλων τῆς σήμερον, ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, οἷον τῆς φιλολογίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ λοιπῶν τῆς διανοίας προϊόντων.

Οἱ τὴν ἄμεσον κατάργησιν τῆς ἰδιωτικῆς κτήσεως ἐπιδιώκοντες δύνανται νὰ διακριθῶσι εἰς

τρεις τάξεις. α) εἰς τοὺς ἀρκουμένους εἰς μόνην τὴν κατάργησιν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων. β) εἰς τοὺς ἀξιοῦντας τὴν κατάργησιν ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια χρησιμεύουν πρὸς παραγωγὴν. γ) καὶ εἰς τοὺς ἐπεκτείνοντας αὐτὴν ἐφ' ὅλων ἐν γένει τῶν ἀντικειμένων. Ἴσως δὲ ἡ ἀνεπαισθητικὴ ἐξελισσομένη μικρὸν κατὰ μικρὸν μέλλουσα κοινωνικὴ ὀργάνωσις διέλθῃ διαδοχικῶς καὶ ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα στάδια.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τελικὸν αὐτὸ ἀποτελεσμα, τὸ ὅποιον θὰ ἔθετε τέρμα εἰς τοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῶν διαφόρων Κοινωνικῶν τάξεων τῆς σήμερον, καὶ στερεῶς θὰ ἐγεφύρωνε τὸ μεταξὺ πλουσίου καὶ Λαζάρου χάσμα, τρεῖς ὁδοὶ διανοίγονται ἐνώπιον ἡμῶν.

Α'. Ὁ Νόμος ὁ ὁποῖος δέον νὰ χρηρῆται ἀπαλλοτριώσιμα λόγῳ δημοσίας ὠφελείας, τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν τὸ Κράτος ἢ τὸ ἔθνος θὰ θελήσῃ νὰ ἐξοβελίσῃ τὴν ἰδιωτικὴν κτήσιν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάρρησιν.

Ἡ ἀπαλλοτριώσις, κατὰ τοὺς μετριοπαθεστερούς θὰ γίνῃ μετ' ἀποζημιώσεως, ἥτις ὅμως δὲν θὰ ἔχῃ τὴν μορφήν κεφαλαίου, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ κεφαλαιούχοι-εἰσοδηματίαι, θὰ ἤρχοντο ἀπλῶς ν' ἀντικαταστήσωσι τοὺς ἀποικοιμένους κεφαλαιούχους-ἰδιοκτῆτας, ὅπερ κατ' οὐδὲν θὰ ἡλλοίωने τὴν ὑφισταμένην οικονομικὴν κατάστασιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν γραμματίων καταναλώσεως, γραμματίων δηλονότι χρησίμων μόνον πρὸς ἀγορὰν καταναλωσίμων ἀντικειμένων, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐξαφανιζομένων διὰ τῆς χρήσεως, ἀπαράλλακτα, ὅπως ὁ ἄσματος, ὁ ὁποῖος δὲν φροντίζει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ ἃ ἔχει χρήματα, ἀλλὰ καταναλίσκει αὐτὰ ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἐκαστοτε ἀναγκῶν του, μέχρι πλήρους ἐξαντλήσεως αὐτῶν.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης οἱ κάτοχοι τῶν γραμματίων καταναλώσεως ἅμα τῇ ἐξαντλήσει αὐτῶν, θὰ μετέπιπτον ἀναγκαιῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπλῶν πολιτῶν, μὴ δυναμένων πλέον νὰ ζήσωσιν ἢ διὰ τῆς ἐργασίας των.

Ἄλλη μέθοδος ἀπαλλοτριώσεως, οἰκονομικωτέρα μάλιστα διὰ τὸ Κράτος, εἶνε ἡ βαθμιαία κατάργησις τῆς κληρονομίας, διὰ τῆς ἀποκληρώσεως τῆς μήπω εἰσέτι γεννηθείσης ἐπὶ παραδείγματι γενεᾶς. Οἱ σημερινοὶ δηλονότι κάτοχοι θὰ δύνανται νὰ διαθέσωσι τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν εἰς τοὺς ἀμέσως κατιόντας των, καὶ οὗτοι πάλιν εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῶν, μέχρι πλήρους ἐξαφανί-

σεως τῶν ἐν ζωῇ σήμερον εὐρισκομένων ἀτόμων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ στέρησις τῆς ἰκανότητος τοῦ διαθέτειν θὰ περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν γῆν καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ καταναλώσιμα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἕκαστος θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ κατὰ βούλησιν.

Ἀλλὰ καὶ τρίτη, βραδυτέρα μὲν, ἀλλὰ καὶ πολὺ προσδοφόρος διὰ τὸ Κράτος μέθοδος ὑπάρχει: ἡ ἐπιβολὴ φορολογίας ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν, ἡ ὅποια δέον νὰ βαίνειν αὐξάνουσα, ἐφ' ὅσον ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας κληρονόμου καὶ κληρονομουμένου εἶναι μᾶλλον μεμακρυσμένος. Τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἐκ διαθήκης κληρονομιῶν.

Ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου τοιαύτης, δίκαιον εἶνε νὰ ἰσχύουν τὰ αὐτά, ἀλλὰ, μόνον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, εἰς ἃ ὁ θάνατος ἔδωκε τὴν ζωὴν - τέκνα - ἢ ἀφ' ὧν ἔλαβεν αὐτὴν - γονεῖς - ἢ μεθ' ὧν συνεμερίσθη αὐτήν, - σύζυγος, - ἢ ἀκόμη ἐξ ἐπικεικίας καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς. Μὴ συντρεχόντων τοιούτων κληρονόμων, δίκαιον καὶ λογικὸν εἶνε ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία νὰ μὴ ἐπεκτείνεται πέραν τῶν βαθμῶν τούτων. Εἰς τοῦτο δὲ συμφωνοῦσιν, ὅχι μόνον οἱ σοσιαλισταί, ἀλλὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν οἰκονομολόγων. Ἐὰν δ' εἰσέτι δὲν καθιερώθῃ ἡ ἀρχὴ αὕτη, τοῦτο ἀποδοτέον μᾶλλον εἰς τὸν δίκαιον φόβον, ὅτι ἐὰν ἡ κληρονομία περιήρχετο εἰς τὸ Δημόσιον καὶ ἐρρίπτετο οὕτως εἰς τὸν καιάδα τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, ἡ κοινωνικὴ ἀπώλεια θὰ ἦτο ἴσως μεγαλύτερα, παρὰ ἐὰν αὕτη περιήρχετο καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον μεμακρυσμένους συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ Κράτος δαπανᾷ τὰ πλείστα τῶν Δημοσίων χρημάτων πρὸς μὴ παραγωγικοὺς σκοποὺς. Ταῦτα ὅμως ὑπὸ τὸ ἰσχύον κοινωνικὸν καθεστῶς. Διότι ὑπὸ τὸ διαμορφούμενον τοιοῦτο, ὁ φόβος οὗτος ἐκλείπει ἐντελῶς.

Θὰ ἦτο ἐν τούτοις εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία, μὴ ἐπεκτεινομένη πέραν τοῦ α' ἢ καὶ β' βαθμοῦ, ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοῦδε ἀποκλειστικῶς πρὸς ἀνακούφισιν τῶν γερόντων, ἢ ἀνικάνων πρὸς ἐργασίαν, ἴδιον ταμεῖον ἀποτελοῦσα, καὶ μὴ συγχεομένη μετὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους.

Β'. Ἡ ἐπανάστασις. Ἐφ' ὅσον δηλ. ὁ Νόμος, ὁ καθολικὴ ψηφοφορία ἦτοι τῇ συναινέσει τοῦ Συλλόγου καταρτιζόμενος, καταδείκνυται ἀνεπαρκὴς πρὸς εἰρηνικὴν λύσιν, καθ' ὃν τρόπον διεγράψαμεν ἀνωτέρω, ἐνδέχεται οἱ ἀδικούμενοι, ἡ νομίζοντες ὅτι ἀδικοῦνται ὑπὸ τὴν ἰσχύου-

σαν ὀργάνωσιν, νὰ καταφύγωσιν εἰς ἐπανάστασιν καὶ νὰ ἐπιδιώξωσι βιαίως τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς.

Θὰ εἶνε ἐν τοιαύτῃ, μὴ ἀποκλειομένη περιπτώσει ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς παρεσκευασμένη ἡ ἀνθρωπότης ν' ἀντικαταστήσῃ ταύτην δι' ἄλλης ἀρτιωτέρας ἢ τὰ ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν τῶν ἐπαναστάσεων γεννώμενα συνήθως πάθη καὶ μίσση, θὰ ἐπιβάλωσι σιγὴν εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὸ δίκαιον, καὶ θὰ δώσωσι νέαν ἀφορμὴν πρὸς νέας ἀδικίας καὶ ἀδικαιολογήτους ἀνισότητας. Τοῦτο οὐδεὶς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἐκ τῶν προτέρων. Οὐχ ἤττον ἡ ἐκ τῆς ἱστορίας πείρα μᾶς διδάσκει ὅτι πᾶσαι ἐν γένει, αἱ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος γεννηθεῖσαι ἐπαναστάσεις, ἐβελτίωσαν τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ Συνόλου, ἢ δ' ἀνθρωπότης ἔκαμεν ἐκάστοτε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Γ'. Ὁ Συνεταιρισμός. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων, φέρεται μέση ὁδός, εἰρηνικὴ μὲν, καθ' ὅσον δὲν ἐπιζητεῖ τὴν βίαιαν ἀνατροπὴν τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος, ἀκολουθοῦσα ἐν τούτῳ τὴν ὁδὸν τοῦ Νόμου, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως πολεμικὴ σχεδόν, καθ' ὅσον παρασκευάζει τηλεβόλα τῶν 42 κατὰ τῶν διευθυνουσῶν σήμερον τάξεων. Ἡ ὁδὸς αὕτη, καίτοι βραδυτέρον τῶν ἄλλων ἄγουσα εἰς τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖται σήμερον ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐνῷ δὲ αἱ δύο πρῶται εἶναι γνωσταὶ ἀπὸ τῆς παρῳχημένης ἀρχαιότητος, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ποιομένη χρῆσιν, ὅτε μὲν τῆς μίας, ὅτε δὲ τῆς ἐτέρας, ἡ καὶ ἀμφοτέρων συγχρόνως, ἐφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν, καταρρίψασα τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὅλας τὰς προγενεστέρας, πλην τῆς οἰκονομικῆς, ἀνισότητος, τὴν διὰ τῆς ἐπιστήμης διανοητικὴν ἀνισότητα π.χ. διὰ τῆς ὁμοιομόρφου παιδεύσεως, τὴν πολιτικὴν, διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, καὶ τὴν ἀστικὴν διὰ τῆς ἐνώπιον τῶν Νόμων ἰσότητος πάντων, ἡ τρίτη ὁδὸς εἶναι ἐφεύρημα προσφάτου παρελθόντος, τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ἡ μέση αὕτη ὁδὸς εἶναι πολὺ ἀξιούστατος, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ ὁλοκληρωτικῶς, δὲν διακινδυνεύει τοὐλάχιστον καὶ τὸ μέλλον. Εἶνε προαιρετικὴ, οὐδενὸς ὑποχρεομένου ν' ἀκολουθήσῃ αὐτήν, προσερχόμενος εἰς τὸν

συνεταιρισμόν, δὲν καταφεύγει εἰς τὴν βίαν διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ὑφισταμένην κατὰστασιν, ἀλλ' ἀπλῶς χρησιμοποιοῖ κατ' αὐτῆς τὰ ἴδια ὄπλα· ἤτοι τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἀνταγωνισμόν. Σήμερον κεφαλαιοῦχοι καὶ ιδιοκτῆται καὶ ἐργάται κλπ., ἔρχονται εἰς τὴν ἀγοράν, πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν προϊόντων τῶν ἢ τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν, ὑπὸ ὁρους ἐκτάκτως ἀνίσους, ἀπορρέοντας οὐχὶ ἀπὸ τὰς ἀτομικὰς ιδιότητας αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν κτῆσιν ἰσχυρῶν ἢ ἀσθενῶν ἐργαλείων παραγωγῆς. Μεταξὺ τοῦ χειρώνακτος λ.χ., ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ ἢ τοὺς βραχιονάς του, δύναμιν δηλ. ἀφθονοῦσαν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν μικρὰς ἀξίας, καὶ τοῦ κεφαλαιούχου, ὁ ὁποῖος φέρει ὀλοκλήρους σάκκους χρυσοῦ, ἢ τοῦ ἐργοστασιάρχου, ὁ ὁποῖος φέρει τὰς μηχανὰς του χιλιᾶδων ἵππων, ὅποια διαφορά! Ἰλιγγιᾷ τις καὶ μόνον πρὸ τῆς σκέψεως τῆς συγκρίσεως.

Ἡ ἐργασία λοιπὸν τοῦ ἐργάτου ἀνοργάνωτος μένουσα μικρὰν ἔχει σημασίαν καὶ ἀξίαν, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἀφθονίας αὐτῆς. Συνασπίζομένη ὅμως καὶ διοργανουμένη ἀποτελεῖ δύναμιν χιλιᾶδων ἐπίσης ἵππων, δυναμένην τελεσφόρως νὰ συναγωνισθῇ πρὸς τὰς διὰ τοῦ κεφαλαίου ἐκμεταλλευομένας αὐτὴν τάξεις. Οἱ ἐργάται ἐπομένως ἐνοῦντες, εἴτε τὰς μικράς τῶν οἰκονομίας, δι' ὧν πολλὰκις κατορθοῦνται ἢ συγκέντρωσις κολοσιαίων κεφαλαίων, εἴτε μόνον τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, ἢ καὶ ἀμφοτέρω, εἴτε τέλος ἐνούμενοι πρὸς ἅπτον ἀγοράν τῶν ἀναγκαίων αὐτῆς ἐργαλείων ἢ τροφίμων, ἢ παραγωγὴν καὶ παρασκευὴν προϊόντων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ πώλησιν ἢ ὑποθήκυσιν αὐτῶν κλπ. περὶ ὧν σύντομον ἀλλὰ σαφὴ περιγραφὴν ποιεῖται τὸ ἐν Ἑρακλείῳ ἐκδιδόμενον γεωργικὸν περιοδικόν, ἀποτελοῦσιν ἀκαταγώνιστον δύναμιν, προσωρισμένην νὰ τερματίσῃ τὴν ἀνόσιον σημερινὴν ἐκμετάλλευσιν, καὶ κλονίσῃ ἐκ βάθρων τὸ πανταχόθεν καταρρέον κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν καθεστῶς. Ὅντως σκοπὸς τῶν διαφόρων τούτων τύπων τῶν συνεταιρισμῶν εἶναι ἡ ἐξαφάνισις πάσης ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν πάσης ἀφορμῆς ἔριδος μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ συνεταιρισμὸς π.χ. παύει τοὺς ἔριδας μεταξὺ πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν, ὁ δὲ τῆς παραγωγῆς, τὰς τοῦ ἐργοδότη καὶ ἐργάτου. Ἐκαστος ἐργάζεται οὐχὶ πλέον

ἐγωϊστικῶς δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸ Σύνολον. Ἐπιδιώκουσιν οὐχὶ κέρδος, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν πληρωσιν τῶν ἀναγκῶν ἀφθονώτερον καὶ ἀκοπώτερον, καὶ τὴν ἠθικοποίησιν τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων, διὰ τῆς καταργήσεως τῆς διαφρῆσεως, τῆς νοθεύσεως κλπ. Δὲν ἐπιζητοῦσιν ἀμέσως τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιωτικῆς κτῆσεως, ἀλλὰ τούναντίον τὴν γενικοποίησιν αὐτῆς εἰς ὅλους, μέχρι τῆς βαθμιαίας ἐξαλείψεώς της. Παρασκευάζουσι τὴν οἰκονομικὴν χειραφέτησιν τῶν μελῶν, καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τὰ μεσάζοντα παράσιτα, τοῦ ἀρτοποιοῦ, τοῦ παντοπώλου, τοῦ τοκογλύφου κλπ. Δὲν καταφέρονται κατὰ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλ' ἀξιοῦσιν ἀντιτάσσοντες κατ' αὐτοῦ τὴν διοργανωμένην ἐργασίαν νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι τὸν διευθύνοντα ρόλον, τὸν ὁποῖον παίζει εἰς τὴν παραγωγὴν, καὶ τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον προαφαιρεῖ, ὑπὸ μορφήν τόκου ἢ μερίσματος, δυνάμει τοῦ διευθύνοντος τούτου ρόλου.

Θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιτύχῃσι μέχρι τέλους τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ ἐν ἐπιδιώκουσιν οἱ συνεταιρισμοὶ οὗτοι; Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἀριθμοῦσιν ἀκόμη ὀλόκληρον ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως καὶ μεθοδικῆς ὁργανώσεώς των, καὶ ὅμως ἔχουσιν ἐπιτελέσει ἤδη θαυμασίαν πρόοδον, ἐκπλήττουσαν καὶ τοὺς θαυμαστάς καὶ τοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν, ἰδίως δὲ οἱ συνεταιρισμοὶ τῆς παραγωγῆς, τῆς πίστεως καὶ τῆς καταναλώσεως, οἱ ὁποῖοι πολλὰχὺ τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἤδη ἐξαφανίσει ἐντελῶς τοὺς μεσάζοντας ἐμπόρους καὶ τοκογλύφους, καταλήγοντες εἰς τὸ συμπέρασμα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀσφαλές, ὅτι εἰς τοὺς συνεταιρισμούς τούτους ἐπιφυλάσσονται ἢ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναμόρφωσις, οἰκονομικὴ χειραφέτησις, καὶ κοινωνικὴ ἀνάνεωσις τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐμακρηγορήσαμεν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιτυχάνομεν τὴν λύσιν τοῦ ἐν ἀρχῇ τεθέντος προβλήματος. Ἀτυχῶς ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν σκέψεων καταφαίνεται, ὅτι ἡ λύσις αὕτη δὲν εἶναι τόσον εὐχερὴς, ὅσον ἡ ἀφελῆς μου διάνοια παρίσταται, ὅταν τὸ πρῶτον μοῦ ἐγεννήθη. Πιθανῶς δὲ πολλοὺς αἰῶνας θὰ διαδράμῃ ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης, ἕως ὅτου καταστήσῃ εὐχερὴ καὶ ὠριμον τὴν λύσιν αὐτοῦ.

ΟΡΕΙΝΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2

φ. ἀρ. 20 (19 Δεκ. 1914)

ΕΡΓΑΤΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἔσπευσαν τὰ διάφορα ἑνταῦθα ἐργατικά σωματεῖα νὰ συμμορφωθῶσιν ἐγκαίρως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ τελευταίου νόμου 281 « περὶ σωματείων » διὰ νὰ τύχουν ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὰ ἐργάται κατανοήσαντες τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῆς ὀργανώσεως ἐννοοῦν σὺν τῷ χρόνῳ νὰ συσφίγγουν πλειότερον τοὺς μεταξὺ αὐτῶν δεσμοὺς ἐντεινόντες τὰς δυνάμεις αὐτῶν πρὸς θρίαμβον τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος.

Ὡς ἐν ἄλλῃ στήλῃ γράφομεν, ὅλα τὰ ἑνταῦθα ἐργατικά σωματεῖα ἤτοι τῶν ἐργατῶν-ξύλουργων, ἐργατῶν-ὑποδηματοποιῶν, καπνεργατῶν καὶ ἐργατῶν-λιμένους, ἀνεθεώρησαν ἤδη τὰ καταστατικά αὐτῶν συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ νόμῳ, ὀλίγος δὲ ὑπολείπεται ἀκόμη χρόνος μέχρι οὗ ἀναγνωρισθῶσι καὶ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἡρακλείου.

Ἀφ' ἐτέρου τὴν ἐργατικὴν αὐτὴν κίνησιν τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἤρχισαν νὰ πυκνῶνουν καὶ νὰ καθιστοῦν μᾶλλον ζωηράν αἱ προσπάθειαι ἀσυνασπίστων τινῶν ἐργατικῶν ὁμάδων ἑνταῦθα πρὸς σύμπηξιν καὶ ὀργάνωσιν αὐτῶν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ὡς ἄνω συναδέλφων των.

Οὕτως οἱ ἐργάται σανδαλοποιοὶ καὶ κορδελισταὶ διὰ τῆς συσκέψεως αὐτῶν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐξεδήλωσαν τὴν σταθερὰν αὐτῶν ἀπόφασιν νὰ ἐξέλθουν τῆς ἀδρανείας καὶ ἀδιαφορίας ὀργανούμενοι καὶ αὐτοὶ εἰς ἴδιον ἐπαγγελματικὸν σύνδεσμον, οἱ δὲ ἐργάται λευκοσιδηρουργοὶ οἰονεὶ ἀφυπνισθέντες ἀπὸ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ τῆς ἀσυνασπίσεως αὐτῶν πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων των.

Διὰ τῆς τοιαύτης προσεχοῦς προσθήκης

δύο ἔτι ἐργατικῶν σωματείων εἰς τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἐν τῇ πόλει μας ἰσχυροποιεῖται σπουδαίως τὸ στρατόπεδον τῶν συνησπισμένων μισθωτῶν τάξεων, ἀπέναντι δὲ τῶν πολυαρίθμων ἐχθρῶν, οἵτινες ἐν ἐπιφυλακῇ ἀναμένουν τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ ἀποσυνθέσουν τὸ στρατόπεδον τοῦτο, παρατάσσεται ἤδη ἐπαρκὴς δύναμις συντηρουμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφικὴν ἀλληλεγγύην τῶν συναγωνιστῶν καὶ προφυλαγμένη ὅπισθεν ἀπὸ ἰσχυρὰ χαρακώματα, μὲ τὴν ἀκράδαντον βεβαιότητα περὶ τῆς τελικῆς νίκης, τῆς νίκης τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἰσοπολιτείας κατὰ τῆς Ἀδικίας καὶ τῆς Ἀνισότητος.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν τὰ τελευταῖα ταῦτα γεγονότα ἀποτελοῦν ἀξιοσημείωτον ἄλλα πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπόσχεται τὴν πλήρη ἐκπλήρωσιν τῶν ἐργατικῶν ἰδεωδῶν, δὲν δύναται ὁμῶς νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἰς ταῦτα καὶ μόνον πρέπει νὰ σταματήσῃ πᾶσα προσπάθεια· ὑπολείπεται ἀκόμη ἐργασία πολλὴ πρὸ παντὸς δὲ ἀνάπτυξις καὶ ἐπέκτασις τῆς ἐργατικῆς συνειδήσεως διὰ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὰς συνησπισμένας ἐργατικὰς τάξεις καὶ ἄλλων στοιχείων, τῶν στοιχείων ἐκείνων, ἅτινα εἴτε ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως εἴτε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν δῆθεν καλοθελητῶν των ἔμειναν μέχρι σήμερον μακρὰν ἀπὸ κάθε ἐνέργειαν τείνουσιν νὰ προστατεύσῃ τὰ ἐπαγγελματικά αὐτῶν συμφέροντα.

Διότι ὅσον εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ ὑπάρχοντα σήμερον ἐν τῇ πόλει μας ἐργατικά σωματεῖα δὲν ἀριθμοῦν ὡς μέλη καὶ πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς εἰς τὴν αὐτὴν βιοτεχνικὴν τάξιν ἀνήκοντας ἐργάτας, ἀλλὰ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀκόμη μακρὰν ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν τῶν συναδέλφων των, ἄλλο τόσον εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ στοιχεῖα

πολλῶν ἀκόμη ἐργατικῶν τάξεων, μὴ ἀνηκουσῶν μέχρι σήμερον εἰς οὐδεμίαν ὀργάνωσιν ἐνταῦθα, δεικνύουν ἀδικαιολόγητον ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν ὅ,τι θὰ καλλιτερεύσῃ τὴν οἰκονομικὴν θέσιν των.

Οὕτω παρατηρεῖ τις ἐν τῇ πόλει μας, τῇ πολυανθρωποτέρᾳ τῆς Κρήτης ὅτι οἱ ἐργάται σιδηρουργοί, βαρελοποιοί, ράπται εὐρωπαϊκῶν καὶ κρητικῶν ἐνδυμάτων, οἱ ἐργάται τῶν διαφόρων ἐνταῦθα βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, κτίσται, κηπουροί, βυρσοδέψαι, οἱ ὑπάλληλοι διαφορῶν καταστημάτων κλπ., δὲν ἔχουν ἐνωθῇ ἀκόμη εἰς σωματεῖα ἀλλὰ κρατοῦνται ὑπὸ τῶν διαφορῶν ἐπιτηδείων ἀδρανεῖς, διὰ νὰ μὴ δυνηθῶν ποτὲ νὰ ἀπολαύσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἐργασίας των.

Πρὸς ἀνάπτυξιν λοιπὸν καὶ ἐπέκτασιν τῆς ἐργατικῆς συνειδήσεως ἀπαιτεῖται κατὰ πρῶτον νὰ ἐγκαταλείψουν οὗτοι τὴν ἀσυγχώρητον ἀδιαφορίαν των προστρέχοντες νὰ ἀποτελέσουν δύναμιν τοῦ μεγάλου στρατοῦ, πού λέγεται πανεργατικὴ ἔνωσις· τοῦτο δὲ θὰ

τὸ ἐπιδιώξουν ὀργανούμενοι κατὰ πρῶτον εἰς ἴδια αὐτόνομα σωματεῖα μὲ ἴδιον ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας.

Καθῆκον ὅθεν παντός ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος καὶ ἰδία παντός, ὅστις ἀποτελεῖ μέλος ἐργατικῆς τινος ὀργανώσεως, εἶναι νὰ σπεύσῃ νὰ ἀφυπνίσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου τοὺς ἀδρανεῖς ἐργάτας προβάλλων εἰς αὐτοὺς τὸ ἰδικόν του παράδειγμα. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ πεισθοῦν οὗτοι νὰ συμπηχθῶν εἰς σωματεῖα.

Ἄφ' οὗ δὲ γίνη τὸ πρῶτον τοῦτο καὶ οὐ μία ἐργατικὴ τάξις ὑπάρξῃ ἐνταῦθα, ἥτις μετὰ τινα χρόνον νὰ μὴ εἶναι ὠργανωμένη, τότε ἡ συνάσπισις εἰς μίαν μεγάλην πανεργατικὴν ἔνωσιν τῶν κατ' ἴδιαν ἐργατικῶν σωματείων εἶναι ζήτημα ἡμερῶν μόνον. Διότι τότε ἡ ἐργατικὴ συνείδησις ἐπαρκῶς καλλιεργημένη θὰ εἶναι ὥριμος πλέον, ὅπως παραγάγῃ τοὺς εὐχύμους καρποὺς τῆς εὐζωίας καὶ ἠθικῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἐργάτου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3

φφ. ἀρ. 30-34 (27 Φεβρ., 6, 13, 20 Μαρτ., 3 Ἀπρ. 1915)

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Πολὺ ἀρέσκονται σήμερον νὰ λέγωσιν, ὅτι ὁ ὀλέθριος πόλεμος, ὁ ὁποῖος «πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, αὐτοὺς δ' Ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν» παρέλυσεν τὰς δυνάμεις τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ ἐπέφερε τὴν χρεωκοπίαν αὐτοῦ. Οἱ οὕτως ἀπὸ τρίποδος ἀποφαινόμενοι δὲν ἔχουσιν, ἢ ἐπιπολαίως ἐμβαθύνει εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ σοσιαλισμοῦ, δὲν ἔχουσιν ἐμβριθῶς μελετήσει τὰ ζωτικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀναγκῶσι τὰς σημερινὰς κοινωνίας καὶ δὲν ἐννοοῦσιν ἀρκούντως τὰ σύγχρονα γεγονότα.

Ὁ σοσιαλισμὸς κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι κατὰ τοῦ πολέμου ἐν γένει, ἀλλὰ χρηρίσσεται ἀμείλικτος κατὰ παντὸς ἐπιθετικοῦ τοιοῦτου. Τὰ ἐξῆς δύο παραδείγματα εἶναι ἀρκετὰ ν' ἀποδείξωσι, κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν τι-

να ἢ ἀμφιβολίαν, τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μας τούτου.

Ὅτε κατὰ τὸ 1907 οἱ Γερμανοὶ σοσιαλισταὶ συνῆλθον ἐν συνεδρίῳ εἰς Essen, ἐπιφανὲς σοσιαλιστῆς, οὗ τὸ ὄνομα μᾶς διαφεύγει, διεκήρυττε. «Τὸ Μαρρόκον δὲν ἀξίζει τὴν ζωὴν ἐνὸς θητὸς (prolétaire). Ὁφείλομεν ἂν ἀντιστῶμεν κατὰ τῆς ἐκρήξεως τοιοῦτου πολέμου, καὶ καθ' ἣν ἔτι περὶ πτωσιν προσβληθῶμεν». Ἐκαστος δ' ἐννοεῖ τὴν σημασίαν τῆς δηλώσεως ταύτης, γιγνομένης τυχὸν δεκτῆς ὑπὸ τῶν ἐκατομμυρίων τῶν σοσιαλιστῶν ἐκλογέων τῆς Γερμανίας.

Ἀντιθέτως κατὰ τὸν διεξαχόμενον πόλεμον οὔτε μία φωνὴ διαμαρτυρίας ἠγέρθη, εἰς οὐδὲν καὶ ὑπ' οὐδενὸς τῶν σοσιαλιστῶν τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν. Διὰ τοῦτο; Ἀπλούστατα διότι

σήμερον οἱ σοσιαλισταὶ ἐκάστου Κράτους ἀπαλλάκτα ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι αὐταρέσκως χαρίζουσιν ἐαυτοῖς τὸν γοητευτικὸν τίτλον τοῦ πατριώτου, θεωροῦσι τὸ Κράτος αὐτῶν, τὸ ἔθνος αὐτῶν ἐν κινδύνῳ καὶ ὁμοθυμῶς πάντες ἔλαβον τὰ ὅπλα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους. Τουναντίον κατὰ τὸ 1907, ὅτε ἐπέκειτο ἐκρηγξὶς πολέμου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας, ἐξ αἰτίας τοῦ Μαρόκου, ἦτοι διὰ ξένην χώραν, διὰ κατάρτησιν τῆς Γαλλίας, μὴ θίγουσαν τὴν Γερμανικὴν πατρίδα, οἱ Γερμανοὶ σοσιαλισταὶ ἐθεώρησαν ἐπιβεβλημένον αὐτοῖς, οὐχὶ νὰ μετάρχωσι τοιοῦτου ἀδίκου πολέμου — τὸ μεῖζον μέρος τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶναι κεκρυγμένον κατὰ πάσης ἀποικιακῆς ἐπεκτάσεως — οὐχὶ ἀπλῶς νὰ μείνωσιν ἀδιάφοροι θεαταὶ ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιστῶσι κατ' αὐτῶν πάσῃ δυνάμει. Ἀλλὰ μήπως μόνον τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα θὰ ἡδυνάτο τις ν' ἀναφέρῃ; Ἡ ἐργατικὴ ἔνωσις ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν κατεδίκασεν ἀνεπιφυλάκτως τὴν στάσιν τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ Τράνσβααλ; Οἱ Αὐστροῦγγροι σοσιαλισταὶ δὲν διεμαρτυρήθησαν ἐντονώτατα κατὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Βοσνίας; Ἐπίκαιρον μάλιστα θεωροῦμεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα φράσεις τινὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σοσιαλιστῶν τούτων, Dr Adler, διὰ τὸ προφητικὸν αὐτοῦ. «Ἀγνοοῦμεν, ἔλεγε, ἐὰν οἱ λαοὶ τῆς Βοσνίας ἐπιθυμῶσι τὴν προσάρτησίν των εἰς τὴν Αὐστρον, ἢ τὴν Σερβίαν, ἢ τὴν Τουρκίαν, διακηρύττομεν μόνον ὅτι ἕκαστον ἔθνος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκφράσῃ γνώμην περὶ τῆς τύχης του, τῆς ἀποκαταστάσεώς του, καὶ γνωρίζομεν ὅτι τὴν γνώμην των αὐτὴν δὲν ἐζητήσαμεν. Ἀμφίβολον εἶνε τὶ ἢ προσάρτησις αὕτη ἐπιφυλάσσει εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Βοσνίας, δὲν εἶνε ὅμως ποσῶς ἀμφίβολον ὅτι ἐπιφυλάσσει διὰ τὴν Αὐστρον, ἕνα κίνδυνον πολέμου». Γεννᾶται ὁμως ἥδη ἡ εὐλογος ἀπορία: Πῶς ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ οἱ σοσιαλισταὶ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν λαμβάνουσι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιτίθενται κατ' ἀλλήλων; Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τούτου, ἐκ πρώτης ὄψεως περιέργου, δὲν εἶνε πολὺ δυσχερής. Οἱ σοσιαλισταί, ὅπως ἄλλως τε καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται, φρονοῦσιν ἀπλούστατα ὅτι ὑπερασπίζονται τὸ πάτριον ἔδαφος, εἰς δὲ ἐπιχειροῦσι νὰ εἰσβάλῃσι τὰ λοιπὰ Κράτη, καὶ τὴν ἀπειλούμενην δῆθεν ἀνεξαρτησίαν των. Πάντες ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ ἔχουν ἀδιάσειστον τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἀδικοῦνται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων των, ἐπιτεθέντων αὐ-

τοῖς ἐκ τῶν νώτων, αὐτοὶ δ' ἀπλούστατα ἀμύνονται. Γνωσταὶ δ' εἰσὶν αἱ ἀμοιβαῖαι προσπάθειαι πάντων, ὅπως πείσωσι περὶ τούτου τοὺς οὐδετέρους, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀντιπάλους των. Διότι τοῦτο πράγματι καὶ πιστεύουσιν.

Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο φαινόμενον ἔχει ἀναλογόν τι πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῶν Χριστιανικῶν λαῶν μετὰ τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη. Οἱ ὅπαδοι τῶν διαφορῶν δογματικῶν τῆς Ἐνιαίας Ἐκκλησίας πιστεύουσιν ἀκραδάντως, ὅτι ὅλον τὸ δίκαιον εὐρίσκεται εἰς τὸ ἴδιον ἐαυτῶν δόγμα, καὶ ὅλα τὰ σφάλματα εἰς τὰ ἀντίπαλα. Πᾶσα δ' ἀπόπειρα ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου θὰ ᾗτο ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ματαιοπονία. Εἶνε δὲ καὶ ὁ σοσιαλισμὸς καθ' αὐτὸ θρησκεία, μὲ τὰ δόγματά του, τοὺς προφήτας του καὶ τοὺς φανατικούς του.

Ἀφ' οὗ δ' ὁ σοσιαλισμὸς εἶνε ἀντίθετος πρὸς τοὺς ἐπιθετικούς πολέμους, ἐπόμενον εἶνε νὰ εἶνε ἀντίθετος καὶ πρὸς τὰς διαρκεῖς στρατιάς, αἱ ὅποιαι λυμαίνονται ἀπὸ πολλοῦ τὴν Εὐρώπην. Ἀγωνίζεται μετὰ θέρμης, ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν κανονισμὸν ὅλων τῶν διεθνῶν διαφορῶν διὰ διαιτησίας. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀνεπαρκείας αὐτῆς, ἀντιπροσωπεῖα ἐκ καθαρῶς λαϊκῶν στρωμάτων, τὰ ὅποια κυρίως ὑφίσταντο ἐν ὅλῃ τῶν τῇ σκληρότητι τὰ ποικίλα δεινὰ τοῦ πολέμου, συγκαλουμένη, ν' ἀποφαινῇται περὶ εἰρήνης, ἢ ἀμυντικοῦ πολέμου. Διὰ τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην περίπτωσιν, ἦτοι διὰ τὴν ἄμυναν τῆς χώρας, ὑποστηρίζει τὴν ἀντικατάστασιν τῶν σημερινῶν δαπανηρῶν στρατιῶν διὰ πολιτοφυλακῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὰς συζητήσεις καταψηφίζουσι γενικῶς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων, καὶ ἐν γένει πᾶσαν πολεμικὴν δαπάνην. Ἀλλὰ καὶ οὐδαμοῦ προβαίνουν εἰς πράξεις παρεμποδιζούσας πῶς ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τὴν ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπιφανὴς Γερμανὸς σοσιαλιστὴς ἔλεγε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν συνεντεύξει πρὸς δημοσιογράφον. «Δὲν συναινοῦμεν εἰς τὴν ὑπαρξίν στρατοῦ, ἀλλ' οὗτος ἐν τούτοις ὑπάρχει. Ὁφείλομεν, διότι ἡ θέλησίς μας δὲν ὑπερισχύει, νὰ ἐκθῆσωμεν τοὺς Γερμανοὺς ἐργάτας, ὡς διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν, εἰς τὸν κίνδυνον νὰ πληρώσωσι μὲ τὸ αἷμα των τὴν παράνοιαν τῶν ἀντιπάλων μας;» Καὶ συνεπέραναν ὅτι, ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως ὁ στρατὸς ὑπάρχει, παρὰ τὴν θέλησίν των, δέον νὰ εἶνε καὶ καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ τὰ νεώτερα ὅπλα καὶ τὰ τελειότερα τηλεβόλα.

Κατ' ἀρχὴν ἄρα ὁ σοσιαλισμὸς εἶνε κατὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος σήμερον στρατοκρατικοῦ πνεύματος (antimilitarisme), καίτοι ὑπάρχουσι πολλοὶ σοσιαλισταὶ θεωροῦντες τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅλως ξένον πρὸς τὴν δικαιοδοσίαν των, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τοὺς ἀφίνει ἐντελῶς ἀδιαφόρους. Τὸ μεῖζον ὅμως μέρος αὐτῶν, ἔχει ἀναφανδὸν κηρυχθῆ κατὰ τοῦ милитаризмῶ. Ἀντιμιλιταρισμὸς ὅμως πόρρω ἀπέχει νὰ εἶνε ἰσοδύναμος πρὸς τὸν ἀντιπατριωτισμὸν, ὥς πολλοὶ κακῶς νομίζουσι. Συμβαίνει δηλ. καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀκριβῶς ὅ,τι συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεο-ανθρώπου. Οὗτος ἀνήγαγεν εἰς θεότητα τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, καὶ δὲν ἀναγνωρίζει διακρίσεις μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, «Οὐκ ἓν Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἓν ἄρρεν ἢ θῆλυ, οὐκ ἓν δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος». Ἀλλ' οἱ διὰδοχοὶ τούτου ἐπέτυχον νὰ συνδυάσωσι τὴν θεϊαν διδασκαλίαν μετὰ τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος «Μάχου ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος». Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν μάχεται τις πράγματι ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, εὐρισκομένον ἐν κινδύνῳ, ἐφ' ὅσον ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀμύνεται ὑπὲρ αὐτῶν, τὸ πρᾶγμα δὲν παρουσιάζει μεγάλην ἀνωμαλίαν. Ἡ ἀνακολουθία προκύπτει, ὅταν μετὰ τὸ ἱερὸν τοῦτο σύμβολον, προσπαθοῦμεν ν' ἀρπάσωμεν ὅ,τι ἀνήκει τοῖς γειτόνοις, ἢ νὰ κατακτησώμεν μεμαχρυσμένους λαούς, μὴ προτιθεμένους, ἢ ἐντελῶς ἀνικάνους νὰ μᾶς ἀδικήσωσι.

Μετὰ τὴν πενιχρὰν αὐτὴν ἱχνογράφησιν τῆς ἐξωτερικῆς, οὕτως εἰπεῖν, πολιτικῆς τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἥτις ἔδωκε καὶ τὴν ἀφετηρίαν εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ δώσωμεν ἀμυδράν τινα εἰκόνα τῆς ἐσωτερικῆς φύσεως αὐτοῦ, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν πραγματικὴν καὶ οὐσίωδην βάσιν αὐτοῦ.

Πανομοιολογούμενον εἶνε σήμερον ὅτι ἡ ὑφισταμένη σύστασις τῆς κοινωνίας εἶνε ἐλαττωματικὴ, καὶ πλείστας περιλαμβάνει ἀδικίας μεταξὺ τῶν διαφόρων βαθμίδων τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Δὲν ὑπάρχει βεβαίως σήμερον κώλυμα, νόμιμον τολμήσιμον, ὅπως μεταπηδήσῃ τις ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην βαθμίδα, εἴτε ἐπὶ τὰ πρόσω, εἴτε καὶ ἐπὶ τὰ ὀπίσω. Ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἀνέρχεται ἐνίοτε τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας, καὶ διευθύνει τὰς τύχας τοῦ Κράτους. Πολλοὶ ἐργάται γίνονται ἐπιχειρηματίαι, καὶ πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι ἐκπίπτουν εἰς θέσιν ἐργάτου. Πόσοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι χθὲς ἀκόμη ἦσαν πλούσιοι, καὶ ἰσχυροὶ, καὶ σεβαστοί, δὲν εὐρέθησαν

σήμερον πτωχοί, μέχρι δυστυχίας, ἐμπαιζόμενοι καὶ συκοφαντούμενοι! Μία ἐπιχείρησις πολλὴ τολμηρὰ καὶ ριψοκίνδυνος, μία ἀπρόοπτος ὑψωσις ἢ ὑποτίμησις τῶν ἀξιών εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἰς ὃ τις ἐπιδιώκει τύχην ἀσυνέτως, ἀρκοῦν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν μεγαλυτέραν περιουσίαν, νὰ ὀδηγήσουν εἰς πτώχευσιν, καὶ νὰ παρασύρουν ἴσως ἀκόμη εἰς τὴν ἀτιμίαν τὰ τιμιώτερα καὶ τὰ χρηστότερα πρόσωπα. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀναντίρρητα, διότι συμβαίνουν καὶ τὰ βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸ μεῖζον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος παραμένει μέχρι τέλους, εἰς τὴν τάξιν εἶχε τὴν καλὴν ἢ κακὴν τύχην νὰ γεννηθῇ, συναποκομίζον οὕτω ἐν τῇ γεννήσει τοῦ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μεταξὺ τῶν τάξεων ἀγὼν ἐκδηλοῦται σήμερον, εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ὀξύτερον καὶ ζωηρότερον, παρὰ τὴν ἐξαφάνισιν ἐν τῇ σημερινῇ ὀργανώσει τῶν νομίμων κωλυμάτων τῶν πάλαι χρόνων, τὰ ὅποια, δικαίῳ, ἐχώριζον αὐτάς. Διότι ἐξακολουθοῦν ὑφιστάμενα ἀκέραια τὰ πραγματικὰ κωλύματα, τὰ ὅποια στερεῶς κρατοῦσιν ἕκαστον, εἰς τὴν θέσιν ἔταξεν αὐτὸν ἡ τύχη τῆς γεννήσεως.

Τὴν προφανῆ ταύτην ἀδικίαν, τὴν ἐπ' οὐδεμιᾶς λογικῆς βάσεως στηριζομένην, τὴν τοσαύτας ἀδικαιολογήτους, καὶ σκληρὰς ἀνισότητας δημιουργοῦσαν, τὴν συνεχῶς ἐπιβάλλουσαν τοῖς ταχθεῖσιν εἰς τὰς κατωτέρας βαθμίδας, νὰ μοχθῶσιν ἀενάως διὰ νὰ καθιστῶσιν ἀντετώτερον τὸν βίον τῶν ὑπερκειμένων στρωμάτων, τὴν θεωροῦμεν, λέγω, τοῦ μεμολυσμένου τούτου κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ σοσιαλισμὸς ἐπιδιώκει.

Ὁ πόθος ὅμως αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ κοινὸν θεμέλιον τοῦ σοσιαλισμοῦ, διερμηνεύεται κατὰ τρόπους ποικίλους μετὰ τὸ περιβάλλον. Γενικῶς ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς κοινωνίας ἐπιδιώκεται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ — ψήφισις νόμων διεπόντων τὰς πρὸς ἀλλήλας οἰκονομικὰς σχέσεις τῶν διαφόρων τάξεων, — ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοῦ, ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, συνασπισμοῦ τῶν κατ' ἰδίαν ὁμάδων — ἐπαγγελματικοὶ συνεταιρισμοί. Αἱ δύο αὗται ὁδοὶ εὐρίσκονται στενῶς συνδεδεμέναι ἀλλήλαις, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ νόμος ἐπεμβαίνει διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν σύστασιν τῶν συνεταιρισμῶν κατ' ἀρχάς, νὰ κανονίσῃ καὶ εὐνοήσῃ αὐτοὺς βραδύτερον, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ συνεταιρισμοὶ ἐφ' ὅσον γίνονται ἰσχυρότεροι, ἀποκτῶσι μεῖζονα ἐπιρροὴν ἐπὶ

τῆς πολιτικῆς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τῆς νομοθεσίας, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ὡς εἰς κύκλον, ὃν τινὸς μὲν θὰ εὕρωσι φαῦλον, ἀλλ' ἄλλοι τούναντιον θὰ κρίνωσι σωτήριον.

Κατ' ἀρχήν, ὡς εἵπομεν ἤδη, οἱ σοσιαλισταὶ τῶν διαφόρων χωρῶν ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς πόθους, τὰ αὐτὰ πάθη, βαδίζουσι πρὸς τὸ αὐτὸ ἰδανικόν, διερευνῶσιν ἀλλήλους, παρορμῶσι, παρασύρουσι καὶ μιμνῶνται ἀλλήλους. Ὑπὸ τὴν ὠθησιν δὲ τοῦ δημοκρατικοῦ πνεύματος καὶ τὴν πίεσιν τῶν ἀφυπνιζομένων ἀπορωτέρων τάξεων, νέα βαθμὴδὸν ζητήματα ἀνακύπτουσιν εἰς ὅλα τὰ Κράτη, καὶ προβλήματα ἄγνωστα ἐν τῷ παρελθόντι, ὀρθοῦνται ἐπιτακτικῶς πρὸ τῶν μοναρχικῶν καθῶς καὶ πρὸ τῶν δημοκρατικῶν.

Ἄλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ σοσιαλισταὶ οὗτοι ἀναλόγως τῆς ἰδιοφυίας των, τοῦ χαρακτῆρος των, καὶ τῶν παραδόσεων των, προσδίδουν εἰς τοὺς πόθους αὐτοὺς, καὶ τὰ πάθη αὐτά, διαφορὰς μορφὰς καὶ ἀπόψεις, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ διαψευσθῇ, ὅτι ὑπάρχουσι τόσαι ποικιλίαι σοσιαλισμοῦ, ὅσα καὶ ἔθνη. Ὅπως δηλονότι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἰσδύσασα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἔλαβε σὺν τῷ χρόνῳ, ποικίλας μορφὰς καὶ ὀνομασίας, χωρὶς ποσῶς ν' ἀλλοιωθῇ ἡ ἀρχικὴ αὐτῆς φύσις καὶ ὑπόστασις, χωρὶς ποσῶς νὰ κλονισθῶσι τὰ ἀρχικὰ αὐτῆς θεμέλια, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ σοσιαλισμός, διεθνῆς κατ' ἀρχήν, ὑφίσταται σποudaίως τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν λαῶν, παρ' οἷς εἰσδύει, καὶ μεταβάλλεται εἰς ἐθνικὸν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐφαρμόζειν τὴν κοινὴν δοξασίαν. Παρὰ τὰς καταβαλλομένας δὲ προσπάθειάς ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐνότητά του, ἀνευρίσκει ἐν τοῖς κόλποις του, τόσας αἱρέσεις, ὅσοι λαοὶ καὶ ἔθνη. Ὁ ἐργατικὸς κόσμος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ περιβάλλοντος λαμβάνει πανταχοῦ ἐθνικὴν φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία ἀνταναχλάται εἰς τὴν σοσιαλιστικὴν κίνησιν.

Ὑπάρχουσι χώραι —ὀλίγαι,— ἔνθα ἡ ἐπικράτης τοῦ σοσιαλισμοῦ, θὰ ἔθετεν ἐν κινδύνῳ τὴν τύχην τοῦ Κράτους, καὶ ἀκόμη τὴν ὑπαρξίν αὐτῇ τοῦ ἔθνους. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι —αἱ πλείους— ἐν αἷς ὁ θρίαμβος τοῦ σοσιαλισμοῦ, συμβαδίζει μετὰ τοῦ θριάμβου τοῦ Κράτους. Ὁ σοσιαλισμὸς δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἄμεσον ἀνατροπὴν τοῦ Κράτους, καὶ τὴν κατάλυσιν τῶν χωρίζοντων τοὺς λαοὺς συνόρων, ὡς κοινῶς, κακῶς πιστεύεται, ἀλλ' ἐπιζητεῖ τὴν ἐπὶ τὰ βελτίω

μεταβολὴν τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς καὶ οικονομικῆς ὁργανώσεως. Τὸ δόγμα τῆς ἐξευρέσεως ἀδυνάτων, ὅπως εἰς βάρος αὐτῶν ζῶσιν οἱ ἰσχυροὶ καὶ ἐπιτήδευοι, δόγμα, τὸ ὁποῖον παρὰ τὸ ὅλως παράλογον καὶ ἀσύστατον αὐτοῦ, ἐκράτησεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ μεῖζον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς μέσῃν τινὰ κατὰστάσιν μεταξὺ ζώων καὶ ἀνθρώπων —δουλεία,— δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ πλέον θέσιν ἐν ταῖς νέαις κοινωνίαις. Τὸ λυπηρὸν εἶναι ἐν τούτοις ὅτι σήμερον ἀκόμη ἡ δουλεία, ἥτις δικαίῳ ἔχει καταργηθῇ δὲν εἶναι καὶ πράγματι καταργημένη. Ὁ εἰς ταύτην ὑποκείμενος εἶνε βεβαίως, νόμῳ ἐλεύθερος νὰ πωλῇ τὴν ἐργασίαν του, ἐλεύθερος νὰ τὴν ἀρνῆται, καὶ ἐλεύθερος ν' ἀπέρχεται ὅταν τῷ ἀρέσκει. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως εἶνε ἀκριβές. Ἐν τῇ πράξει ὁ διαπραγματευόμενος τὴν ἐργασίαν του εὐρίσκεται εἰς θέσιν ὑποχρεωτικῆς ἀδυναμίας ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε νὰ χωρίσῃ τὸν ἐργάτην, ἀπὸ τοῦ ὄργανου τῆς ἐργασίας του, καὶ νὰ ὑποκλέψῃ αὐτό. Ἄνευ δ' ὅπλου ὁ ἐργάτης-δοῦλος ὑποκύπτει ἀμαχητί. Διότι αἱ ἐπείγουσαι τοῦ βίου ἀνάγκαι, αἱ μὴ ἐπιδεχόμεναι ἀναβολήν, ἀλλ' ἐπιτακτικῶς ἐπιβάλλουσαι τὴν συντήρησιν τῆς δυστυχισμένης του ὑπάρξεως, δὲν τῷ ἐπιτρέπουσιν οὔτε συζήτησιν κἀν περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας του. Διὰ τῆς κλοπῆς ἄρα τοῦ ὄργανου τούτου, ὁ κεφαλαίουχος ἐπιτυγχάνει τὴν κλοπὴν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ὁμοίου του, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν κλοπὴν τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας του.

Τὴν ἀνάμεικτον καὶ ἀφύσικον ταύτην κατάστασιν, ὁ σοσιαλισμὸς θέλει νὰ πατάξῃ. Ἡ εὐγενὴς δ' αὕτη τάσις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ζωηρότερον ἐκδηλουμένη καὶ μεγαλυνομένη, εἶνε γενικὴ εἰς ὅλας τὰς πεπολιτισμένας χώρας. Ὑπὸ τὴν πίεσιν δὲ τῶν ἰδεῶν τούτων τὰ Κράτη πανταχοῦ σχεδὸν ἔχουν λάβῃ ἀνάλογα μέτρα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν δικαίων ἀξιώσεων τῶν ἀπορωτέρων τάξεων, αἱ ὁποῖαι κατενόησαν τέλος, ὅτι, μεμονωμέναι εἰς τὸ μέσον ἀνοργανώτου, καὶ σχεδὸν ἀναρχικῆς κοινωνίας, ὑφίστανται, ἐν ὅλῃ τοῦ τῇ σκληρότητι, τὸν νόμον τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ζωὴν. Λαβοῦσαι λοιπὸν συνείδησιν τῆς δυνάμεως αὐτῶν συνασπίζονται καὶ διοργανοῦνται συστηματικώτερον καὶ ἀρτιώτερον.

Ἀνεπτύξαμεν ἄλλοτε δι' ὀλίγων ἀπὸ τῶν σπηλαίων τούτων τὰς διαφόρους σοσιαλιστικὰς ἀπόψεις καὶ βλέψεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μέλλουσιν νὰ διαμορφωθῇ κοινωνίαν, καθ' ἣν ἡ ση-

μερινή άνοσία έκμετάλλευσις τοῦ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, θά θεωρηθῇ ὡς ἀπλῆ λυπηρὰ ἀνάμνησις παρωχημένων καί ἀνεπιστρεπτι ἀποικομένων ἐποχῶν, ἡ δ' ἐγώιστικῇ ρῆσις, «ἔκαστος δι' ἑαυτὸν» θ' ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἀλτρουικῆς τοιαύτης, «ἔκαστος διὰ πάντας».

Ἡδη κατὰ τρόπον γενικὸν δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἀμερικῇ, Γερμανίᾳ, καὶ Αὐστρίᾳ οἱ σοσιαλισταὶ εἶνε μᾶλλον καιροσκόποι, καὶ προσδοκῶσι τὸν διὰ βαθμιαίας ἐξελιξέως θρίαμβον τῶν ιδεῶν των. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑπέβαλον οἱ ἐργάται σοσιαλισταὶ ἐν Oxford τῆς Ἀγγλίας, τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις. «— Εἴθεθι θιασῶμαι μᾶς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως; — Βεβαίωτατα. — Καὶ ἀποφασίζετε νὰ κατέλθῃτε εἰς τὸν ἐνεργὸν ἀγῶνα; — Ὁχι. Τοῦτο εἶνε ἴδιον τῶν Γάλλων. — Ἀλλὰ τότε; — Θέλομεν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν ἐκτελουμένην διὰ τῆς Βουλῆς, καὶ ἐπιβαλλομένην διὰ τοῦ Νόμου». Ὁ διάλογος οὗτος χαρακτηρίζει σαφῶς τὰς ἀντιλήψεις τῶν Ἀγγλῶν σοσιαλιστῶν ἐπὶ τῆς διαμορφουμένης κοινωνίας. Πράγματι δ' ἐπέτυχον τὴν βελτίωσιν τῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως, καὶ ἐπέβαλον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν προστατευτικῶν δασμῶν, κλπ., χωρὶς νὰ ἐγείρῳσιν ὀδοφράγματα, καὶ χωρὶς νὰ χύσωσι σταγόνα αἵματος. Ἐπιζητοῦσι σήμερον τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας, καὶ τὴν ἐν ὑγίειῃ καταστάσει διατήρησιν τῶν οἰκῶν καὶ ἐργοστασίων, καὶ θὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των εὐχερέστερον καὶ ὀριστικώτερον, παρὰ ἂν ἐχρησιμοποιοῦν τὰ ὄπλα. Τούναντίον ἐν Γαλλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ δεικνύουσιν ἀνυπομονησίαν, καὶ ζητοῦσι νὰ ἐπισπεύσωσι διὰ γενικῆς ἐπαναστάσεως τὴν λύσιν τῶν ἀπασχολούντων αὐτοὺς κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων, ἥτις ἐπιβραδύνεται καὶ ἀναβάλλεται ὑπὲρ τὸ δέον διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀντιπροσωπεύσεως. Κατὰ τούτους ὁ κοινοβουλευτισμὸς εἶνε ὥραϊος μόνον ὑπὸ «ἀπολυταρχίαν», ὁρίζουσι δι' αὐτόν, «ὡς τακτοποιήσιν τῶν ὀρέξεων, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν πολιτικῶν ρητόρων». Διαφοραὶ ὅμως δὲν παρουσιάζονται μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ σοσιαλιστικῶς σκέπτεσθαι, μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ Ρώσων σοσιαλιστῶν, Γερμανῶν καὶ Γάλλων, Ἰταλῶν καὶ Ἀμερικανῶν. Αἱ διαφοραὶ αὗται συγχνῶνται ἀνακύπτουσιν ἐντονώτατα, καὶ μεταξὺ σοσιαλιστῶν μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς χώρας. Ἀπαράλλακτα ὅπως αἱ διαφοραὶ πολιτικαὶ

ἀποχρώσεις συναντῶνται μὲν ἅπασαι ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ κοινῇ συμφέροντος, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιτεύξει τῶν μέσων, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ὁ σκοπὸς οὗτος, ριζικώταται πολλὰκις ἀνακύπτουσιν ἐναντιογωνίαι. Τελευταῖοντες κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ εἴπωμεν λέξεις τινὰς καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στάσιν, ἣν ἡ ἐκκλησία τηρεῖ ἀπέναντι τῆς σοσιαλιστικῆς ταύτης κινήσεως.

Ἡ δυτικὴ ἐκκλησία ὅχι μόνον δὲν μένει ἀδιάφορος καὶ ἀδρανής, ἀλλὰ, δύναται τις εἰπεῖν, καὶ ἡγεῖται πολλὰχού τῆς κινήσεως ταύτης. Δὲν θεωρεῖ εὐρυθμον τὴν σημερινὴν σύστασιν τῆς κοινωνίας, καὶ νομίζει ὅτι ἐκ σφάλματος τοῦ ἀνθρώπου, ἔνεκεν τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ Ἀδάμ, ὁ κόσμος δὲν εἶνε, οἷος ὤφειλε νὰ εἶναι, καὶ οἷον ὁ Θεὸς τὸν ἠθέλησε. Ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον δὲν αἰσιοδοξεῖ ὑπερμέτρως, καὶ δὲν πιστεύει εἰς τὸ τέλειον, διὰ τῆς παντελοῦς παύσεως τῆς ἐξαρτήσεως, εἰς ἣν ἀναγκαίως εὗρίσκειται ὁ ἐργάτης ἀπέναντι τοῦ κεφαλαιούχου, καὶ διὰ τῆς ὑπὸ τούτου προφαίρεσεως τοῦ μείζονος μέρους τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας ἐκεῖνου, ὅπως οἱ αἰσιοδοχοῦντες σοσιαλισταὶ κηρύττουσι.

Προσδοκᾷ ὅμως αἰσθητὴν βελτίωσιν τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὄρων, οἱ ὅποιοι χωρίζουν σήμερον ἀπροσπελάτως τὰς διαφόρους τάξεις τῆς κοινωνίας, καὶ ἐλπίζει νὰ καταστήσῃ, τὰς μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰς ἥττον αἰσθητάς. Ἀνευρίσκει ὅτι τὸ κεφάλαιον ἀπορροφᾷ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, κέρδος πολὺ μεγαλύτερον τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποφερομένου, καὶ ζητεῖ ν' ἀποδώσῃ ἐκάστῳ συντελεστῇ τῆς παραγωγῆς, ἀκριβῶς ὅ,τι τῷ ἀνήκει. Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, ἔνθα ἡ ἐργασία ἀμείβεται πολὺ πλέον, ἢ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη, ἡ ἀξία τῶν κατεργασθέντων προϊόντων κατὰ τὸ 1900 ἀνῆρχτο εἰς 13 δισεκατ. δολλάρια, ἐνῶ ἡ ἀξία τῶν πρώτων ὑλῶν, ἐξ ὧν τὰ προϊόντα ταῦτα κατηργάσθησαν ἀνῆρχοντο εἰς 7 1/2 δισεκατ. δολ., διάφοροι ἄλλαι δαπάναι εἰς 1 δισεκατ. καὶ οἱ πληρωθέντες μισθοὶ εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους εἰς 2 1/2 δισεκατ., ἥτοι ἐν ὅλῳ 11 δισεκατ. Ἐμενε λοιπὸν καθαρὸν κέρδος τοῦ κεφαλαίου 2 δισεκατ. δολ. Τὸ κέρδος δὲ τοῦτο ἡ ἐκκλησία εὗρίσκει ὑπερβολικόν, καὶ ζητεῖ τὴν μείωσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐπαύξηνσιν τῆς ἐργατικῆς ἀμοιβῆς. Ἐπιδιώκει οὐχὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀλλὰ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἁρμονίαν, διὰ τῆς ἐξα-

λείψωας πάσης ἀφορμῆς ἐρίδος μεταξύ αὐτῶν.

Προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἄρσιν τῶν ὑφισταμένων ἀδικιῶν, καὶ τὴν ἐπὶ δικαιοτέρων βάσεων ἀναμόρφωσιν τῆς κοινωνίας, οὐχὶ διὰ βιαιῶν κλονισμῶν, οὐχὶ δι' ἀναρχίας καὶ δι' ἀποτόμου ἀνατροπῆς τῶν πάντων, ἀλλὰ διὰ τῆς τάξεως, διὰ τοῦ νόμου, διὰ τοῦ Κράτους, τὸ ὅποιον εἶνε «μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ διὰ τὸ κοινὸν καλὸν Ὑπουργὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ δυτικὴ ἐκκλησία βαδίζει μέσῃ τινὰ ὁδῶν, μετὰ τῶν ἄκρων σοσιαλιστῶν — ἀναρχίας — καὶ τῶν ἀκορέστων κεφαλαίουχων — πλουτοκρατίας —. Ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων, βελτιουμένων τῶν σημερινῶν συνθηκῶν καὶ τᾶς τάσεως οὐχὶ κατὰ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ κατὰ τῆς πλουτοκρατίας, καθὼς καὶ κατὰ τῆς δημαγωγίας, αἱ ὁποῖαι ἀμφοτέραι ἄγουσιν εἰς τὰ αὐτὰ ὁλέθρια ἀποτελέσματα. Διὰ τῆς ἐπιβαλλούσης δ' ἐπιρροῆς αὐτῆς διδὲι πολλαχοῦ τὴν ἀρμόζουσαν κατεύθυνσιν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας, καὶ μετριάξει ἢ καὶ καταστῆλῃ ὑπερφιλόλους ἢ παρβόλους ὁράς. Ἡ δρᾶσις λοιπὸν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας εἶναι εἰρηνopoιὸς καὶ ἀγαθοποιός, καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὁδὸν, ἀλλὰ κάπως ἐντονώτερον καὶ ριζοσπαστικώτερον ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ἐκκλησία τῶν διαμαρτυρομένων.

Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ αὐτὸ καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Κλασσικὴ ἀδράνεια καὶ ἀπραξία χαρακτηρίζει ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ αἰῶνων ὁλόκληρον τὸν βίον αὐτῆς. Παρητήθη ἐκουσίως καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως τινος πάσης ἐνεργείας, καὶ δὲν σφάλῃ τις ποσῶς ἰσχυρίζομενος, ὅτι ὁ σημερινὸς ρόλος τῆς περιωρισθῆς εἰς τὸ μηδέν. Ἐάν τις θελήσῃ νὰ διερευνήσῃ τὸν σκοπὸν, ὃν ἐξυπηρετεῖ σήμερον ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησία, δὲν θὰ ἀνέυρῃ, ἢ ὅτι ἀποτελεῖ ἀπλούστατα ἕνα κλάδον τῆς διοικήσεως, καὶ μάλιστα... παρασιτικῶς ἀργόμεσθον. Εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὸν οὐσιώδη σκοπὸν τῆς, οὐδὰμῶς συμβάλλει. Διότι βέβαια δὲν δύ-

ναι νὰ θεωρηθῇ ἀναζωπύρωσις θρησκευτικοῦ πνεύματος, ἡ κουραστικὴ καὶ ἀκατάληπτος τέλεσις τῶν ἱεροουργιῶν. Εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων δὲν συντελεῖ, εἰμὴ διὰ τῶν εὐχῶν τῆς, ἀλλ' εὐχῶν ἐκφερομένων ἀκατάληπτος, καὶ ἐκ κεκτημένης συνηθείας ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ οὐχὶ ὡς κατ' ἰδίαν παρορμήσεως πρὸς τοὺς δυναμένους πράγματι ν' ἀνακουφίσωσι. Εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἐρίδων μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων κοινωνικῶν τάξεων, ἢ ομάδων, ἢ ἀτόμων, καὶ τὴν κατάπαυσιν αὐτῶν, τυχὸν ἐκρηγνυμένων, ἀγρὸν ἀγοράζει, ἐὰν ἐνίοτε δὲν συντελῇ εἰς τὴν γέννησιν αὐτῶν. Τὴν ὑπὸ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἐνεργουμένην εὐρείαν προπαγάνδαν, λίαν ἐπωφελῆ καὶ καρποφόρον, ἂν ὅχι ἀπὸ θρησκευτικῆς, πάντως ὁμως ἀπὸ ἐθνικῆς, καὶ ἰδίως οικονομικῆς ἀπόψεως, διὰ τῆς διαδόσεως τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἐπιρροῆς τῆς πατρίου χώρας, μακαρίως περιφρονεῖ. Καὶ διερωτᾷται πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος. Ποῖος εἶναι σήμερον ὁ σκοπὸς τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας; Καὶ τί παρέμεινεν αὐτῇ ἀπὸ τὴν θείαν διδασκαλίαν, εἰ μὴ ἡ χριστιανικὴ ἀπάθεια καὶ ἀνοχή; Καὶ ποῖος ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, ὅφ' οὗς ὄρους λειτουργεῖ; Καὶ τὸ ἐρώτημα, μένει ἐρώτημα. Διότι δὲν δύναται προδήλως νὰ θεωρηθῇ σκοπὸς τῆς ἐκκλησίας ἡ διὰ τῆς παρουσίας της μὲ πολυχρόμους ἀμφιέσεις λάμπρυνσις τῶν πολιτικῶν τελετῶν, ἡ κατὰ τὰς ἐορτάς βιαστικὴ καὶ ἀκατάληπτος ἱεροουργία, ἡ ἐκδοσις ἀδειῶν γάμου καὶ βαπτίσεων, ἡ παραπομπὴ τῶν πιστῶν κατὰ τὴν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον μετανάστευσιν, ἡ τέλεσις μνημοσύνων, καί... ἢ ἐπὶ τῇ παροχῇ τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ἐπαχθῆς καὶ ἐξαναγκαστῆ φορολογία τῶν ἐξαιτουμένων ταύτας παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν Ἐκείνου, ὃν ἐνασμενίζονται νὰ νομίζωσιν, ὅτι ἀντιπροσωπεύουσι. Τοιοῦτος ρόλος τῆς ἐκκλησίας περιελθούσης ἐκουσίως εἰς πλήρη ἀδράνειαν καὶ φυγοπονίαν, εἶνε βεβαίως ἥμισα φθονητός. Καὶ ὁμως τί δὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἐκκλησία ἐργαζομένη καὶ συναισθανομένη τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν τῆς;

ΟΡΕΙΝΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 4

φ. άρ. 3 (22 Αύγ. 1914)

ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ
ΤΟΥ ΑΛΗΘΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Τὸ ἀπαίσιον αἱματοκύλισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερε τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης ὁ κεφαλαιοκρατικὸς ἐγωϊσμός, ἐξακολουθεῖ ἄγριον καὶ καταστρεπτικὸν ποτίζον μὲ ἄφθονον αἷμα τὴν Εὐρωπαϊκὴν γῆν. Εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας ἀντηχοῦν οἱ βροντεροὶ κρότοι τῶν κανονιῶν καὶ κάθε βλήμα αὐτῶν ἀνοίγει κι' ἓνα βάραθρον βαθύ, διὰ νὰ θάψῃ μέσα σ' αὐτὸ πολυτίμους ὑπάρξεις. Ὅσα ἡ Τέχνη καὶ μακρὰ ἐργασία ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων ἐδημιούργησαν μεταβάλλονται τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο εἰς συντρίμματα, ὡς ἐάν, μαζὶ μὲ τὸν καταρρέοντα ψευδοπολιτισμὸν τῆς χθὲς, ἔπρεπε νὰ καταρρεύσῃ καὶ νὰ θρυμματισθῇ ὅ,τι καλὸν κατὰ τὸ διάστημά του παρήχθη.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν πρέπει νὰ θρηνήσῃ τις διὰ τὰς σημερινὰς ἀνεπανορθώτους καταστροφάς, δὲν πρέπει νὰ θρηνήσῃ ὀλιγώτερον διὰ τὰς αἰτίαις ποὺ τὰς προκάλεσαν. Καὶ εἶναι τόσον εὐτελεῖς αἱ ἀφορμαὶ αὐταί, ποὺ ἔφεραν τὰ κράτη ἀπέναντι ἀλλήλων, ὥστε νὰ φρικτῇ κανεὶς βλέπων νὰ κρύπτονται πίσω ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς διαφορὰς τὰ εὐτελῆ κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα.

Ἄλλ' ὑπεράνω τῶν εὐτελῶν αὐτῶν συμφερόντων μιᾶς ἀνηθικοῦ ὀλιγαρχίας καὶ τῶν κατακτητικῶν βλέψεων τῆς διεθνοῦς διπλωματίας ὑπάρχει τὸ παγκόσμιον συμφέρον τῆς ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ καὶ ἡ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ, ὥστε νὰ ὑποχωρῇ ἀπέναντι αὐτῶν κάθε ἄλλο συμφέρον, ποὺ θὰ ἔτεινε νὰ δημιουργήσῃ ἐχθρότητα μετὰ τὴν τῶν ἐθνῶν, καὶ κάθε κατακτητικὴ βλέψις οἰοῦντοτε κράτους, τείνουσα νὰ ὑποδουλώσῃ λαοὺς, οἵτινες δι' οὐδενὸς δεσμοῦ πρὸς αὐτὸ συνδέονται.

Χάριν τοῦ παγκοσμίου τούτου συμφέροντος ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν, ὁ Διεθνὴς Ἐργατισμὸς μὲ τὰ κοσμοπολιτικὰ καὶ ἐξανθρωπιστικὰ ἰδανικὰ του, ὕψωσε

τὴν φωνήν του καὶ διεκήρυξε ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τὰς εἰρηνικὰς ἀρχάς του, μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ προλάβῃ τὴν ἀνήθικον καταστροφὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὤθησαν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης οἱ δυνάσται τῶν αὐλῶν καὶ οἱ ἐκμεταλλεῦται ποὺ ἔχουν ὡς ὄργανο τὸ χρῆμα.

Δυστυχῶς ἡ κατὰ τοῦ πολέμου καὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης φωνὴ τῶν ὀργανωμένων ἐργατῶν τῆς Εὐρώπης ἐστάθη ἀδύνατον νὰ σταματήσῃ τὰ κράτη εἰς τὸν κατήφορον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφέροντο μὲ ὁρμήν, ὠθούμενα ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῶν ἀδιαλλάκτων συμφερόντων.

Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ τι τὸ παρήγορον μέσα εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἀλληλοφάγωμα, τοῦτο εἶναι, ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς αἱματηρᾶς πάλης οἱ λαοί, θὰ ἔλθουν εἰς συναίσθησιν τοῦ ἐπιτελεσθέντος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἀγρίου κακουργήματος καὶ θὰ ἀξιώσουν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ σημερινοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ καθεστώτος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παύσῃ ἡ ὀλιγαρχικὴ αὐθαίρεσις καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἐργαζομένων ὑπὸ τῶν ὀλιγῶν πλουτοκρατῶν. Ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐρείπων, ποὺ θὰ συσσωρεύσῃ ὁ παρὼν πόλεμος εἰς τὴν γῆραιαν Εὐρώπην, θ' ἀναθάλλῃ ἀκμαιότερον τὸ ἐργατικὸν καὶ σοσιαλιστικὸν πνεῦμα καὶ θὰ δυνθῇ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην ἀνατρέπον τὴν ὑφισταμένην μέχρι σήμερον ψευδῇ κοινωνικὴν σύνθεσιν τῶν δούλων καὶ τῶν ἐλευθέρων καὶ μεταρρυθμίζον ριζικῶς τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχῶν ἀλληλεγγύης καὶ σκοπιμότητος.

Καὶ ἔτσι ἡ ἀνθρωπότης θὰ δυνθῇ νὰ εἰσεέλθῃ εἰς μίαν διαρκῆ περίοδον εἰρήνης τὴν ὁποίαν παρασκευάζεν ἀπὸ ἐτῶν ὁ διεθνὴς ἐργατισμός, οἱ δούλοι τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 5

φ. ἀρ. 5 (5 Σεπτ. 1914)

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν μέχρι σήμερον δρᾶσιν τῶν ἐνθάθα διαφόρων ἐργατικῶν συνδέσμων ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν, δὲν θὰ καταλήξωμεν εἰς πολὺ εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Καὶ τοῦτο, ὅχι διότι τὰ μέλη τῶν συνδέσμων τούτων δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πόθου νὰ ἐπιτύχουν τὴν τελείαν χειραφέτησιν των διὰ τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν προαγωγῆς, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς αὐτὰς ὁργανώσεις λείπει ἡ ζωτικότης καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συμπράξεως καὶ ἀλληλοβοηθείας, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην ἀλληλεγγύην τῶν ἐργατῶν.

Ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη δὲν εἶναι ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς ἰδρύσεως ἐνὸς ἐργατικοῦ συνδέσμου· ἡ ἰδρυσις ἐνὸς συνδέσμου εἶναι ἡ ὁδός, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ὁποία σιγά-σιγά θὰ φέρῃ τοὺς ἐργάτας πρὸς τὴν πραγματικὴν, οὐσιαστικὴν ὁργάνωσιν. Ἡ ἐργατικὴ ἀλληλεγγύη, ὅπου ὑπάρχει, προϋποθέτει ἀναγκαίως καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐξωωτερικοῦ τούτου συνδέσμου, τοῦ θεμελιουμένου ἐπὶ ἐνὸς καταστατικοῦ, πού γράφεται καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως ταύτης. Κάθε ὅμως τοιοῦτος σύνδεσμος δὲν προϋποθέτει καὶ ἐργατικὴν ἀλληλεγγύην, ἥτις γεννᾶται καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐργάτου. Τὴν τοιαύτην συναίσθησιν προορίζεται νὰ ἀναπτύξῃ ὁ σύνδεσμος αὐτός διὰ τῶν διαφόρων μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέτει. Κατὰ ταῦτα ἡ ὁργάνωσις εἶναι τὸ μέσον ἢ δὲ ἀνάπτυξις ἀλληλεγγύης εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ μέσου τούτου.

Ἀλλὰ ἐρωτᾶται· ποῖα εἶναι τὰ μέσα ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐργάτης θὰ διδασθῇ τὰ καθήκοντά του; Ταῦτα εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλλα. Ἡ τακτικὴ παρακολούθησις τῶν συνεδριάσεων τοῦ σωματείου, αἱ διαλέξεις, ἡ ἀνάγνωσις ἐκείνων τῶν ἐργατικῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται μὲ εἰλικρίνειαν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων τῶν ἐργατικῶν τάξεων, κλπ., εἶναι τὰ μέσα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ φέρουν ταχέως τὸν ἐργάτην εἰς συναίσθησιν τῶν καθηκόντων του καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του. Διότι ἐρχόμενος

οὕτω πῶς ὁ ἐργάτης εἰς συγγὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν συναδέλφων του, θὰ αἰσθανθῇ τοὺς συναδελφικούς δεσμοὺς στενωτέρους, τοὺς ὁποίους θὰ στερεώσῃ ὁλονὴν ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἐμπιστοσύνη. Θὰ ἴδῃ καὶ θὰ διδασθῇ τότε μόνος του ὁ ἐργάτης ὅτι τὸ συμφέρον του συνίσταται, ὅχι εἰς τὴν κολακείαν τοῦ προισταμένου του, ἀλλ' εἰς τὴν συνένωσιν του μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ προσφεύγῃ διὰ νὰ τοὺς συμβουλευθῇ δι' οἰονδήποτε ζήτημά του. Ὅταν δὲ ἔχῃ πάντοτε τοὺς συναδέλφους του εἰς τὸ πλευρόν του, δύναται νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τότε ὅλας τὰς ἐξωθεν ἀντιδράσεις δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ παραλύῃ. Ἡ ἐκμετάλλευσις καὶ ἡ δουλεία θὰ παύσῃ τότε, διότι κάθε προσβολὴ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἐλευθερίας τοῦ ἐργάτου θὰ εἶναι προσβολὴ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἐλευθερίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων συναδέλφων του, οἵτινες σύσσωμοι θὰ ἐξεγείρωνται κατὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς. Κάθε ἀπόπειρα ἐλαττώσεως τοῦ ἡμερομισθίου του ἢ αὐξήσεως τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας του θὰ ἐκμηδενίζεται πρὸ τῆς ἐπιμόνου ἀντιστάσεως ὅχι μόνον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀλλὰ καὶ ὁλοκληρῶς τῆς ἐργατικῆς ὁργανώσεως, εἰς ἣν ἀνήκει οὗτος. Καὶ τοῦτο, διότι πᾶς ἐργάτης τότε θὰ ταχθῇ εἰς τὸ πλευρόν τοῦ ἀδικουμένου συναδέλφου του ἀναλογιζόμενος ὅτι καὶ αὐτός ἐνδέχεται μίαν ἡμέραν νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῶν συναδέλφων του. Ἐν ᾧ δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιτυχάνει βαθμὴδὸν ὁ ὁργανωμένος ἐργάτης τὴν χειραφέτησιν του, θὰ χρησιμεύσῃ ἀφ' ἐτέρου καὶ ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς μὴ ὁργανωμένους συναδέλφους του, τοὺς ὁποίους ἔχει καθήκον νὰ σπεύσῃ νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν πειθῶν αὐτοὺς τὸ ταχυτέρον ἀνὰ συμπῆξιν σωματεῖον ἢ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ σωματεῖον τῆς ἐπαγγελματικῆς των ὁργανώσεως, ἐὰν ἔχῃ ἰδρυθῇ τοιοῦτον.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔγιναν ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ ἐργάται ὅλοι ἔχουν συνασπισθῇ εἰς σωματεῖα, ἐλύθη ἄρα γὰρ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα ἢ μήπως χρειάζεται καὶ κἀτι ἄλλο ἀκόμη; Βεβαίως χρειάζεται. Ἡ ἰδρυσις σωματείων δὲν ἀπο-

τελεῖ τὸ τέρμα τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος. Τὸ σωματεῖον εἶναι μία ἔνωσις πολλῶν δυνάμεων, τόσων ὅσα εἶναι καὶ τὰ μέλη του, εἰς μίαν δύναμιν. Ὅσα δὲ σωματεῖα ὑπάρχουν εἰς ἓνα τόπον, τόσαι τοιαῦται δυνάμεις ὑπάρχουν. Ἀλλὰ αἱ δυνάμεις αὐταὶ πρέπει νὰ κινουῦνται ἀρμονικῶς καὶ νὰ κατευθύνωνται πρὸς ἓνα σκοπὸν κοινόν, πρὸς τὴν ταχεῖαν χειραφέτησιν τοῦ ἐργάτου. Τοῦτο δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη, ὅταν ὅλα τὰ ἐργατικά σωματεῖα εὐρίσκωνται εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μεταξὺ των, πρᾶγμα τὸ ὅποιον κατορθοῦται διὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν εἰς μίαν ὁμοσπονδίαν. Ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι ὑπάρχει τοιαύτη ὁμοσπονδία, ἡ Πανελλήνιος Ἑργατικὴ Ὁμοσπονδία, μετὰ τὴν ὁποίαν σπεύδει καὶ ἐνοῦται κάθε ἐργατικὸν σωματεῖον, εὐθὺς ὡς ἰδρυθῇ.

Ἐξ ὧν αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι ἡ ἐργατι-

κὴ ὁμοσπονδία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία διευθύνει τὸν ἐργατικὸν ἀγῶνα καὶ καταρτίζει τὰ σχέδια τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως αὐτοῦ. Αὕτη μελετᾷ καὶ κηρύσσει τὰς ἀπεργίας, εἰς τὰς ὁποίας βλέπομεν συχνὰ νὰ εἶναι ἀπεργοὶ καὶ ἐργάται μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν, τὸ ἐπαγγελματικὸν ἐκείνο σωματεῖον, χάριν τοῦ ὁποίου κηρύσσεται ἡ ἀπεργία, συνήθως ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐξαναγκασθῇ ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν λῆψιν μέτρου τινὸς προστατευτικοῦ.

Ἄλλ' ὅταν ὅλα αὐτὰ διδαχθῇ καὶ ἀντιληφθῇ ὁ ἐργάτης καὶ ὅταν συνάμα θεωρήσῃ αὐτὰ ὡς ἱερὰ καθήκοντά του, ἰδοὺ ἀμέσως νὰ γεννᾶται ἡ Ἑργατικὴ Ἀλληλεγγύη. Ἡ συμμόρφωσις λοιπὸν παντὸς ἐργάτου πρὸς τὰ καθήκοντά του ταῦτα, ἀποτελεῖ αὐτὸ τοῦτο, τὴν ἐργατικὴν ἀλληλεγγύην. Αὕτη εἶναι πού θὰ στέψῃ μετὰ τὴν νίκην τὰ ὅπλα τοῦ ἐργατικοῦ ἀγῶνος.